

Giới thiệu Phùng Mật

Tên gốc : Mật Ngọt Lời Ấu Yếm

Thể loại : tập truyện, chia theo từng bộ nhỏ, hiện đại, cổ trang, huyền huyền, sự đồ luyến, giả inset...

Nội dung chính của câu chuyện vô cùng đơn giản nó kể về Phùng Mật cùng với những chàng trai xung quanh độc giả yên tâm tuyệt đối là 1&1

Đơn giản chỉ là tình yêu, dục vọng đam mê thể xác.

Cuốn 1: là chuyện báo ân của một tiểu hồ ly ngàn năm và một phượng thần lịch kiếp, yêu nhau và xa cách gần 600 năm mới gặp lại. (THỊT)

Cuốn 2: là câu chuyện tình yêu của anh thầy giáo cuồng loli, cuồng nữ chính khi cô nàng chỉ là một cô bé. (THỊT nhiều...)

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Báo ân

edit:Lưu Đan

Mật Nhi chỉ còn thiếu ba năm sẽ hóa hình người, vô ý đi lạc vào núi sâu, bị một tên măng xà xấu xí cuốn lấy, vọng tưởng muốn cùng nàng song tu. Mật Nhi đánh chết cũng không muốn nghĩ đến sẽ sinh ra nửa xà nửa hồ, phớt bỏ một nửa tu vi mới thoát khỏi sự đùa bỡn dâm dăng của măng xà, lại vô ý để đuôi kẹp vào bẫy thú của thợ săn trên núi.

Ba ngày, nàng tội nghiệp nằm trong bụi cỏ, hơi thở thoi thóp, chợt nghe được động tĩnh, lòng mi Mật Nhi run lên, nhẹ nhàng mở mắt ra, liền nhìn thấy một thiếu niên tuổi mới đang rất cẩn thận nâng người mình lên.

trên bộ lông trắng như tuyết thấm máu đỏ tươi, chảy đến trong lòng bàn tay của thiếu niên, Mật Nhi thật rất khát khô cổ, liền nướng thân mình liếm sạch máu tươi trong lòng bàn tay của hắn, lúc này mới nghe được một giọng nói phía sau lưng thiếu niên nọ “Nhuận Du, người tìm được cái gì?”

“Tìm được một con tiểu hồ.” Thiếu niên cười trả lời, lại xoa xoa lỗ tai lạnh lợi của Mật Nhi “Tiểu gia hỏa, cùng ta trở về nhà thôi.”

Mật Nhi nằm trong bàn tay hắn nhỏ nhỏ kêu một tiếng, tràn ngập cảm kích.

Cứ như vậy, Mật Nhi cùng Lệ nhị thiếu gia Lệ Nhuận Du kết bạn.

Lệ Nhuận Du cũng không biết Mật Nhi là một yêu tinh chuẩn bị có hình người, chỉ coi nàng như một loài thú nhỏ bình thường mà đối xử, nhưng đãi ngộ thì so những thú kia lại cao hơn nhiều.

Từ ngày đầu cứu nàng mang về, liền mang Mật Nhi nuôi dưỡng trong phòng, mỗi ngày đều kiểm tra vết thương hoặc là có lòng nhân rồi sẽ cho nàng ăn, không cần mấy ngày, thương tích của Mật Nhi đã tốt lên hơn nửa, ngay cả thân mình cũng béo lên một vòng.

Xuân qua đi hạ đã về, ngày ẩm áp, mật Nhi lười nhác ngủ thẳng đến trưa, to mắt tỉnh dậy liền thấy trong phòng trống trải không một bóng người, Lệ Nhuận Du không biết đã đi đâu, Mật Nhi liếm móng vuốt trắng nõn của mình, nhảy từ cửa sổ ra bên ngoài đi tản bộ.

Đến một hòn giả sơn yên tĩnh, Mật Nhi nghe được những âm thanh không bình thường, quen thuộc mà cũng xa lạ, không khỏi nhớ đến cái thói măng xà động dục kia, sống lưng lập tức ớn lạnh, cửa động đen như mực không thấy gì, quay đầu đi, lại vô tình thấy góc áo lộ ra ngoài cửa động, vô cùng quen mắt, giống như sáng nay Lệ Nhuận Du đã mặc.

Mật Nhi lén lút nhón móng vuốt nhỏ đến gần, nghĩ muốn nhìn cho rõ một chút, lại thấy được chuyện khó nói bên trong a.

Bên trong cửa động, hai bóng người dây dưa sờ soạng mãnh liệt, tiếng thở dồn dập, bàn tay thiếu niên nọ bao trọn bầu ngực non của nữ nhân kia, bóp, nhéo, nhào nặn không ngừng, cơ hồ đem đầu hoa đỏ sẫm trên ngực kéo căng, nhưng nữ nhân kia cũng không hề kêu la đau đớn, ngược lại còn rên rỉ ái muội không thôi, từng tiếng rên rỉ lọt vào tai thiếu niên nọ, liền thở dốc nhanh hơn, bỗng nhiên hung hăng cắn lấy cổ tuyệt trắng của nữ nhân kia.

Người nữ nhân kia ngoài miệng kêu lên đau đớn, đuôi mắt lại rất dục hoặc, êm ái hô “Gia, nhẹ một chút, nhẹ một chút a.”

“Dâm phụ.” Trong miệng thiếu niên còn ngậm bầu ngực nữ nhân, cũng di chuyển đi nơi khác, đầu lưỡi mang theo ẩm ướt liếm dần xuống, liếm láp đôi bầu ngực, lại gặm, lại cắn, nữ nhân càng kêu càng dâm dăng, thân mình gần như treo trên người hắn.

Từ độ của Mật Nhi mà nhìn đến, nữ nhân kia nửa người đã trần trụi, hạ thân chỉ còn mỗi tiết khố nhỏ, lại có một bàn tay to thăm dò giữa hai chân a,

khuấy động lung tung, liền vang lên tiếng nước ả muối.

trên người thiếu niên nọ, tóc chỉ chút loạn, mắt đỏ hồng chỉ có cái miện đang liếm mút bầu ngực cùng đôi tay làm loạn dưới hạ thể thì cơ bản y phục vẫn như thường, chốc người nhìn chỉ thấy thật phong lưu.

Mật Nhi cẩn thận nhìn thật kỹ bóng dáng của hắn, rồi dần thả lỏng.

không phải Lê Nhuận Du.

Người này là Lê Nhuận Mộng, đại thiếu gia Lê gia, ngày đó cũng cùng Nhuận Du ra ngoài du ngoạn, khi Mật Nhi được cứu hắn ta cũng ở đó.

Mật Nhi không hiểu tư vị hoan ái của người phạm, nhìn cảnh trước mắt thật không thú vị, quay đầu muốn đi, lúc này liền bị một đôi tay thon dài trắng nõn từ phía sau vươn đến, thẳng đem nàng ôm vào lòng.

Mật Nhi đưa mắt nhìn, thế nhưng lại thấy Lê Nhuận Du đang nấp trong góc tối, tâm tình sung sướng, cao hứng đến nỗi muốn gọi một tiếng. Lê Nhuận Du giống như nhìn ra, tuyệt đối không thể để cái miệng nhỏ này phát ra tiếng được, nhanh đưa tay che miệng nàng lại, dè dặt giọng nói “Ngoan, đừng lên tiếng.”

Khuôn mặt thiếu niên thanh khiết, đôi mắt dài đen nhánh lại nhìn đến cung đồ sống kịch liệt ngay cửa động, thật đối lập.

Lỗ tai được gió cuối xuân thổi đến mang theo tiếng khóc thút thít xin tha của nữ nhân cùng lời mắng dâm dăng của nam nhân, Mật Nhi chỉ ngẩn ngơ mà nhìn thiếu niên trước mắt, ô ô kêu nhỏ, đầu lưỡi thom tho nhẹ liếm khe lõng bàn tay của thiếu niên, những chuyện này tất cả chỉ là vô thức.

Tinh thần và thể xác Lê Nhuận Du liền ngứa ngáy, vồ vồ tiểu hồ ly không an phận trong ngực, mở to mắt mà nhìn huynh trưởng dựa lưng vào núi giả, còn nha hoàn xinh đẹp da nõn nà đang quý gối giữa hai chân hắn, chậm rãi kéo dây quần của hắn ra, dương vật to lớn hung hăng đánh bật vào mặt nàng ta, trên mặt trắng trẻo non nặn liền hiện ra một vết đỏ hồng.

Yết hầu Lê Nhuận Du nuốt khó khăn hơn, gió xuân ấm áp, duy chỉ có nơi cửa động giả sơn này sáng ít tối nhiều, hai mắt nha hoàn đưa tình, ả ả hơi nước, thẳng lưng mình, dùng hai bầu ngực no tròn ngâm lấy dương vật, sau đó liền động.

Nhuận Du cơ hồ theo bản năng đưa ngón tay vào sâu trong miệng Mật Nhi, dùng nước bọt ẩm ướt ấm áp bao bọc lấy tay hắn, dường như lúc này chính hắn cũng đang dựa vào vách đá, tận tình phóng thích dục vọng bản thân.

một trận xuân phong sau giờ ngo, thật sự không ai biết được đã xảy ra chuyện gì sau giả sơn, Lê Nhuận Du không chờ huynh trưởng tận hứng, liền ôm Mật Nhi trở về trước.

Trở về phòng, hắn đuổi toàn bộ nha hoàn ra ngoài, chỉ một mình hắn ở lại trong phòng, ngay cả Mật Nhi cũng bị đuổi ra, nhìn đến mấy nha hoàn đang khe khẽ nói chuyện, trên mặt lại đỏ bừng, rất là khó hiểu, cũng đối với chuyện bên trong phòng càng thêm tò mò.

Nàng lặng lẽ nhảy lên cửa sổ, nhìn xuyên qua màn cửa, vậy mà lại thấy Lê Nhuận Du tháo thắt lưng, tự mình nắm lấy dương vật của bản thân lên xuống không ngừng, Mật Nhi nhìn thoáng qua thấy không hứng thú, lại chú ý đến bức họa vốn cuộn tròn đã mở ra trước mặt hắn, trên đó là ảnh họa thiếu nữ xinh đẹp nhã lệ, thân cạnh một bồn hoa, cầm hoa mà cười tươi, ân tình như đang nhìn hắn.

Lê Nhuận Du cũng thẳng mắt chăm chăm nhìn nàng, hơi thở ngày càng dồn dập, lại nhanh đem bức họa cuộn lại mới bắn tinh ra ngoài, hiển nhiên là hắn thương tiếc bức họa.

Mật Nhi từng nghe qua chuyện bát quái của nha hoàn.

“Nghe nói, Thu Nhạn cùng Liên Hoa, đều đã hứa cho đại gia, hai nàng ấy gầy yếu, buổi tối chịu không nổi liền bị đại gia phá hư.”

Nha hoàn trẻ tuổi xấu hổ cười lớn, liếc một cái lại nói “Nhị gia của chúng ta cũng sắp rồi, không biết lão phu nhân vừa ý ai trong phòng chúng ta, theo ta thấy, Như Nhi muội là có phúc khí nhất, bình thường nhị gia cũng rất lòng thương, sáng nay khi nhị gia ra ngoài cũng nhìn Như Nhi nhiều hơn vài cái a.”

“Đừng nói bừa, ta không có phúc phận đó đâu.” Nha hoàn xinh đẹp nọ ngoài miệng nói như vậy, nhưng đuôi mắt lại không giấu được ý cười.

Nha hoàn kia che miệng cười “Ai ôi, đừng ngược ngược a, người sớm hay muộn cũng sẽ là người thông phòng của nhị thiếu gia thôi.” Thanh âm nhẹ thấp xuống, chứa đầy ám muội “Ngày ngày hôm qua nha, dùng quần nhị gia đều dựng lớn như vậy, trên mặt còn xấu hổ, rốt cuộc cũng đã hiểu chuyện kia rồi, thường người thông phòng cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Nha hoàn tên gọi Như Nhi then thùng che mặt, chỉ là nhớ đến chuyện gì, nụ cười này liền tắt đi, nhẹ giọng nói “Lời tuy là nói vậy, cũng phải xem nhị gia có muốn chúng ta hay không. Dương nhị tiểu thư là đầu quả tim của ngài ấy, không nỡ chạm đến nàng ta, cũng không muốn chạm đến nha hoàn bên dưới, nhị gia chúng ta nói si tình cũng thật si tình đi, nếu mà ngày sau Dương nhị tiểu thư có thể nguyện gả đến đây, chỉ sợ nhị gia chỉ ôm mỗi mình nàng ta, một người ả thôi.”

nói đến vị Dương nhị tiểu thư này, nha hoàn trong phòng Lê Nhuận Du vô cùng rầu rĩ nhưng cũng cực kỳ hâm mộ.

Đây là lần đầu tiên, Mật Nhi nghe người nhắc đến Dương nhị tiểu thư, theo một ngày trời ấm áp, cuối xuân đi qua, Lê phủ chào đón thời tiết mùa hạ nóng nực.

một ngày sau ngo, Lê Nhuận Du dục vào giường giải nhiệt, nha hoàn quạt mát đứng hai bên, Mật Nhi lười biếng nằm trên ngực hân mà, ngủ đủ giấc nồng, Lê Nhuận Du liền tỉnh, nhìn thấy tiểu hồ ly đang nằm trên ngực, nước miếng chảy ròng làm ướt vạt áo mỏng của hân, xoa xoa đầu nàng “Tiểu bảo bối, tỉnh nào.”

Mật Nhi mơ màng thức dậy, buồn ngủ quá mức, lười biếng há mồm mà kêu một tiếng, nhìn đến Lê Nhuận Du đang vô cùng thích thú, xoa xoa lỗ tai nàng, giống như đang gãi ngứa cho nàng, cười nói “Tiểu bảo bối này, có thể nhũ như vậy sao?”

Mật Nhi dựa vào khuỷu tay hân ô ô kêu lên vài tiếng, Lê Nhuận Du nghe cũng không hiểu, phân phó nha hoàn bưng đưa hấu ngâm lạnh đến, ăn đến một nửa liền nhìn thấy hai mắt tiểu hồ ly si ngốc nhìn nửa miếng đưa hấu còn lại trong tay hân.

Thấy nước miếng của nàng lại âm âm chảy ra, Lê Nhuận Du liền có ý đến trước mặt nàng, Mật Nhi lập tức rướn cổ lên, muốn đem đầu lười hồng hào kiều nộ của mình cuốn lấy miếng đưa hấu, Lê Nhuận Du liền ngửa đầu ăn hết phần còn lại.

Nhìn hân vô tình như vậy, Mật Nhi ai oán kêu một tiếng.

Lê Nhuận Du thấy bộ dạng đáng thương của nàng, cười ha ha.

Đôi mắt Mật Nhi liền xoay tròn, lập tức bỏ nhào vào ngực rắn chắc của thiếu niên, ngưỡng đầu nhỏ lên vờn cái lưỡi phấn nộn nhút vào miệng hân.

Lê Nhuận Du không kịp phòng bị, đã bị tiểu hồ ly liến nước bọt đầy mặt, mắt nhìn thấy nha hoàn có nén cười, ghen đến mức thật sự lợi hại, nhanh đem tiểu hồ ly kéo xuống, hung hăng mà ấn vào ngực.

Lúc này, hân cho nha hoàn đi xuống, chờ trong phòng không có người khác, Lê Nhuận Du mới dùng tay áo lau nước bọt trên mặt, lại vậy mà nghe thấy tiếng thở dốc râm rì của tiểu hồ ly, tức giận chuyển thành cười tươi, ngoéo chóp mũi Mật Nhi một cái “Làm người còn không bằng người nha.”

Mật Nhi nghe được hân là giễu cợt, nhanh lăn lao ngực hân, Lê Nhuận Du bắt lấy tay chân nàng, căn bản không cho nàng cơ hội báo thù.

Ngày lành như vậy còn lại không nhiều.

Trải qua ba tháng điều dưỡng, vết thương của Mật Nhi cũng chuyển hơn nửa phần, tính toán tìm ngày về nhà.

Bất quá trước khi về nhà, Mật Nhi còn có việc phải làm, Lê Nhuận Du cứu mạng nàng, nàng muốn báo đáp ân tình này cho chàng, trải qua nhiều ngày suy tư cùng quan sát, Mật Nhi rút cuộc cũng biết được Lê Nhuận Du muốn nhất là cái gì

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Báo ân 2

edit: Lữ Đan

Lê Nhuận Du nghĩ muốn cùng giường với Dương nhị tiểu thư.

một ngày trời ấm gió mát, Mật Nhi nghe Lê Nhuận Du nói với Lê Nhuận Mộng rằng, sẽ đến từ lâu Tân Phong gặp Dương nhị tiểu thư, Mật Nhi có ý muốn lên lút đi theo, không nghĩ là hân sẽ tự mình ôm cô trong ngực mang đi cùng, cả chặng đường đều không chỉ nàng ló nữa cái đầu ra ngoài, ngồi xe ngựa mà chậm rãi đi gặp ý trung nhân.

Lại nói, Mật Nhi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dương nhị tiểu thư, so với người trong tranh lại giống nhau như đúc, khí chất thanh nhã, đoan trang, dịu dàng, nhìn thấy Lê Nhuận Du, từng mỗi cử chỉ đều là ngược ngược, thấy Lê Nhuận Du trước ngực phồng to ra, có chút hoài nghi rằng hân đang giấu thứ gì đó, lại không cần hỏi đến, muốn nói lại thôi, nhiều lần nhìn hân, mà Lê Nhuận Du cũng biết cơ hội đến rồi, mỉm cười nói “Uyển Uyển, ta có món quà muốn tặng cho nàng.”

“Là gì vậy?” Dương Uyển không dám nhìn hân, cúi đầu nhìn ngón tay mình, hỏi nhỏ.

Lê Nhuận Du liền đem tiểu hồ ly giấu trong ngực ra, đưa đến trước mặt Dương Uyển “Đây là do ta cứu được trên núi, mấy tháng nay dưỡng thương khá tốt, khi cứu nó, ta đã nghĩ muốn tặng nó cho nàng.”

Dương Uyển nhìn thấy một tiểu hồ ly toàn thân trắng muốt, giặt mình, lại nhìn khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên đứng trước mặt, hai mắt họ dài đen nhánh, trong suốt đến rõ ràng, khí chất tựa như ly rượu độc, có thể mê hoặc người khác say đắm đến không lối thoát.

Tinh thần Dương Uyển có chút không yên, trước ôm lấy tiểu hồ ly đến, lại để ý đến cổ đỏ bồng của tiểu hồ ly, cả mặt và hai tai cũng đỏ, nhất thời kinh ngạc nói “Nó làm sao vậy, không phải là bệnh chứ?”

Lê Nhuận Du cũng rất kinh ngạc, cúi người xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi mắt tiểu hồ ly cũng đỏ hồng, càng cảm thấy kỳ quái.

hắn nào biết Mật Nhi đang rất phần nộ cùng ủy khuất.

Mật Nhi nào biết hắn cứu mạng nàng, nuôi nấng nàng mấy ngày nay, nuôi nàng đến trắng trẻo mập mạp, thì ra là nghĩ đến chờ nàng hết bệnh rồi sẽ tặng cho ý trung nhân của mình.

Có lẽ, nếu không vì muốn lấy lòng Dương nhị tiểu thư, có lẽ lúc trước hắn cũng sẽ không cứu nàng.

hắn cứu nàng không phải không toan tính, nàng vậy mà lại còn nhớ thương hắn, một lòng suy nghĩ sẽ báo ơn cho hắn.

Hốc mắt Mật Nhi chưa xót, nhìn thấy Lê Nhuận Du còn tò mò muốn ghé đến nhìn, uất ức nức nở mấy tiếng nho nhỏ, vịn hông trông vào lòng ngực Dương Uyên.

Lê Nhuận Du nhú mào, tiểu hồ ly này bình thường rất thích dính lấy hắn, sao hôm nay tính tình giống như thay đổi hoàn toàn?

Dương Uyên vỗ về nhẹ lên đầu tiểu hồ ly, nói với Lê Nhuận Du “Nhuận Du ca ca, muội muốn ăn bánh đường.”

Nàng gọi thật thân mật, Lê Nhuận Du vô cùng hưởng thụ, khoe môi chứa đầy ý cười ấm áp, ôn nhu nói “Vậy nàng chờ ở đây, ta đi một lát sẽ về ngay.”

Dương Uyên gạt đầu mỉm cười nhìn theo hắn đi ra ngoài, rồi lẩn vào dòng người biến mất, ý cười chậm rãi thu lại.

Nàng rũ ánh mắt, không chút để ý mà vuốt ve tiểu hồ ly trong ngực, cảm xúc mềm mại mà ấm áp, bỗng chốc lồng ngực liền trống trải, tiểu hồ yêu vậy mà lợi dụng lúc nàng không chú ý chạy đi mất.

Mật Nhi nhảy lên cửa sổ, nhìn về cánh rừng nhuộm màu lá phong xa xa ngoài cửa sổ, gió thu dịu dàng vuốt ve sống lưng nàng, giống như quay về thời gian ba tháng trước hắn cứu nàng, bây giờ đã không thể quay lại được.

“Tiểu hồ ly, chỗ đó nguy hiểm lắm, mau trở về trong lòng tỷ tỷ nào.” Giọng nói dịu dàng của Dương Uyên vang lên ở phía sau.

Mật Nhi cũng không quay đầu lại nhìn, đã thả người nhảy xuống, Dương Uyên sợ đến hét chói tai, lập tức bỏ nhào lại cửa sổ, vốn tưởng rằng sẽ thấy được một cảnh máu thịt lộn lộn vậy mà chỉ thấy bên ngoài cửa sổ người người vẫn cứ qua lại, không hề thấy bóng dáng tiểu hồ ly nơi nào.

Dương Uyên nhìn về căn nhà phía xa, có khói lửa bốc lên, nuốt trọn không ít mạng người, hoảng sợ lùi về phía sau, nước mắt cũng chảy dài.

Ngày tiểu hồ ly biến mất, ánh hoàng hôn vẫn rực rỡ lẩn trong mây, một ngọn lửa lớn đã đem cửa hàng phía đông đốt cháy thành một mảnh đỏ rực.

Nhị thiếu gia của Lê gia, tuổi còn trẻ cũng ở trong đó, may mắn nhất được một mạng, xà nhà đè trên người hắn, mệnh căn không thể đứng dậy, không thể thú thê sinh nhi tử được, so với cái chết cũng không khác gì mấy, người người tiếc nuối không thôi (liệt nữa thân dưới, dẫn đến không mãn ăn gì được.)

.....

Thời gian nhanh như nước chảy.

Ba năm sau, Thanh Khâu.

Lão tam bấm ngón tay tính toán, hôm nay là ngày tiểu muội viên mãn hóa hình người, liền ngồi xổm trước cửa động của muội muội, chờ liền ba canh giờ, chờ đến khi mặt trời xuống núi, rốt cuộc muội muội cũng chờ được muội muội xuất quan.

“Ca ca, Mật Nhi nhớ ca.” Tiểu muội bỏ nhào lòng ngực hắn khóc to.

Lão tam lau nước mắt của tiểu muội, đôi mắt như sao trời, mỉm cười nói “Khóc cái gì, đây không phải đã thấy huynh sao.” Lại đem tiểu muội kéo đến trước mặt, đánh giá cao thấp, lại phát hiện nàng tu luyện được cái hình người thật hoàn hảo.

Mắt đen, môi đỏ da trắng như tuyết, đẹp tựa sao trời, cười một cái, neho mắt một cái cũng làm kinh tâm động phách, làm cho thân là ca ca như hắn suýt nữa cũng khó mà cầm lòng, tiểu muội còn không hiểu, chỉ biết cười ngây ngô.

Lão tam nói lời sâu xa “Bây giờ muội đã trưởng thành, ca ca có đôi khi cũng không thể bảo vệ được muội.”

Mật Nhi nghe được những lời này, vô cùng kinh ngạc “Ca ca, huynh vì sao lại nói những lời này?”

Lão tam không nói, lại đưa tay ra sau hông Mật Nhi, vén váy lên, quả nhiên là sờ đến cái đuôi đầy lông xù xù...

“Í, sao lại còn cái đuôi này?” Mật Nhi ngây ngốc mà nhìn cái khúc đuôi nằm trên tay lão tam, vô tình nhận ra đây là cái đuôi của mình, đầu óc mù mịt nghi ngờ “Chẳng lẽ do muội tu luyện chưa tốt?”

“Mật Nhi, muội cần phải đi làm một chuyện.”

Mật Nhi cực kì tò mò, đôi mắt đen lúng liếng nhìn hấn “Chuyện gì ạ.”

“Báo ân.” Lão tam nói “Chỉ cần muội báo ân xong, trời cao sẽ thu đi đũa trên móng của muội, đến lúc đó muội muốn du ngoạn nhân gian bất cứ nơi nào, cũng sẽ không có ai nhận ra muội là yêu cả, ca ca cũng sẽ không ngăn cản muội.”

Mật Nhi lại nhớ đến chuyện cũ không vui khi trước, hằm hừ nói “Ca ca, hấn chính là người bạc tình.”

Lão tam rõ ràng là biết nàng nói ai hỏi “hấn ta phụ tình muội sao?”

“Cái đó thật không có.”

Mật Nhi còn muốn nói lại bị lão tam túm cổ áo, trước mắt liền thay đổi, vào một cái đã đến cửa Lệ gia.

“Ca ca, vì sao huynh lại đưa muội đến đây?” Mật Nhi chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Lão tam cười nhưng không nói, lập tức đưa nàng đi lên phía trước.

Theo cảnh vật chuyển dời, cảnh tượng ba năm trước đọng lại trong đầu Mật Nhi từng chút một hiện ra, đình hóng gió bên hồ, cửa động giả sơn, rồi đình viện quen thuộc, so với sự náo nhiệt của ba năm trước thật sự bất đồng, hiện tại chỉ toàn mùi tử khí.

Giản nhơ trong viện kết đầy mẫn nhện, cửa phòng đóng chặt, phòng chính hình như có người ở, Mật Nhi chân chờ không đi, lão tam dịu dàng xoa tóc nàng “đi vào nhìn một cái cũng không quá, hấn sẽ không nhìn thấy chúng ta đâu.”

Mật Nhi nhắc chân đi vào phòng, mùi thuốc ập vào mũi, mẫn giường buông xuống, bên trong có người nằm, nàng chậm rãi bước đến, tay xuyên qua mẫn, sờ đến một khuôn mặt lạnh lẽo bên trong, tức khắc liền hải hùng khiếp vía, lập tức đi vào bên trong giường.

May mà nhìn thấy không phải là xác chết, trong lòng Mật Nhi thở nhẹ một hơi, lại nhìn thấy nam nhân tuấn lãng nằm trên giường, khí sắc tái nhợt suy yếu, giống như tờ giấy mỏng, véo là sẽ rách bươm, có chút nào giống với dáng vẻ năm xưa.

Mật Nhi khó chịu trong lòng, nước mắt liền tuôn rơi, Lệ Nhuận Du nằm bên dưới dường như cảm nhận được chút nước lạnh lẽo trên mặt, mí mắt khẽ động, rồi lại nhắm chặt, hờ hững.

“Đứng lên đi,” Lão tam kéo nàng đứng dậy, mắt nhìn mỹ nam nhân ngủ trên giường “Ba năm trước đây, một trận lửa lớn đã làm hấn tổn hại nửa thân dưới, dẫn đến việc đính hôn thất bại, mấy năm nay hấn cũng không cho người hầu hạ, chiều theo ý muốn nằm liệt trên giường của hấn.”

Chuyện vừa nói ra, lại cười tủm tỉm với Mật Nhi đứng trước mặt, “Bất quá, bây giờ đã có muội đến đây, hấn được cứu rồi.”

Con người xinh đẹp của Mật Nhi lộ vẻ hoang mang “Huynh có ý gì?”

Lão tam lại mỉm cười không nói.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Báo ân 3

edit: Lữ Đan

Mười ngày sau.

Lệ gia làm hi sự.

Lệ gia là một trong hai gia tộc đứng đầu thành Thượng Dương, thường thì hi sự sẽ giăng đèn kết hoa, tiếng nhạc tiếng đàn vang trời suốt ba ngày ba đêm không dứt, nhưng lần này tình huống có chút không giống, việc này cũng nên nói về chuyện đã xảy ra ba năm trước.

Sau trận lửa lớn năm đó, Lệ nhị gia bị tổn thương thất lung, Thượng Dương thành náo nhiệt khắp chốn đã không còn nhìn thấy hình dạng anh tuấn phong phạm của chàng nữa, toàn thành đều biết chàng bị liệt, đời này không có cách nào hồi phục ngày cả tư vị nữ nhân cũng không thể nào nếm được.

Dương gia tuy rằng cùng Lệ gia là thế giao, nhưng lễ nào mnowx nhần tâm mang nữ nhi xem như châu ngọc mà dưỡng đến lớn gả đến cho một kẻ tàn phế, cuối cùng thì cũng đem hôn ước đó phá vỡ, cũng biết sống tại Thượng Dương thành không nổi cũng là đi ngay trong đêm, từ đây chẳng rõ tung tích.

Nghe nói Lệ nhị gia biết được chuyện hôn sự như vậy, một câu cũng không nói, chỉ ngơ ngẩn rơi lệ.

Từ ngày đó về sau, Lê Nhuận Du tuy rằng còn sống nhưng so với đã chết cũng không khác gì nhau, biết mình không có cách nào thỏa mãn nữ nhân, tình tình liền thêm hung bạo, dễ tức giận, nhà hoàn không phải sợ hắn thì cũng nghĩ đến tuổi thanh xuân của mình, nên trong ba năm này, chỉ còn lại một gã sai vật bên cạnh hắn.

Khi mà mọi người dần quên đi Lê nhị gia thì Lê gia lại lặng lẽ truyền ra tin tức nhị gia thành thân, mọi người đều cả kinh, thậm chí cũng có người nghe thấy chuyện tốt liền chạy đến tận cửa Lê gia nghe chút gió, cũng không thấy không khí vui mừng, đều cho rằng đây chỉ là tin vịt, nhưng chỉ có người Lê phủ mới biết đây không phải là tin đồn, cũng không chê cười, chính là chuyện thật sự xảy ra trước mắt.

Nghe nói cô nương mà nhị gia thú họ Phùng, tên đầy đủ là Phùng Mật, là một học hàng thân thích xa của Lê gia, nhiều năm không liên lạc, nhưng một tháng trước, quả phụ Phùng gia đột nhiên gửi thư đến muốn nương nhờ.

Ma ma bên người Lê lão phu nhân nói “Lão phu nhân, nô tỳ còn nhớ rõ, Phùng gia có một nữ nhi, năm nay vừa tròn mười sáu, xinh tươi như hoa, rất làm người yêu thích.”

Lời này làm cho lão phu nhân thương cảm, bà liền nhớ đến đứa cháu đã ba năm không ra khỏi phòng của mình, bây giờ cũng đã lớn, nếu mà không có chuyện lớn kia xảy ra, Lê gia sẽ hưng thịnh hơn bây giờ gấp mấy lần.

U sầu phiền não trong lòng, lão phu nhân lại nghĩ cháu trai mình lại chưa có hôn phối, mà nữ nhi Phùng gia như hoa như nước, một mối nhân duyên cứ như vậy mà thành.

Từ đầu đến cuối, Lê gia cũng không để tâm đến ý kiến Phùng gia, thẳng đến mấy ngày trước, chỉ có một mình nữ nhi Phùng gia đến cửa nương nhờ, nói là gia mẫu trên đường phải bệnh sớm lìa đời, Phùng gia chỉ còn lại một nha đầu mồ côi, việc hôn nhân này cũng không cần nàng có ý kiến.

Sau mấy ngày ra sức, Lê gia đã xử lý chuyện hôn sự thật tốt, đêm đó thành hôn, trên dưới bùng nổ tiếng gió lửa gat tân lang.

Nghe được tiếng mở cửa, Lê Nhuận Du nâng mí mắt mở ra, nhìn thấy cả nhà vui mừng, trên bàn bằng gỗ tứ đàn có đôi nến long phụng chính tề cháy đỏ, màn trướng hồng đỏ nhuộm màu ái muội, đập vào trong mắt, giống mấy thứ đồ gì đó.

Chờ hắn để ý đến đầu giường có một cô nương nhỏ bé đang đội mũ phượng khăn voan đỏ ngồi đấy, cơ hồ mà tức giận nói “Cao Tân!! Lăn...Lăn đến đây cho ta...!!”

Qua nhiều năm không nói chuyện, giọng nói như vướng lại, có chút khàn khàn thôi kệch, nhưng vẫn là từng chữ rõ ràng truyền ra ngoài, một đám nha hoàn, nô bộc gắt gao túm lấy Cao Tân.

Mọi người thấp giọng khuyên hắn, lại lấy ánh mắt như ngầm hiểu, Cao Tân muốn vào cũng không vào được, lại nghĩ đến chủ nhân bên trong bị đùa giỡn chịu nhục, nước mắt nhanh trào ra, định mở miệng nói, chợt nghe bên trong vang lên giọng nói nhỏ nhẹ của nữ nhân “Chàng không quen thiệp sao?”

Phùng Mật ngược mắt đầy chờ mong nhìn Lê Nhuận Du nằm trên giường.

Lê Nhuận Du cũng nhìn tân nương từ từ thân mình kéo khăn voan đỏ xuống, chàng sớm đoán được rằng nàng rất xinh đẹp, nhìn từ thân thể nàng liền có thể nhận ra điều đó, nhưng chờ đến khi thật sự nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp khăn đỏ, càng đẹp đến lạ thường, nhưng người như hắn lại không có tư cách nào phá hư một cô nương xinh đẹp đến như vậy, trong lòng lại nổi bão, “Nàng... Nàng cũng cút ra ngoài cho ta.!”

Trừ trong cổ họng nam nhân phát ra hơi thở hồng hộc, rống lên giống như thú dữ bị thương, Mật Nhi chưa bao giờ thấy hắn nổi giận đến như vậy, lại cũng không hoàn toàn sợ hãi, thậm chí là nhìn thẳng vào người hắn “Chàng không cần đuổi thiệp đi, thiệp là nương tử của chàng, sau này thiệp sẽ ngủ ở đây.”

Cuối cùng là bám lấy cánh tay hắn, con người lấp lánh nhìn hắn “Tướng công, chàng không cần đuổi Mật Nhi đi.”

Tay nhỏ như cái than nóng hung hăng đốt từng thớ thịt của hắn, Lê Nhuận Du hơi thở có chút yếu dần, đôi mắt lạnh lẽo nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Mật Nhi, rồi lại mím chặt môi mỏng.

Theo đó, Phùng Mật lại lấy rượu hợp cần đến, tự mình uống trước một ngụm, yết hầu khẽ động. Rượu từ khóe môi đỏ bừng lăn xuống dưới, giọt rượu dừng trên nơi nở nang trắng nõn, là khối thịt mềm mại non mềm nhất trên người.

Lê Nhuận Du trơ mắt nhìn ly rượu nàng uống dở, ngậm trong miệng không nuốt xuống mà chậm rãi đi đến gần hắn, mãi đến khi chiếc mũi cao thẳng của nàng chống trên mũi của mình, đôi môi đỏ tươi của nàng mút lấy miệng hắn.

Nàng mang rượu hòa cùng nước bọt từng ngụm chuyển cho hắn.

Tân nương tử xinh đẹp liếc đôi mắt hạnh nhìn chàng không nháy mắt, cười khanh khách, không có nửa điểm oan ức, giống như hầu hạ hắn là chuyện tốt lớn nhất trời đất, trên đời này không có chuyện gì tốt đẹp hơn so với chuyện này.

Tiếng cười vang bên tai, Lê Nhuận Du thở hổn hển, đôi mắt hẹp dài ngốc trệ nhìn nàng “Nàng...nàng...”

Phùng Mật lại chủ động dán lên khe môi hắn, đầu lưỡi nữ nhân non mềm như vậy mà lại rất có lực, vẫn luôn mút vào, đem rượu hút hết vào trong miệng.

Màn lụa đỏ rực áp trên mặt nàng, giống như nằm trên ngọc tuyết mỹ, dẻo như trên châu sâu dưới lòng biển, môi đôi môi mỏng đỏ đã qua sự tắm ướt của rượu lại thêm đỏ hồng.

Đôi mắt Lê Nhuận Du đỏ hồng “Nàng rót cuộc muốn gì?”

Phùng Mật biết lời này không hẳn là dành cho nàng nhưng cũng để trong lòng, liền như van xin hẳn “Thiếp có thể ngủ cùng chàng hay không?”

Sao lại, sao lại có thể phóng đảng đến như vậy!

Lê Nhuận Du khép đôi mắt lại, cuối cùng cũng không nói câu nào.

Phùng Mật lại từ khuôn mặt lạnh của hắn mà có câu trả lời, hưng phấn đến nỗi cả người đều lặn vào trong màn, đem mũ phượng, khăn choàng đều cởi ra sạch sẽ, chỉ còn lại tấm áo lót mỏng.

Phùng Mật thấy cả người dính dính khó chịu, lại đem áo lót cởi ra.

Lê Nhuận Du mở mắt, trong màn một mảnh ấm nồng, cô nương nọ trên thân chỉ còn một cái yếm đỏ, mớ hai chân ra khóa gối trên người hắn, cúi người thấp xuống, hai luồng thịt non mềm rũ xuống trong yếm, đem đóa hoa hồng hồng căng chặt chiếc yếm uyên ương đỏ thắm, nổi bật ra hai điểm tròn, không lời nói mà đã khiến cho nam nhân muốn thương yêu đùa bỡn.

Lê Nhuận Du trừng mắt nhìn nàng, Phùng Mật nhìn ra được trong mắt hắn đầy kinh ngạc, ôm lấy cổ hắn, lại thân mật cọ vào cằm hắn.

“Chàng khẳng định là không nhớ thiếp nhưng theieps thì lại nhớ chàng rất rõ.” Lại nói “Chàng đối tốt với thiếp, thiếp đều nhớ được, bây giờ mới đến tìm chàng, chàng cũng đừng nổi giận với thiếp.”

Lê Nhuận Du nghe được những lời này, sắc mặt trầm xuống, đôi mắt khép lại, vẫn như cũ không nói lời nào. Toàn bộ tầm mắt rơi vào bóng đen, ánh sáng ảm áp do rượu sắc vừa rồi giống như chỉ là giấc mộng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Báo ân(4)

edit: Lữ Đan

Bỏ sức mười ngày, Mật Nhi biến thành Phùng Mật, Lê nhị thiếu phu nhân danh xứng với thật, tất cả là nhờ vào sự sắp xếp của lão tam.

Từ ngày lão tam đưa Mật Nhi đến gặp Lê Nhuận Du, thuận tiện nói rõ vài chuyện, muốn mất cái đuôi ở mông thì chỉ còn cách đi báo ân.

Mật Nhi vốn nghĩ chỉ cần làm hắn hồi phục đứng dậy được thì chính là báo ân xong, nhưng lão tam lại muốn nàng hầu hạ Lê Nhuận Du, để cho hắn được cảm nhận tư vị nữ nhân.

Thân là hồ tộc, trời sinh đã am hiểu mị thuật, Mật Nhi này chỉ là tiểu hồ ly gốc nghịch, cái gì cũng không hiểu, lão tam đành tự mình dạy nàng, cho nàng một quyển đông cung bí thuật, để nàng dựa vào nội dung trong đó mà làm theo, nhất định phải làm Lê Nhuận Du dục tiên dục tử.

Dạy bảo mọi thứ đã xong, lão tam bèn làm phép che giấu chiếc đuôi của nàng, đặt ra câu chuyện về mẫu tử Phùng gia, làm hết thầy trở nên trôi chảy tự nhiên.

Chờ đến đêm thành thân hôm đó, Mật Nhi nhớ đến lời dạy bảo của ca ca, trước là cởi xiêm y, xốc chăn của tên nam nhân lạnh lùng kia chui vào trong, hai cái chân nhỏ nhất định phải quấn chặt hai chân đơ cứng của hắn.

Từ bàn chân đến háng hắn rất lạnh, Mật Nhi thật vất vả lắm mới làm cho hắn ấm lên, lại hưng phấn ngủ không được, giương mắt nhìn lồng ngực hắn hít thở đều đều, đôi mi dài rậm còn run rẩy, có thể thấy được hắn còn chưa ngủ.

Mật Nhi dựa lên ngực hắn, nhỏ giọng nói “Tướng công, thiếp gọi chàng là tướng công được không?”

“Thiếp gọi là Phùng Mật, nữ danh là Mật Nhi, về sau chàng gọi thiếp là Mật Nhi nhé, thiếp rất thích nghe.”

“Năm nay thiếp mười sáu tuổi,” yêu quái cùng người phạm tuổi không giống nhau, Mật Nhi có chút mê mang, “Nhà thiếp ở rất xa Thượng Dương, thiếp gả cho chàng, sau này thiếp sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với chàng, nếu chàng vui vẻ có thể nói chuyện vài lời với thiếp không?”

Mấy năm nay, trong viện chỉ có Lê Nhuận Du cùng gã sai vặt, hắn đã ép buộc mang hết nhà hoàn đuôi ra ngoài, bây giờ lại có một tiểu nương tử như hoa như ngọc tiến vào, so với nhưng nữ nhân lúc trước gặp qua thật xinh đẹp hơn nhiều.

Lệ Nhuận Du cuối cùng cũng chịu mở mắt, đôi con ngươi đen nhánh khẽ động, tựa như nhìn nàng mà cũng tựa như nhìn vào hư không, đến cùng cũng không nói một lời nào, Mật Nhi lại nâng mặt lên nhìn hắn, để cho hai mắt hắn nhìn thẳng vào mắt mình “Tướng công, chàng có gì định muốn nói với thiếp sao?”

Lệ Nhuận Du nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ xinh đang mấp máy trước mắt, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mật Nhi biết hắn không muốn nói chuyện, không hề ép hắn, vẫn như cũ ôm chặt lấy hắn dần dần ngủ say.

Đến nửa đêm, nàng lại bị tiếng động bên cạnh đánh thức, mở mắt ra chính li nhìn thấy Lệ Nhuận Du xoay người muốn xuống giường, hai chân đều nặng nề dính chặt trên giường, có kéo thế nào cũng không được, trên trán nổi lên tầng mồ hôi mỏng, thờ dốc không ngừng, hiển nhiên không nghĩ làm người thức giấc.

Đột nhiên thân thể được nâng lên, kẻ sát là một khối thân thể thơm ngát mềm mại, khuôn mặt Lệ Nhuận Du nheo hờn, giọng nói ảm ách “Tránh ra, cút!!”

Hắn muốn nàng tránh ra, Mật Nhi lại nhìn hắn nheo đến lợi hại, biết hắn muốn làm gì, phía sau lót một cái gối cho hắn dựa, mang bó xi để giữa hai chân hắn, Lệ Nhuận Du mắt thấy muốn đá văng đi như lại đá không được, dứt khoát đưa tay đẩy nàng ra.

Mật Nhi bị hắn đẩy ngã nằm trên mặt đất, kêu khẽ một tiếng, nhưng lại làm cho Lệ Nhuận Du cảm thấy có lỗi, động môi mà nhìn nàng.

Ban đêm đen như mực, khuôn mặt nàng tròn bóng mềm mịn, đầu vai trần trụi tuyết trắng, một đôi ngực đầy đặn căng tràn yếm đỏ, tựa hồ như thấy được màu hồng của đóa hoa, làm cho người ta hận không thể lấy ra mà đùa bỡn.

“Tướng công!” Giọng nói của Mật Nhi có chút ủy khuất.

Lệ Nhuận Du dời mắt, tiếng nói khô khốc, chậm rãi nói “Đứng lên đi.”

Mật Nhi biết hắn không tức giận, nhanh vỗ mông đứng dậy, Lệ Nhuận Du lại không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái. Xảy ra mấy chuyện vụn vặt này ý muốn đi tiêu của hắn cũng chạy đi mất, muốn nằm xuống ngủ tiếp, liền có thứ gì đó chen chút vào giữa hai chân của hắn, không ngờ kéo dây thắt lưng bên hông hắn cuống, túm lấy cự long đang ngủ say kéo ra ngoài.

Tiểu nhân nhi xinh đẹp dựa vào đùi hắn, miệng nhỏ không ngừng vang tiếng xi xi, muốn giúp hắn đingoi.

Cuối cùng Lệ Nhuận Du cũng đi ngoài được, hắn và nàng đều nghe được rõ ràng, tiếng nước rì rào chảy vào miệng bó xi, lần này lần lộn gần đến sáng, ánh ban mai ngoài cửa sổ cũng lấp ló sáng ngời, Mật Nhi ôm hắn về giường, lại giúp hắn đắp chăn cẩn thận, bên dưới chân bốn chân tròn bóng quần chặt lấy nhau, mặc cho ai cũng không thể tách rời.

Ngủ đến một hồi, Mật Nhi cảm thấy lòng bàn tay ướt nước, liền sờ lên mặt gã nam nhân, hắn vậy mà lại cắn chặt không rên một tiếng âm thầm rơi lệ.

Chỉ có bản thân hắn mới hiểu vì sao lại rơi nước mắt, nhận ra Mật Nhi đang to tròn đôi mắt nhìn hắn trong đêm tối, đôi mắt cực kỳ sáng trong, bên trong ẩn chứa rõ ràng ý tứ quan tâm, Lệ Nhuận Du chậm rãi buông góc chăn, hàm răng thật sự thấy ê ẩm.

“Nàng tên là gì?” hắn mở miệng hỏi, chỉ là giọng mũi nhàn nhạt, nhưng vẫn rõ ràng, âm điệu cũng rất trong sáng.

Mật Nhi nhớ đến thời gian ba tháng sống cạnh hắn, hắn đều ôm nàng nằm trên giường ăn quả giải nhiệt, hoặc là nằm dưới giàn nho, từng chùm nho no đủ, hắn rướn cổ thon dài lên là có thể ăn được, thường thường ăn một bữa còn lại sẽ dứt cho nàng.

Những kí ức đó với nàng là hồi ức tốt đẹp nhất. bây giờ đối mặt với khối thân thể như cái xác không hồn, nàng cũng không thấy sợ hãi, nàng thân mật cọ vào người hắn, âm thanh mềm mại nói “Mật Nhi.”

“Mật Nhi.” Lệ Nhuận Du nhẹ nhàng kêu tên nàng, cái gì cũng không nói, nhưng Mật Nhi biết đây là hắn đã nhớ thật kỹ tên nàng.

“Tướng công.” Mật Nhi ôm eo hắn “Chàng thích ta sao?”

Lệ Nhuận Du động động môi “Ngủ đi.”

Ngủ một giấc đến hừng đông, đến lúc này nha hoàn bà tử gác cửa bên ngoài nhẹ nhàng nói vào trong “Nhi gia, phu nhân?” Ý họ có muốn người vào hầu hạ hay không.

Mật Nhi từ chối, Lệ Nhuận Du lại nói “Cao Tân.”

Hắn muốn Cao Tân đến hầu hạ.

Edit: Lữ Đan

Nhưng Cao Tân đã bị lão phu nhân sắp xếp đến biệt viện, Mật Nhi nhìn đôi mắt ảm đạm của Lệ Nhuận Du, không đành lòng nói “Thiếp đi xin lão phu nhân cho Cao Tân về đây hầu hạ chàng nhé.”

“Bỏ đi.” Lệ Nhuận Du không cho nàng đi.

Mật Nhi khó hiểu nói “Chàng không thể không có hấn, sao lão phu nhân lại đưa hấn đến nơi khác?”

Lệ Nhuận Du nhìn tiểu nương tử như hoa như ngọc trước mắt, trong lòng hiểu rõ sự sắp xếp của lão phu nhân.

hấn là một người tàn phế, thú thê từ vào cửa không phải để làm chuyện đó mà là ý của lão phu nhân muốn hấn có ý nghĩ đối với nương tử xinh đẹp như vậy hấn sẽ chết tâm không có cách nào muốn tìm đến cái chết nữa.

Nhưng đối với nữ nhân mà nói, đẹp không phải là chuyện tốt, không thể tìm được chút an ủi thương yêu trên người trượng phu bị tàn phế như vậy, tâm tư rất dễ chạy đến trên người kẻ khác.

Tôn tử mà lão phu nhận yêu quý nhất chính là hấn, cũng vì muốn bảo vệ thanh danh của Lệ gia, không cho nam nhân khác tiến vào bên trong biệt viện, nhưng cũng không cho quá nhiều nữ nhân đến, đại hôn của Lệ Nhuận Du cũng chỉ sắp xếp một lão bà từ chính là vú nuôi khi xưa của Lệ Nhuận Du, Trương ma ma.

Mật Nhi lớn lên xinh đẹp, từ lỗ chân tóc cũng toát ra mùi hương, nàng luôn bên cạnh Lệ Nhuận Du, nói chuyện giải sầu cùng hấn, cũng hầu hạ hấn đi ngoài ban đêm, tối hôm qua cũng làm một hồi, chỉ là Lệ Nhuận Du đối với nàng vẫn là...

Đến lúc tám giờ buổi tối, trong phòng hầm hấp hơi nước ấm áp, mờ mờ đến nỗi mắt người mờ không ra, biết nàng chưa đi, Lệ Nhuận Du nói “Để nàng làm đi.”

Trương ma ma khó xử nhìn tân nương tử...

Mật Nhi lại đẩy bà ra ngoài, đóng chặt cửa lại, Lệ Nhuận Du mở mắt ra thấy nàng đang đến gần giọng nói liền cứng ngắc “Đứng lại.”

Mật Nhi lại đem quần áo hấn cởi sạch, nâng hấn nằm vào bồn gỗ, nước ấm thấm vào da thịt làm hấn phát run lên, nắm chặt bàn tay, rũ mắt xuống, chờ lấy lại được tinh thần thì tiểu thê từ của hấn đã đem quần áo lột sạch không còn một mảnh.

Thâm hình trần trụi của Mật Nhi nhanh nhẹn tiến vào, dán lên người hấn, hai khối thịt đầy đặn cũng dán lên người hấn, tay nhỏ mềm mại từ dưới nách chạy đến phía trước, chà lau ngực hấn, rồi lại chà lưng, làm đến mặt đỏ mồ hôi, thở dốc bên tai hấn.

Lệ Nhuận Du ôm nàng dựa vào vách thùng gỗ, hai thân thể lỏa lồ trắng bóng quấn quýt với nhau trong nước, đôi ngực đẹp biến dạng đủ hình đủ dạng, sóng tình dâng cao, chỉ có cự long giữa hai chân hấn là ngủ say không thức tỉnh.

Lệ Nhuận Du khó giấu được vẻ âm thầm trong ánh mắt, nghiêng đầu hôn lên khuôn mặt trắng nõn của nương tử.

“Nhuận Du” hấn thì thầm nói “Về sau nàng cũng gọi ta như vậy nhé.”

Mật Nhi kêu một tiếng, cười cong cong đôi mắt “thật là dễ nghe.”

Lệ Nhuận Du rũ mắt nhìn má lúm đồng tiền của nàng, trong lòng chợt ngứa ngáy, trào dâng khó nén, thân thể thì lại như vậy, vẫn không có phản ứng như cũ. Nhìn đôi ngực sữa trắng nõn xinh đẹp của tiểu nương tử, Lệ Nhuận Du nói thêm “Gọi một lần.”

“Nhuận Du.” Mật Nhi ngọt ngào gọi tên hấn.

Lệ Nhuận Du nghe thấy, ý lạnh nơi đáy mắt như dần hòa tan.

Hai người ở phong tắm khoảng chừng một canh giờ, chỉ là hôn môi. Vuốt ve, xuân triều lan tỏa khắp nơi, đủ làm người ta say mê đắm chìm.

Chờ nước tắm lạnh đi, Mật Nhi duỗi tay lấy quần áo, Lệ Nhuận Du nắm bàn tay mềm mại của nàng sờ sờ một cái “Để cho ta nhìn.” Ánh mắt hấn đầy hơi nước ướt át, mi đen dài cũng đọng lại ít nước, lại mang theo một loại tà khí không nên lời.

Mật Nhi có chút ngượng ngùng, ăn vạ nằm trong lòng hấn đánh chết cũng không chịu đứng lên, nhưng cuối cùng vẫn là thỏa mãn ý hấn, thân thể trần trụi trắng như hoa tuyết đứng dậy trước mặt hấn, Lệ Nhuận Du ngoảnh nhìn ngắm, bỗng nhiên ra lệnh “Đến đây.”

Mật Nhi ngoan ngoãn đi đến trước mặt hấn.

Lệ Nhuận Du đặt nàng ngồi trên thùng gỗ, tách hai chân nàng ra, hai tay nàng ôm lấy cổ hấn để phòng không bị té ngã, lại nhìn hấn chậm chậm đến gần, cái đầu đen của hấn chui vào giữa chân nàng, đưa cái lưỡi to đầy nóng bỏng liếm mát hoa huyết của nàng, tiếng chắc chắc vang lên, một dòng điện tê dại đánh thẳng đến sống lưng nàng, thật sự muốn lấy mạng mà.

Thể thể Mật Nhi mềm oặt, không kiềm chế được muốn ngã xuống, Lệ Nhuận Du nửa thân dưới tàn phế bất động, làm sao có thể đỡ được nàng, ngược lại còn bị đè mạnh xuống dưới, tiểu thê từ xinh đẹp đáng yêu vui thích mà ngồi trên mặt hấn, trong miệng kêu rên “Nhuận Du, Nhuận Du, thiếp thật khó chịu.”

“không khó chịu, để ta thương nàng.” Lệ Nhuận Du mở miệng, giọng nói khàn khàn, hai mắt đều tràn đầy vẻ dịu dàng.

Bị xuân triều càn quét, Mật Nhi chỉ nhìn thấy hai mắt hấn đỏ hồng, mũi cao tinh tế dính không ít nước, càng làm hấn thêm yêu hoặc.

hấn là người nhưng lại tựa như yêu, Mật Nhi nghĩ.

Lệ Nhuận Du nằm giữa hai chân nàng, đầu lưỡi to lớn liếm láp mị thịt non nót dính nước của nàng, bàn tay lại xoa nắn một bên mông nàng, khi thì vuốt ve khi thì mân mê trên chộc, không bỏ sót chỗ nào.

Ẩn sâu trong nụ hoa thịt bị hấn tùy ý chơi đùa, trên chộc đến co rút liên tục, một lượng lớn dịch trong suốt ngon ngọt chảy ra, đều bị hấn cuốn hút hết vào miệng, mà Mật Nhi mềm mại rên rỉ suốt nửa bị hấn đùa bỡn đến mất khống chế.

Cuối cùng cũng không biết về phòng như thế nào, nửa đêm, Lệ Nhuận Du thức giấc, nhận ra trên eo còn có một bàn tay ấm áp non mềm ôm lấy, hấn đưa tay nhẹ sang nắm lấy, hoàn toàn mất ngủ, vuốt ve trên chộc từng ngón tay của nàng, lưỡi sói lại liếm mút lấy mười ngón tay xinh xắn như ngọc, để lại đầy nước bọt, rồi lại rút ra, bàn tay di chuyển đến nơi vật nhỏ giữa chân nàng.

Còn chưa động đến hấn liền thu tay về, Lệ Nhuận Du ngược lại sờ nắn khuôn mặt của thê tử xinh đẹp, cảm xúc mềm nhũn, non nót, giống như một khối bột mì.

hấn yêu thích không muốn buông tay, vô cùng luyến tiếc đành rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve cằm nàng, trong đêm đen như mực, nhìn thật kỹ càng mắt mũi cùng môi nàng, thật sự quá đẹp, cơ hồ đẹp đến nỗi đem xương cốt hấn cắt nát.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Báo ân 5

Edit: Lữ Đan

Ban đêm yên ắng, Lệ Nhuận Du ngủ không yên giấc, mở to mắt mà nhìn gương mặt xinh đẹp của tiểu thê tử, con buồn ngủ cuối cùng cũng dần dần đến.

Chờ hấn ngủ mê, Mật Nhi đang còn trong cơn ngủ say lặng lẽ mở mắt, đến gần gương mặt hấn thối nhẹ một hơi, liền đi vào cơn mơ của hấn.

Trong giấc mơ của Lệ Nhuận Du, bên ngoài có người giữ cửa cầm lồng đèn đỏ treo cao cao, bên trong thì tân nương thanh nhã đang ngồi ngay ngắn trên giường, hấn là tân lang mặc một bộ hi phục đỏ thẫm, bị một đám bằng hữu đá văng vào trong tân phòng.

Dưới ánh nến ấm áp, hấn thật cẩn thận mà mở khăn voan trùm đầu của nương tử ra, trên mặt tràn đầy kích động và ý cười thỏa mãn.

Mật Nhi thức dậy là lúc trời sáng tỏ, nhìn nam nhân đang say giấc mà cười lên thật ngọt ngào.

Có da thịt gần kề, thái độ Lệ Nhuận Du đối với Mật Nhi tốt hơn rất nhiều, nhưng có một vài chuyện hấn vẫn là rất cố chấp, giống như chuyện Mật Nhi hàng đêm hầu hạ hấn đi tiểu tiện, càng không cho phép nàng xi xi cho hấn, nhưng mỗi đêm hấn cũng đều để nàng tắm gội.

Trong phòng tắm đầy hơi nước, Mật Nhi thường trần truồng đứng trước mặt hấn, có chút ngại ngùng mà dùng tay che lấy bầu ngực, nhưng Lệ Nhuận Du lại không cho nàng làm như vậy, hấn dùng ánh mắt trầm tĩnh ôn nhu chăm chú nhìn khắp thân thể trắng nõn xinh đẹp của nàng.

rõ ràng là ngay cả tay còn chưa chạm vào mà lại thường làm cho nước xuân thiếu nữ tràn lan, đôi mắt như sóng ngầm, giống như vừa bị ai đó hung hăng trên chộc qua.

Cự long nam nhân có thể bị phế nhưng những ngón tay thon dài rất là linh hoạt, đem hoa huyết thiếu nữ đùa bỡn kéo cánh hoa ra cả bên ngoài, mật dịch đầm dề, toàn bộ nhà tắm đều mang theo hương vị hoan ái của bọn họ.

Lệ Nhuận Du thích ngửi mùi vị này, trầm mê đến nỗi gần như là biến thái, Mật Nhi lại thích vỗ về chơi đùa cự long bên dưới của hấn, mấy năm nay nó cứ nằm yên mà mềm oặt như vậy, nhưng vẫn có vẻ rất lớn, có thể thấy trước đây nó hùng dũng biết bao nhiêu.

Ba năm trước, hấn ôm nàng trong lòng, rình trộm xem đại công tử tuyên đàm cùng nha hoàn ngay cửa động giả sơn, thấy đại công tử trước là đem mùng tinh trắng sữa bắn vào miệng nha hoàn nọ, sau lại bắn lên vách đá lạnh lẽo, còn bắt nha hoàn kia liếm sạch cự vật của mình.

trên đường trở về, Lệ Nhuận Du hơi thở thô gấp, cự vật to lớn muốn phình lên muốn chộc rách quần, làm cho nha hoàn nhìn thấy thêm ngượng ngùng cùng tò mò, hấn không thể mà thành ỉnh quý gối giữa hai chân hấn, đem bạch trọc đẩy ra ngoài để cho dạ dày các nàng chứa hết những dòng sữa nóng bỏng đó.

Cự vật của hấn chưa từng chạm qua nữ nhân, lại có thể làm cho nữ nhân kinh ngạc cảm thán không dứt.

Bây giờ trong viện không còn các nha hoàn trước kia nữa, cự vật của hắn chỉ thuộc về mỗi một mình nàng mà thôi, liếm mút cự vật của hắn là chuyện mỗi ngày hai người đều phải làm, thậm chí mỗi lúc cuồng nhiệt có khi phải làm đến mấy lần.

Cự vật của hắn tuy mềm, nhưng trái tim là vật sống, sẽ đau lòng, cũng sẽ thương tiếc, mỗi khi ánh mắt nhu tình của hắn nhìn Mật Nhi đang nằm dưới giuovac hai chân mình, kiên nhẫn và cẩn thận vuốt ve cự long của mình, đôi mắt hạnh long lanh dịu dàng nhìn hắn, đem tình ý trong lòng không hề cố kỵ mà trao hết cho hắn, để cho hắn biết được tim nàng thân xác nàng, tất cả đều đặt ở chỗ hắn.

Lệ Nhuận Du không phải là người có ý chí sắc đá, đã trải qua mất năm sống dở chết dở, vô cùng tra tấn, cũng thật khát vọng có một ánh mặt trời chiếu thnagwr vào đáy lòng đầy sương mù của hắn, trong lòng đầy cảm kích, cũng muốn cho nàng cao trào, cũng muốn cho nàng ném trái lạc thú mà nữ nhân nên có.

Mật Nhi chứa đựng cự vật của hắn trong miệng, hai đùi nàng bị nam nhân tách ra, thịt nhỏ đầy non nót, xấu hổ phun ra ái dịch thom ngát, Lệ Nhuận Du hai mắt đỏ đậm, hô hấp gấp gấp hơn, mở to miệng mút lấy, liếm láp cánh hoa của nàng, đầu lưỡi ướt át tìm được hoa hạch mà hung hăng mút mất.

Mật Nhi bật rê rĩ những tiếng rên như ai oán, ngồi kẹo hông hắn, sóng tình uyển chuyển, đưa đẩy tình ý, mà nam nhân đang ngậm lấy hoa huyết của nàng của rất tuần tú diễm lệ, vẻ mặt như bừng sáng.

Hai người họ lớn lên thật tốt, tính tình như đá lạnh ngâm trong nước ấm, chỉ có bản thân mới biết được nóng lạnh.

Mà trong mắt người ngoài, Trương ma ma trong viện cùng ma ma khác đều cảm thấy họ thật xứng đôi.

Quan hệ cùng tình hình gần đây của bọn họ đều truyền đến tai lão phu nhân, biết được hai người bọn họ rất tốt, Phùng Mật lại càng không bỏ bê tôn tử nhà mình, trong lòng đầy yên tâm, càng không cho người khác quấy rầy sự bình yên thường ngày của bọn họ.

Hôm nay trời nắng ấm, Mật Nhi mang ghế nằm đặt trước cửa, trải một tấm thảm lông thật dày, đỡ Lệ Nhuận Du đến nằm, bản thân cũng ngồi xỏm một bên xoa bóp bắp đùi xơ cứng của hắn, hơn một canh giờ cũng không than mệt nhọc.

Trương ma ma bận rộn trong bếp liền đem cảnh này đặt vào trong mắt, lại nhìn thấy thiếu gia bỗng nhiên cầm lấy tay phu nhân đặt lên miệng hôn hôn lại xoa xoa, thái độ thân mật bieder lộ rất tự nhiên, cũng bên cạnh người bên cạnh còn có người hay không.

Mật Nhi lại xấu hổ, dính vào trong ngực hắn, ngay chỗ Trương ma ma không nhìn thấy được, hôn hôn vành tai của hắn, thân mình hắn bỗng chốc cứng đờ, Mật Nhi lo lắng hỏi “Sao vậy?”

một lúc sau, Lệ Nhuận Du nói giọng hơi cứng “Mật Nhi ngoan...Nàng liếm một chút nữa đi.”

Mật Nhi thấy mắt hắn đã nhuộm màu tình dục, biết hắn muốn làm cái gì, đôi mắt hạnh to tròn lộ ra ướt át mê người, khẽ cắn môi, khóe mắt liếc đến nhìn Trương ma ma ở trong bếp, đôi môi đỏ bùng dán lên vành tai hắn đầu tiên chỉ là liếm láp nhẹ nhẹ, sau đó lại cuốn vào răng mà nhay cắn, hàm răng dùng sức nhay nhay, làm cho Lệ Nhuận Du phải nắm chặt thảm lông, hơi thở loạn nhịp, ngay sau đó nghiêng mặt đến lấp kín miệng nàng.

Mật Nhi sa vào tình ý ngọt ngào của hắn, trong lòng lại có chút lo lắng sợ Trương ma ma sẽ nhìn thấy, âm thầm làm phép, mang sào trúc phơi quần áo trong viện di chuyển đến che đi cảnh trước mắt.

Như vậy liền đã ngăn được Trương ma ma nhìn trộm, cũng để cho hai người càng sa vào hương vị tình dục say lòng người hơn, chờ đến khi Lệ Nhuận Du buông nàng ra, thì nhìn thấy đôi môi Mật Nhi đã sưng đỏ, đôi mắt hạnh to tròn ướt đầm đầy nước, giống như chảy thẳng vào tim hắn, đẹp đến nao lòng, làm người càng thêm muốn thương yêu.

Vẫn còn là buổi chiều nhưng Lệ Nhuận Du đã công khai kéo đẩy quần áo của thiếu nữ trong ngực mình, đem quần áo cùng trung y cởi đến khuỷu tay, còn dư lại áo yếm nhỏ màu trắng thêu hoa mẫu đơn, hai cánh tay tựa như ngó sen lộ ra bên ngoài, bàn tay hắn lướt qua, da thịt chỗ ấy liền có chút run rẩy, Mật Nhi nhẹ nắm lấy góc áo hắn “Nhuận Du, tướng công, nhẹ chút, thiếp chịu không nổi.”

“Nàng ngoan nào, để ta hầu hạ nàng một chút.” Lệ Nhuận Du cúi đầu cách yếm nhỏ liếp mút đóa hoa căng cứng của nàng, vừa ngậm vừa cắn, hết mút lại liếm, chọc cho cả người Mật Nhi đều ngứa ngáy, nước xuân tình từng dòng từng dòng chảy ra từ mật huyết, đem cự vật đang mềm nhũn giữa chân nam nhân dính nước ướt đầm.

Bộ ngực sữa thiếu nữ vạm vỡ như rắn nhỏ trước mặt Lệ Nhuận Du, đôi tay nhỏ ôm lấy cổ hắn, tham lam cắn nuốt yết hầu của hắn, khóe môi dính đầy nước miếng, đôi mắt đầy mê hoặc, tiếng rên rĩ mềm mại như muốn hòa tan vào xương cốt.

Cảnh tượng này có bao nhiêu là dâm đảng, chỉ riêng một mình hắn là người có thể nhìn thấy, thân thể Lệ Nhuận Du không có chút biến hóa nào, đáy lòng lại nảy sinh ra một cảm giác đầy nhộn nhạo. hãnlắm láp đến ướt đầm nửa thân trần trụi chỉ còn mỗi áo yếm nhỏ của nàng, vẫn còn chưa thỏa mãn, hãnmột lần nữa lại tấn công đôi gò bồng của nàng, làm đến đỏ hồng, sưng to nặng trĩu, tất cả chỉ toàn là nước bọt của hắn.

Sau hồi lâu hắn bày tỏ tình ý với nàng xong, Lệ Nhuận Du lại giúp nàng mặc từng chiếc quần cái áo thật cẩn thận. Chờ cho Trương ma ma từ phòng bếp đi ra, bà từ khe hở của sào trúc phơi quần áo mà lặng lẽ nhìn vào bên trong một cái.

Phu nhân mới vào cửa đang tựa đầu lên gối của thiếu gia, hai mắt khép lại, phu thê hai người nằm chung một chỗ ngủ vui dưới ánh mặt trời, cảnh tượng thật cực kỳ ấm áp.

Căn bản là bà không nhận ra được, tuy là thiếu gia tuần tú nhà mình đang nhắm mắt nhưng tay lại rất không thành thật, nằm trong áo của thiếu nữ, bao

trộn một bầu ngực đầy đặn của nàng.

Mật Nhi vốn định cởi áo yếm bị dơ ra giặt sạch nhưng buổi tối lại quên mất, Lệ Nhuận Du nhéo nắn eo mềm mại của nàng, cúi đầu cách lớp yếm mỏng mà treu chọc nụ hoa nhỏ, ngày hôm sau thức dậy Mật Nhi liền phát hiện trên người mình trần trụi không có mảnh vải, yếm nhỏ cũng không thấy đâu, bàn tay đẹp trắng nõn của hắn thì lại ảm trộn bầu ngực mình, tuy là đang ngủ nhưng mà vẫn cứ xoa nắn ngực nàng.

Mà trải qua khoảng thời gian bị hắn xoa nắn, mát mát, bầu ngực của tiểu mỹ nhân lại lớn hơn gấp đôi, thậm chí cả bàn tay nam nhân cũng không còn ôm trọn được, bầu ngực tuyết trắng từ khe tay hắn trào ra ngoài, ngón tay thon dài khi nhẹ khi nặng, mà xoa xoa, sau này mỗi ngày, mỗi buổi sáng Mật Nhi đều bị hắn xoa nắn như vậy mà thức tỉnh.

Buổi sáng Mật Nhi ở trong sân phơi quần áo, Lệ Nhuận Du lại tựa cửa sổ nhìn nàng, dưới ánh mặt trời, thê tử xinh xắn xoắn tay áo lộ ra đôi cánh tay ngọc sen mềm mướt, khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng như bạch ngọc, trên người nàng cũng không có chút buồn bã khổ sở nào.

Càng khiến cho người không dời mắt đi được chính là đôi gò bồng đầy đặn căng tràn trước ngực nàng, quần áo cũng không thể che hết được, vào mỗi đêm đều chủ động dâng lên miệng hắn cầu xin hắn liếm mát, từng chút từng chút một cũng không biết thỏa mãn, xoa rồi lại xoa đến to lớn hơn.

Mà trong khoảng thời gian này Mật Nhi cũng bám riết không tha, mỗi ngày đều xoa bóp chân cho hắn, mỗi đêm còn thực hiện chức trách của thê tử, đem quần áo trên người thoát sạch sẽ, trần truồng đứng trước mặt hắn.

Lệ Nhuận Du chỉ cần ngón tay cũng đủ treu chọc nàng, một ngón tay cũng có cảm vào nộn thịt khiến nàng liên tục cao trào, hao huyết chảy ra chất dịch trong suốt ướt đầm tay hắn cùng khăn trải giường, chặt vật không chịu nổi.

Ngày hôm sau thức dậy, thê tử xinh đẹp cả người trần trụi nằm trong ngực hắn, ngón tay của hắn vẫn còn cảm trọng hoa huyết ẩm ướt của nàng, có thể cảm giác được bên trong co rút như thế nào, giống như một cái miệng nhỏ hút chặt lấy hắn cô chấp không cho hắn rời đi, ái dịch chảy ra cũng đủ làm tay hắn cùng đệm giường ẩm ướt đến lợi hại.

Nhưng kỳ lạ chính là, trên người hắn vẫn nhẹ nhàng thoải mái, sạch sẽ, ngay cả khăn trải giường cũng sạch sẽ, Trương ma ma vào dọn dẹp cũng không nhìn ra được chút dấu vết dâm nĩ nào, thế cho nên mấy ngày này, bà cũng không thể biết được phu thê bọn họ ở trên giường điên cuồng đến mức như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Báo ân 6

edit: Lữ Đan

Mấy năm nay lão phu nhân còn ôm hi vọng rằng Lệ Nhuận Du có thể đứng lên, âm thầm tìm kiếm danh y khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được một phương thuốc, dặn dò Cao Tân ngày ngày nấu cho hắn uống.

Hiện giờ Cao Tân không có ở đây chuyện này liền rơi lên đầu của Trương ma ma, Mật Nhi chủ động xin đi giặt giũ, mỗi buổi sáng nàng tự mình đưa tận miệng cho hắn, có điều là nàng không dùng muốn mà dùng chính cái miệng nhỏ thom tho của mình, đem chất lỏng đen tuyền đắng chát khó nuốt đó từng ngụm ngậm vào đút cho hắn, đút xong còn phải cùng hắn mỗi lưỡi trao đổi mùi vị trong chốc lát, uống xong thuốc cũng không quá một canh giờ, mỗi lần như vậy Lệ Nhuận Du đều đem mỹ nhân hôn đến mê mang, đôi mắt rung rung lệ mới bằng lòng bỏ qua cho nàng.

Làm xong việc này, Mật Nhi lại giúp hắn xoa bóp đôi chân, nhưng lại âm thầm truyền yêu khí vào đôi chân cứng đờ của hắn, qua một chời gian thân thể hắn liền chuyển biến tốt hơn, đến lúc đó cũng sẽ làm người khác không thấy nghi ngờ.

Cách đến vài ngày, nơi đây liền có một vị khách không mời mà đến.

Mật Nhi đang phơi quần áo trong viện, nước chảy theo cánh tay ướt vào trong tay áo, đang định làm xong việc sẽ chạy về phòng thay quần áo khác, bỗng nhiên cửa viện truyền đến ồn ào.

Lệ đại thiếu gia đang đi đến về phía nàng, lúc bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Lệ Nhuận Mộng liền xuất hiện kinh diễm trong chớp nhoáng, ngay sau đó dùng bước nim cười hỏi “Đây là tiểu tước của nhị đệ phải không?”

Trương ma ma nhìn Lệ đại thiếu gia đã lâu chưa từng đặt chân đến nơi này, vội vội vàng vàng mời hắn vào nhà, Lệ Nhuận Mộng vừa đi, vừa nhìn dán chặt vào thân thể Mật Nhi, đôi mắt hẹp dài của hắn cùng Lệ Nhuận Du rất giống nhau, trời sinh ản tình phong lưu.

Mật Nhi lại nhớ đến năm xưa hắn trốn tránh mọi người, cùng nha hoàn kia tuyên dâm nơi cửa động, mùi vị ngây mùi ghê tởm cứ quấn quanh mũi nàng, lại thấy ánh mắt căng rờ của hắn, Mật Nhi liền hung hăng trừng mắt liếc hắn.

Giống như một tiểu hồ ly chỉ biết cắn người, Lệ Nhuận Mộng cười như có như không, dời đi ánh mắt trên người nàng sang nơi khác, quay đầu hỏi

Trương ma ma “Nhị đệ ở đâu?”

“Nhị thiếu gia đang ở phòng chính.” Trương ma ma nhìn ra giữa hai người có chút không thích hợp liền áp ứng nói .

Lệ Nhuận Mộng nhắc chân đi đến chính phòng, đang chuẩn bị bước vào ngưỡng cửa liền một ly trà nóng từ bên trong ném ra, hướng thẳng vào hân.

Ầm! một tiếng, chén trà rơi trên đất bễ năm bề bảy, Lệ Nhuận Mộng, đứng ở một bên, trên quần áo cũng dính một chút nước trà, hân cũng không giận đệ đệ của mình lỗ mãng, chỉ hỏi “Nhị đệ, ai lại trêu chọc đệ, ca ca sẽ làm chủ cho đệ!”

“Cút...” Lệ Nhuận Du nằm trên ghế, mắt cũng thêm nhìn hân ta, giọng điệu lạnh như băng quát to lên.

Nhìn thấy đến đây, Mật Nhi xem như đã rõ, huynh đệ bọn hân có hiềm khích, đặc biệt là Lệ Nhuận Du cực kỳ không thích sự xuất hiện của Lệ đại thiếu gia.

Nhận ra có ánh mắt đang nhìn chăm chăm mặt mình, Mật Nhi liền đưa mắt nhìn thấy ánh mắt ngà ngón của Lệ đại thiếu gia, bầu không khí liền trở nên căng co, Mật Nhi trong lòng càng thêm không ưa hân, trực tiếp quay đầu không thêm nhìn hân ta.

không nhìn thấy mặt mỹ nhân, Lệ Nhuận Mộng phong lưu kia hậm hực nhìn, lại nhìn thấy đệ đệ hằm hằm trên ghế, lúc trước là còn dấy không nổi, nhưng không biết khi nào, nhìn khuôn mặt hân trắng nõn, khí sắc hồng nhuận, giữa chân mày khi trước là oán khí bây giờ lại có mấy phần âm áp như xuân, càng làm cho hân thêm phần tuần tú yêu nghiệt hơn.

Cái đệ đệ này của hân, từ nhỏ đến lớn đều tuần mỹ như vậy, ngay cả khi tàn hơi còn sót lại một chút cũng làm cho bao nhiêu nữ nhân thần hồn điên đảo muốn sống muốn chết.

Nghĩ như vậy, Lệ Nhuận Mộng cười cười, ngay cả ngưỡng cửa cũng không bước vào, liền nói “Nếu nhị đệ có việc, vậy đại ca hôm nào lại đến thăm đệ.” Dứt lời liền nghênh ngang rời đi, khi đi ngang qua người Mật Nhi, nàng liền ngửi được một mùi son phấn rất đậm, nghe rất gay mũi, bọn họ vừa đi, không nhịn được ho nhẹ, lại nghe thấy Lệ Nhuận Du dặn dò “Trương ma ma, người lui xuống trước đi.”

Trương ma ma nhìn qua hân cùng Mật Nhi, sau đó liền đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lệ Nhuận Du nằm trên ghế, đưa mắt nhìn Mật Nhi.

“Đến đây.”

Mật Nhi vừa mới đi qua, liền bị đôi tay khỏe mạnh của hân ôm vào lòng ngực, nàng ghé đầu vào ngực hân, cảm nhận được một bàn tay to đang xoa bóp cô nàng, đem y phục màu vàng nhạt của nàng cởi đến khuỷu tay, lôi kéo đôi gò bồng của nàng ra ngoài, vừa xoa nắn vừa hôn lên khoe môi nàng “Mật Nhi, có biết vừa rồi ta đã thấy hân nhìn nàng như thế nào không?”

Bầu không khí liền trở nên kiều diễm, Mật Nhi có chút sững sờ một chút mới hiểu được hân là đang nói đến tên nào, lác đầu.

“Ồ trong mắt hân ta, bất luận là nữ nhân nào hân cũng có thể đè dưới thân mà phóng túng, chẳng sợ phụ nhân ăn xin nơi đầu đường hay ni cô trong am miếu, chỉ cần hân nhìn trúng liền chiếm lấy vào tay.” Giọng điệu hân thông thả, hơi thở tràn ngập lạnh lẽo, thân thể Mật Nhi khẽ run, cắn nhẹ môi nhìn hân, Lệ Nhuận Du đưa tay sờ sờ gương mặt nàng, nhẹ nhàng nói ra “hân đối với nàng có tâm tư gì, cũng đừng nghĩ có thể giấu được ta, chỉ là lòng nàng nghĩ gì thì ta không biết được.”

“Mật Nhi, ta chỉ là người tàn phế, chỉ là nửa bán thân bất toại, sẽ không cho nàng được hài tử, càng không thể cho nàng cả đời. bây giờ nàng còn trẻ, có lẽ sẽ không cảm thấy ta đáng ghét, nhưng thời gian lâu dài trong nhà lại không phải chỉ có mình ta là nam nhân...” một bàn tay khác của hân còn ở trong yếm nhỏ của nàng xoa nắn bồng đảo, đầu ngón tay thô lạnh lại kẹp lấy đầu nụ hoa xinh đẹp của nàng, như có như không trêu chọc nàng “Nếu là sau này hân coi trọng nàng, mà nàng cũng đã một mối đối với ta, nên phải làm sao bây giờ?”

nói xong, hân nhận ra đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng ngập đầy nước, hân dịu dàng lau giúp nàng “Đừng khóc, ta không có ý khác.”

Lời nói này chính hân còn không tin được, Mật Nhi cảm giác được bàn tay đang lau nước mắt cho mình run rẩy nhẹ nhàng, giống như trái tim cũng đang run rẩy. Nàng quay mặt đi lau nước mắt, giọng nói đầy chắc chắn “Thiếp ai cũng không cần, thiếp chỉ cần chàng.”

Lệ Nhuận Du không hề chớp mắt “Tuyệt không thay lòng?”

Mật Nhi ôm lấy hân nói “Nhất định không hối hận.”

Lệ Nhuận Du cười cười, đem xiêm y của nàng cởi sạch, lúc này ngay cả yếm nhỏ cũng ném trên mặt đất, đôi tay thay phiên nhau xoa nắn đôi gò bồng của nàng, cúi đầu cắn nuốt, đem hoa nhỏ cắn đến sưng đỏ, đem hoa đào nở rộ ngậm vào trong miệng dùng hàm răng xinh đẹp nghiền cắn nát....

Mật Nhi không chịu nổi sự trêu đùa như vậy, vòng eo mềm mại nhẹ cọ vào eo hân, mũi chân cong lên dán vào chân hân không ngừng dục hân “A, Nhuận Du, hút sâu một chút nữa, um um um~~~~ đầu ngực rất ngứa, Nhuận Du chàng mau giúp thiếp giải ngứa đi...”

Lúc này Lệ Nhuận Du chậm rãi dừng lại, nhìn đôi mắt đẹp của Mật Nhi mơ màng, trần đầy lo lắng, cầu xin, hân ôm chặt nàng lại, dán vào gương mặt nàng nói những lời dâm dật “Mật Nhi, ta rất hài lòng về nàng, bây giờ nàng đã đồng ý với ta, về sau nàng chính là của ta, gò bồng này chỉ có ta mới có thể sờ nắn, liếm mát, trong miệng của nàng chỉ ta mới có thể phong dịch vào, còn có nơi này....”

Ngón tay thon dài cắm vào mật huyết bắt đầu càn quấy, tiếng nước dâm lăng, tiếng nam nhân dịu dàng, tựa như đang nói những lời yêu thương dịu dàng nhất.

“Động thịt dâm đăng đầy nước này chỉ có thể để ta cắm, ta làm, nếu để người khác chạm vào, có bao nhiêu người ta sẽ giết bấy nhiêu, lại dùng xích sắt đem nằng trói lại, từng chút từng chút chơi đùa nằng, chơi đùa đến hư cái miệng nhỏ lăng lợ này, để nằng chỉ có thể dùng miệng mà ngâm lấy mệnh căn của ta mà thôi.”

Lệ Nhuận Du chưa bao giờ nói qua những lời lộ liễu bại hoại đến như vậy, Mật Nhi nghe liền nghĩ đến cảnh bị hấn dùng xích sắt trói lại, miệng nhỏ bị hấn bắt vênh lên để ngón tay hấn phóng túng cắm vào, dưới thân chảy đầy nước dâm nồng, hấn đưa đầu lưỡi liếm sạch.

Nghĩ đến chuyện dâm đăng như vậy xảy ra trên người mình, Mật Nhi càng thêm động tình, nằm chôn trong ngực hấn râm rì, Lệ Nhuận Du nắm lấy cằm nằng, dịu dàng nói “Nếu nghe chưa rõ, tướng công có thể nói lại lần nữa cho nằng nghe.”

Đây là lần đầu tiên hấn dùng xưng hô danh nghĩa phu thê mà nói với nằng, hoa huyết lại ngửa lại càng muốn phóng túng, thân thể Mật Nhi mềm mại dính lên người hấn, chủ động đưa tay sờ cự long mềm oặt giữa hai chân hấn “Nhuận Du, chàng thích thiếp, thiếp cũng thương chàng, chuyện này, vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

Lệ Nhuận Du cho rằng nằng bị dọa sợ, không nghĩ rằng nằng sẽ có thể kiên quyết đến như vậy, lại thấy khỏe mắt nằng nữa mê nữa hoặc như vậy, tâm tình càng thêm nhộn nhạo, khó cầm lòng cùng nằng hôn môi triền miên, dần dần nhận ra cự long bên dưới dần ngẩng cao đầu thẳng đứng lên, đánh thẳng vào vòng eo mảnh khảnh của tiểu nương tử, hai người rất ăn ý cùng dừng lại, thờ dốc, lại rũ mắt nhìn xuống, Mật Nhi đưa ngón tay trắng nõn nhẹ chạm vào cự long nữa mềm nữa cứng kia, không khỏi che miệng cười, mê hoặc lòng người, Lệ Nhuận Du như chết đi sống lại cui sượng cùng động tình, bắt lấy tay nằng phủ lên cự long cứng rắn nóng hổi kia, nói khẽ bên tai nằng như thúc giục” Nó đứng lên là vì nằng, Mật Nhi, nương tử tốt của ta, nằng sờ sờ nó đi.”

Mật Nhi nghe hấn nói xong, ngoan ngoãn nắm lấy cự long to lớn kia, nhưng đôi tay nhỏ của mỹ nhân đầu thật sự quá nhỏ, cả người nằng trần trụi quỳ gối giữa hai chân hấn, dùng miệng ngâm lấy nó, cự long nhanh chóng bị cái miệng nhỏ ẩm ướt của Mật Nhi đánh cho buông vũ khí đầu hàng, bắn ra một luồng tinh dịch nóng ẩm lưu lại dư vị trong nằng hồi lâu.

“Mật Nhi còn muốn ăn thêm.” Mật Nhi e lệ mà nấp vào ngực hấn, nhỏ giọng thỏ thẻ, chọc cho hai mắt Lệ Nhuận Du càng thêm ý cười dịu dàng, vén tóc đen trên ngực nằng, nhẹ nhàng cắn mút lên đầu vai trắng nõn mềm mại của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Báo ân 7

edit: Lữ Đan

Trương ma ma gần đây nhận ra số lần nhị thiếu gia cùng thiếu phu nhân ra cửa rất ít, cả ngày đều đóng chặt cửa phòng, một chút động tĩnh cũng không có, cũng không biết bọn họ ở trong đó làm gì, có điều trước đây nhị thiếu gia cũng không thích ra ngoài, không chừng bây giờ cũng không cho phép thiếu phu nhân ra ngoài luôn.

Trương ma ma không nghĩ nhiều, cúi đầu chỉ lo làm việc của mình.

Bà đầu biết được, mấy ngày nay, phu thê nhà họ trốn trong phòng không ra ngoài, thật tình phóng túng, điên loạn đảo phượng sung sướng mê người.

Từ lần trước, đại thiếu gia đến đây, vô tình kích thích sự ghen ghét cùng sợ hãi giấu tận sâu đáy lòng của Lệ Nhuận Du, rồi lại bị Mật Nhi dùng đôi gò bồng mềm non mịn kia chà sát quả thù du trên ngực hấn, thậm chí nằng còn nâng cao cái miệng tuyết trắng lên như con chó nhỏ trước mắt hấn, chủ động dâng hoa huyết đầy mật ngọt dâm đăng đến bên miệng hấn, hấn vẫn chưa thể thỏa mãn.

hấn đem Mật Nhi nhốt trong phòng, không cho nằng mặc trung y, nửa thân trên chỉ có một mảnh yếm đỏ thắm mỏng manh, giấu được đôi đóa hoa xinh đẹp, bên dưới lại càng không được phép mặc tiểu khố.

Từ ngày đến đêm, Mật Nhi chỉ có biết kêu rên mềm mại, bàn tay nam nhân cắm sâu vào hoa tâm, ngón tay hấn cầm chọc ngoáy ra vào hoa huyết, lời kéo từng dòng nước ngọt ngào ra ngoài, hấn dùng đầu lưỡi đi vào liếm sạch, sau đó lại giữ chặt đầu nhỏ của nằng, hôn nằng từng ngậm đưa đầy mật dịch cho nằng thưởng thức, kết thúc rồi hấn chưa thỏa mãn còn hỏi nằng “Có mùi vị gì nào?”

Mật Nhi bị chơi đùa đến hồng, giọng nói mềm nhũn, lại càng làm thêm phần mê hoặc, chỉ nói “Uống rất ngon, Mật Nhi còn muốn ném thử.”

Lệ Nhuận Du liền đem nước bọt của mình đưa vào miệng nằng, sau một hồi lâu mới thả người ra, đáy mắt tràn đầy tình ý không muốn rời.

Lệ Nhuận Du hoang đường như vậy, đêm từng đêm đều làm khăn giường nhăn nhúm cùng ướt đẫm, thật sự nhìn không ra hình dạng, vốn định hôm

ra sẽ để cho Trương ma ma dọn dẹp nhưng qua hôm sau thức dậy lại thấy khăn giường mới tinh như lúc đầu, lại nhìn thể tử xinh đẹp nằm trong ngực mình ngủ ngon lành trên người như vậy, trong lòng càng thêm buồn bực.

Ngoài ra còn có một chuyện, càng làm hấn buồn bực thậm chí vui sướng chính là từ lần trước cự long có phản đứng lên, Mật Nhi sẽ nằm giữa hai chân hấn, chủ động dùng miệng vuốt ve hấn, thật sự là có hiệu quả, xem ra bệnh của hấn của thể chữa.

Màn đêm buông xuống, trong phòng không ánh nến một mảnh tối sờ soạng, tựa như không tiếng người, nhưng mà nếu nghe thật cẩn thận thì có thể nghe ra tiếng thờ dốc nặng nề, từ chút một từ màn trướng bay ra, một chút ánh sáng chiếu vào mơ hồ còn nhìn thấy da thịt trắng nõn của thiếu nữ, đang dựa người vào đầu giường dùng ta mở rộng hai chân mình ra, mà bên dưới rõ ràng là cái đầu của nam nhân.

Đầu tóc đen nhánh của Lê Nhuận Du trên chộc mộng nhỏ non mềm thiếu nữ, đầu lưỡi ướt át ngang dọc tung hoành đi sâu vào lối đi chật hẹp của thiếu nữ, không ngừng mút liếm mật dịch chảy ra ngoài, hấn nuốt vào miệng, yết hầu ừng ực vang lên.

Đôi mắt hẹp dài của hấn nhìn gắt gao khuôn mặt thiếu nữ, hai tay bắt lấy đôi gò bồng đảo, vừa xoa vừa nắn, có khi ép lại tạo thành khe rãnh thật sâu, thiếu nữ bị hấn đùa bỡn đến thở không thành hơi, tay nhỏ dần mất sức, đôi chân rớt xuống khép lại, nhanh chóng bị hấn tách ra.

Lê Nhuận Du kéo ngược đầu nàng lại, Mật Nhi liền nằm trên người hấn, để hấn dùng môi miệng hút lấy mật huyết của mình, mà nàng thì lại dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình đem cự long còn ngủ gật của hấn ngậm lấy, vừa lớn lại vừa nóng, thẳng đánh sâu vào cổ họng nàng.

Đều không trọn vẹn đó là nó vẫn cứ mềm nhũn, nhưng Mật Nhi vẫn không từ bỏ, từng chút một liếm láp lấy, mà cảm nhận được lửa nóng trong miệng ngày một nóng hơn, tựa như thanh sắt nung trong miệng nàng, Mật Nhi liền đẩy ra, vậy mà lại nhìn thấy được cự long ngủ gật của hấn đang trở nên nóng bỏng đỏ au trong tay mình.

Mật Nhi đưa chiếc lưỡi thom tho của mình liếm lấy cự long to lớn trong tay, chưa ngậm mút đã thỏa mãn, một luồng tinh dịch nồng đậm trắng sữa phun trào, nhuộm đầy đôi ngực nàng, trong màn trướng tràn mật hơi thở nhàn nhạt, Lê Nhuận Du kéo Mật Nhi vào ngực, hôn nàng hết lần này đến lần khác, thì thầm “Xin lỗi nàng.”

Tuy rằng Lê Nhuận Du rất kích động vui mừng vì thân dưới có thể phản ứng nhưng lại không nghĩ lại nhanh kết thúc như vậy, đối với Mật Nhi tràn đầy có lỗi, Mật Nhi đưa đầu lưỡi của mình ra cùng lưỡi hấn triển miên, hơi thở có chút không thông, cuối cùng liền nằm trong ngực hấn mà dồn dập thở gấp.

Lê Nhuận Du lau mồ hôi trên trán nàng, dịu dàng ra lệnh “Ngủ đi.”

Mật Nhi lại e thẹn nắm lấy tay hấn đặt vào hoa huyết của mình “Ồ đây thật ẩm ướt, tương công sờ sờ nó đi.”

Cũng không biết đêm nay lẫn lộn bao nhiêu lâu, Lê Nhuận Du trong mờ đều đang cảm trong người nàng, đem hai chân nàng đặt trên đầu vai mình, cự long thô to đồ ực cọ cọ xung quanh hoa huyết, nước xuân tuôn trào, thiếu nữ nằm dưới thân hấn run rẩy e thẹn, gọi từng tiếng tướng công nghe mềm nhũn cả người, đã vậy còn nâng hai đôi gò núi trắng nõn dâng lên miệng hấn, hấn liền vừa dùng sức xoa keis đó hoa trên đỉnh núi, và mạnh mẽ đòi hỏi bên dưới của nàng.

Đem nàng đè dưới thân, đặt nàng tựa vào bàn thâm nhập từ phía sau, ôm nàng đến cửa sổ nghiêng người đi vào, làm cho nàng liên tục rên rỉ, sữa nước giao hòa chảy theo bắp chân xuống dưới, trên mặt đất toàn là mật ngọt.

không chỉ như vậy, trên bàn, trên giường, trên bàn xích đu trong việc cũng lưu lại dấu vết ân ái của hai người, thậm chí còn dùng tư thế ôm hai từ đi tiểu để ôm nàng dọc hành lang, từng mỗi bước chân đi, cự long chôn sâu trong hoa huyết nàng lại đội lên, cơ hồ mở cửa tử cung của nàng đem sữa âm đồ đẩy vào đấy, cái bụng nhỏ phình to, tựa như đang mang thai.

Mật Nhi giống như con hồ ly nhỏ, mềm nhũn nằm trên đầu vai hấn, trong miệng râm rì kêu tên hấn, khóc thút thít xin tha thứ, hấn lại kịch liệt đâm rút trong cơ thể nàng, ra vào kéo theo hoa môi ra ngoài, bên trong là nước sữa trộn lẫn vẩy bọt trắng.

Bụng nhỏ trướng đến độ không thể chứa thêm được gì nữa, Mật Nhi lại khóc lóc nằm trên đầu vai hấn râm rì rên rỉ, “Ca ca đừng dừng lại, Mật Nhi còn muốn, mau cấm thử bụng nhỏ của Mật Nhi đi.”

Lê Nhuận Du lúc tỉnh dậy chính là đem Mật Nhi đè xuống dưới thân mà trên chộc dâm đẳng, hấn có thể cảm nhận được cự long của mình đã gương cao vũ khí nằm trong hoa tâm của thiếu nữ, thô đồ đến to lớn, thiếu nữ yêu kiều khóc lóc, cả người cong lên bám lấy bờ vai hấn, đồng thời cũng đưa đôi núi tuyết trắng đến trước mặt hấn.

“Nhuận Du, Nhuận Du.” Mật Nhi không ngừng hôn môi hấn, vui thích cùng cực mà khóc lên, “Chàng mau cấm sâu vào đi” nói rồi chủ động mở rộng hai chân đưa hoa huyết ướt đầm đầy xấu hổ cho hấn cự long cứng rắn nóng bỏng đi vào.

Mỹ nhân đã xấu hổ rơi nước mắt, đôi mắt mang đầy nước như vậy tội nghiệp đến độ nam nhân muốn trên chộc không ngừng, Lê Nhuận Du lại cắn chặt răng, dựa vào cổ nàng, tham lam ngậm mút lấy thom ngọt, cũng kích động cười nói “Mật Nhi, Mật Nhi ngoan của ta, sao nàng lại làm như vậy được?”

“Nhưng không liên quan đến thiếp” Mật Nhi mang thân thể mềm nhũn ngát hương quần lên người hấn, cười hi hi nói “Điều là công lao của chàng, ca ca tốt.”

Lê Nhuận Du lại vuốt ve khuôn mặt nàng, tất cả đều là không nữ “Nếu không có nàng, ta đến bây giờ cũng chỉ là kẻ tàn phế không ai cần.”

Lời này chọc cho Mật Nhi rơi nước mắt, Lê Nhuận Du cúi đầu hôn lên nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói “Bảo bối ngoan, nàng khóc làm gì, để tướng

công thương nàng có được không, đem bụng nhỏ của nàng sinh ra một oa nhi xinh đẹp có được hay không?” Lòi vừa dứt hẳn đã thẳng lưng đẩy cự long đi vào sâu bên trong.

Mật Nhi bấu chặt vai hắn, rên rỉ nho nhỏ, không thể biết được là đang vui sướng hay đau đớn nữa, đôi mắt rung rung nhưng không rơi lệ, đôi môi đỏ như ngọc chạm vào nam nhân biến hóa đủ loại hình dạng, giữa hai chân bên dưới một thanh gậy sắt đầy nóng bỏng mạnh mẽ va chạm vào huyết thịt non nớt của thiếu nữ.

Thấy nàng nhũ mảy kêu đau, hắn liền chậm rãi đi ra, ngay sau đó liền mạnh mẽ xông vào.

Hoan ái kịch liệt hồi lâu, nhìn thấy Mật Nhi khóc đến đôi mắt hồng hồng như hồ ly nhỏ, Lệ Nhuận Du thương tiếc nàng lúc này mới đem sữa nóng bắn ra ngoài, tất cả đẩy hết vào bụng nàng, dùng cự long chặn lại cửa động, một giọt cũng không thể đi ra.

Lệ Nhuận Du một tay vòng qua bờ vai trần trụi của nàng, một tay chậm rãi vuốt ve trên bụng nàng, bên trong tất cả đều là sữa nóng đặc sệt của hắn, có lẽ sau hôm nay sẽ có một sinh mệnh mới được hình thành.

Nghĩ đến đây, hắn dịu dàng hôn lên mặt cùng xương quai xanh của Mật Nhi, lại chọc cho hai đóa hoa trên núi tuyết đứng thẳng lên mới bằng lòng buông tay, mà Mật Nhi sớm đã mê đến nỗi ngủ vùi trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Báo ân 8

edit:Lưu Đan

Mật Nhi tỉnh lại đã là lúc chiều tàn, trong viện thoang thoảng mùi hoa chen chúc từng đợt tiến vào màn trướng, người trên giường, từng sợi tóc thậm chí từng kẽ răng môi của họ cũng nhận nhặt hương hoa.

“Vừa rồi nàng gọi ta là gì?” Lệ Nhuận Du nhớ đến giấc mộng hoang đường kia, mà trong hiện thực nàng cũng gọi hắn một tiếng ca ca, nghe như vậy hắn liền hận không thể moi tìm ra dằm cho nàng.

“Trống công” Mặt hạnh mỹ nhân đầy áp tình cảm, giống như ngôi sao trong nước, không ngừng cho hắn nắm áp “Chàng chính là tướng công của thiếp á.”

Lệ Nhuận Du nâng gương mặt như bạch ngọc của nàng lên rồi dịu dàng hôn xuống, giọng nói đầy ní non từ môi hắn “Tiểu yêu tinh, ta nên bắt nàng phải làm như thế nào đây?”

Nghe được lời này, Mật Nhi chớp chớp đôi mắt to, tò mò nhìn hắn, Lệ Nhuận Du cũng buông đôi môi nàng ra, đưa tay lên đôi môi dính đầy nước bọt trong suốt của nàng, vuốt ve rồi cắn ngón tay vào miệng nàng, làm cho nàng ngậm lấy thật tốt, ừ ừ a a rên rỉ nho nhỏ, mở to đôi mắt hạnh xinh đẹp như nước, lộ vẻ bất mãn muốn mà không cho.

“Còn không chịu nhận mình là tiểu yêu tinh nữa” Lệ Nhuận Du đỡ nàng ngồi ngang eo mình, đưa tay mở rộng hai chân nàng, rồi đi vào sờ soạng nơi sâu kín, cuối cùng thì đưa cả bàn tay dính đầy mật ngọt nhót nhát đến cho nàng nhìn “Nhìn đi, lại muốn nữa rồi, tiểu Mật Nhi kiếp trước chẳng lẽ là một nàng mèo lẳng lơ?”

“nói bậy” Mật Nhi nằm sấp xuống vươn tới lấp kín miệng hắn “Thiếp rõ ràng là cái hồ ly mà.”

Lệ Nhuận Du mạng mẽ bóp chặt eo nàng, lại vuốt ve mông nàng, như cười như không nói “thật sự là hồ ly sao, vậy đuôi nàng đâu?” Cũng không đợi nàng đáp lời, hắn đã đưa tay chen vào mông nàng sờ soạng cục hoa.

Mật Nhi dựa vào hắn rì rầm vài tiếng, tất cả đều mang theo mỉa mai, vặn vẹo thân mình né tránh sự vuốt ve của hắn “Đừng có chạm vào, đừng chạm...”

Lệ Nhuận Du rừ rừ cười cười nhìn nàng, đôi tay lại hung hăng nắm chặt eo nàng, không để cho nàng chạy thoát “Vậy nàng nói đi, đuôi hồ ly của nàng giấu ở chỗ nào, tướng công không ngừng muốn cắn vào huyết thịt non nớt của nàng, làm hư cục hoa yếu ớt của nàng, còn muốn chơi đùa cái đuôi của nàng, có nói hay không hử?”

hắn dựa vào nàng, nói những lời âu yếm dâm tà lộ liễu, Mật Nhi nghe thấy liền đỏ bừng mặt, đôi mắt đầy xấu hổ rừ rừ không thèm nhìn hắn, thân mình lại hư hỏng vặn vẹo trong lòng hắn.

Cuối cùng hai người dón về một nơi, chỉ nghe một tiếng động đầu xấu hổ của cự long đi vào mật động, khi nông khi sâu mà quấy phá nơi đó.

Lệ Nhuận Du còn mang chân của mỹ nhân gác lên đầu vai mình, đưa tay vuốt ve nơi tiếp xúc thâm mật ngập trong nước xuân róc rách, hắn lấy tay dính đầy nước nơi ấy đưa lên miệng nàng, Mật Nhi sao còn nhớ được trước đó hắn đã hỏi cái gì, bị hắn làm cho mất hồn, ừ ừ a a dâng dâng kêu rên lại khóc thút thút cầu xin hắn. cuối cùng vẫn bị nam nhân kia thay đổi tư thế chậm rãi cắm vào từ phía sau, nước xuân tràn đầy chảy lan ra bên ngoài, chảy ướt cả

khăn giường bên dưới.

Cả ngày hôm nay, bọn họ cũng không bước ra khỏi cửa một bước, Trương ma ma lo lắng mà gõ cửa hỏi “Nhị gia, phu nhân, cơm chiều đã xong, có muốn dùng ngay lúc này không a?”

“không cần, cảm ơn... Trương ma ma.” Là tiếng của phu nhân, còn mang theo giọng mũi.

không chừng là cãi nhau với nhị gia rồi. phu thê ở chung một chỗ sao có thể ngày ngày hài hòa được chứ, Trương ma ma âm thầm lo lắng cho phu nhân, nhìn không được lại lên từ khe hở ở cửa nhìn vào bên trong, thấy nhị gia chính là nằm trên ghế dài, còn phu nhân lại nằm ngủ trên đầu gối hắn, trên người chỉ có mỗi một lại trùm thêm áo choàng mỏng manh, có lẽ là cảm mạo rồi, khó trách giọng nói lại trở nên khàn khàn như vậy.

Trương ma ma lại lo lắng hỏi thêm một câu “Phu nhân, người có muốn nô tỳ nấu cho người chén thuốc không?”

“không, không cần đâu.” Phu nhân hình như là còn đang ngủ, bị bà hỏi như vậy liền bị đánh thức, giật giật bả vai, mặt lại nhìn về phía nhị gia, Trương ma ma nhìn không được rõ ràng cũng không dám quấy rầy, liền âm thầm rời đi.

Nếu mà Trương ma ma nhìn kỹ thêm chút nữa sẽ nhận ra được bên dưới áo choàng của phu nhân hoàn toàn trống trơn, ngay cả yếm cũng không mặc, hai nụ hoa đều bị hút đến sưng đỏ, xương quai xanh, bụng nhỏ bằng phẳng, thậm chí ngay cả rốn cũng thấm ướt nước bọt của nam nhân, trong miệng ngậm chặt cựa long to lớn của hắn trước sau cũng không nhả.

thật ra là Lệ Nhuận Du trên giường cho nam ngâm hai lần rồi sau đó muốn ôm nàng trên ghế. Hai chân hắn đã ba năm chưa hề cử động, khi mới xuống giường động tác còn có chút chậm chạp, hắn ôm Mật Nhi đang tròn mắt nhìn, lại nhân lúc nàng đang ngậm chặt cựa long thì nhanh tay cởi yếm nhỏ của nàng, bắt đầu đưa gion hai quả đào nặng trĩu.

Hai chân tinh tế của Mật Nhi kẹp hai bên hông hắn nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, Lệ Nhuận Du biết là nàng đã động tình. Miệng nàng còn ngậm giữ lấy hắn, hắn liền đưa hai ngón tay cắm vào hoa thịt non mềm, mỹ nhân liền thở dốc, nhìn không được bò lên trên đùi hắn, mà khi Trương ma ma đến đây, cho nên mới có hiểu lầm như vừa rồi.

Tốt xấu cũng không làm cho Trương ma ma nghi ngờ, bằng không Mật Nhi cũng không có mặt mũi nhìn bà nữa, Lệ Nhuận Du thấy tiểu thê từ khuôn mặt đỏ hồng, giống như đã hiểu được suy nghĩ của nàng, bèn cố ý bôi móc mạnh mẽ trong hoa huyết âm ước của nàng “Tướng công không ngừng muốn trên giường yêu nàng, còn muốn ở ngoài sân viện mang sữa nóng toàn bộ để cho nàng ăn, đem bụng nhỏ của nàng làm cho trương phình, để Trương ma ma biết nàng ăn cái gì để trở nên xinh đẹp như vậy.”

“Đừng nói nữa, thật mắc cỡ mà.” Mật Nhi che mặt vội tai không muốn nghe, lại che mặt không chịu nhìn hắn, lệ Nhuận Du cười tươi đem tay nàng kéo xuống, nói “Mật Nhi ngoan, nàng rất cuộc ăn gì để lớn lên xinh đẹp như vậy, ta chưa bao giờ gặp qua người nào xinh đẹp hơn nàng.” hắn cũng không cần nàng trả lời, luồn phiến vuốt ve bầu ngực nặng trĩu của mỹ nhân, đem nụ hoa trên đỉnh núi véo đến đỏ sưng “Tướng công thương nàng, ừ, tướng công đau chết nàng.”

Mật Nhi bị hắn đùa bỡn đến thút thít khóc, chống ngực hắn nói “Tướng công, nếu mà sau này chàng gặp người đẹp hơn thiếp, chàng sẽ thương nàng ta sao?”

“Hả?” Lệ Nhuận Du đưa đầu lưỡi liếm láp gương mặt tròn bóng của nàng “không tin tưởng ta sao?”

Cảm giác được gương mặt ướt đầm, khuôn mặt nhỏ của Mật Nhi lại đỏ lên, chủ động lôi kéo tay hắn đến mặt động thổ lộ “Tướng công chàng đau đau nó đi.”

Lệ Nhuận Du chậm rãi cắm vào mặt động non nót của nàng, thấy hai mắt nàng đóng đầy nước thật mê ly, quá đẹp, lại cúi đầu mút vành tai nàng, nói lời mơ hồ không rõ ràng “Trả lời điều ta vừa nói đi.”

“Trả lời gì ạ?” Mật Nhi bị hỏi đến lộn xộn, sao còn nhớ rõ được lời nào.

Lệ Nhuận Du ôm nàng quay về giường, cúi đầu cọ cọ vào cái trán tròn bóng của Mật Nhi, ôn nhu như nước “không nhớ cũng không sao, tướng công sẽ thương nàng, sau này cả đời cũng chỉ thương mỗi một nữ nhân duy nhất là nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-1: Báo ân 9

edit: Lữ Đan

Nơi Lệ Nhuận Du gọi là Biệt Xuân Viên, bây giờ có phu nhân xinh đẹp đến, thật sự là như đó gió xuân, nhiều chuyện xảy ra....

Chuyện nơi này cũng chỉ có đương sự biết, Chân Lệ Nhuận Du sua khi hồi phục, cả ngày đều ôm Mật Nhi trong ngực.

Trương ma ma ở bên ngoài dọn dẹp làm sao biết được chuyện trong phòng, Mật Nhi lại bị Lệ Nhuận Du đưa vào những con dục tiên dục tử, nam nhân này cực yêu thích tư thể động thân đi vào từ phía sau, yêu thích nhất là làm cho nàng quỳ trên giường cấn góc chần để hân cảm đi vào.

Thậm chí vào ban ngày mở cửa phòng ra, Trương ma ma còn ở trong viện quét lá, hân công khai ôm nàng đặt lên bàn gỗ từ đàn khắc hoa văn, đem đôi gò bồng xinh đẹp mềm mại ép trên mặt bàn lạnh lẽo, lửa nóng của hân từ phía sau đi vào, quần áo chỉnh tề chỉ có kéo thắt lưng trễ xuống một chút, đem cự long cực đại nóng rực đi ra ngoài, chậm rãi chen vào động thịt ướt át chật hẹp của nàng.

Nghe tiếng nàng rên rỉ như tiếng mèo dâm dăng, nam nhân lại mạnh mẽ đánh chiếm, làm cho trên quần áo, bên dưới chân bàn, tất cả đều là ái dịch dính dấp lan tràn~~~

Trương ma ma lại không hề cảm kích với chuyện này.

Mà lúc này, Mật Nhi đang bị Lệ Nhuận Du ôm trên bàn sách mà phóng túng, nước dịch làm ướt cả bức họa dưới bàn, ngoài cửa chim trên cành chỉ nhìn thấy được nữ nhân cả người trần trụi, đôi bầu ngực trắng như ngọc, lười biếng tựa như ha hải đường, má hồng say thắm, muốn người đến hái.

Mà nơi Lệ Nhuận Mộng ở, trời tối giăng đèn náo nhiệt, trong phòng thật sự nóng hổi.

Nha hòa ban ngày quần áo chỉnh tề mà giờ này cũng đã rách tuột, hoặc là đang ôm lấy ngực mình mà chà sát chân cho Lệ Nhuận Mộng, hoặc là đang dựa vào giữa chân hân, liếm mút dâ thú của hân, không thì là một ngum lại một ngum đem rượu trong miệng đổ vào trong miệng hân.

Lệ Nhuận Mộng sùng ái nhất vẫn là người nằm trong ngực này, da như ngọc, tóc đen như mun, khí chất nhã nhặn thanh mát, nữ nhân ăn mặc chỉnh tề, chỉ có bàn tay lớn đang chen vào nơi cô áo, sớm mang đầu hoa trên gò bồng khây đến thẳng đứng.

Nghe thấy nàng nằm trên vai mình thờ dốc, Lệ Nhuận Mộng nhanh động. Càng ấn nàng đi xuống muốn phóng túng trên người nàng, ngại nàng xấu hổ, hân cho nha hòa đều lui xuống hết.

Trong phòng lại yên tĩnh, Lệ Nhuận Mộng đè nữ nhân trên giường, một tay xoa gò bồng, một tay tháo dây lưng quần của nàng ra, cự vật thô to nghiền nát chung quang mị thị có chút ướt át của nàng, lại chậm rãi không đợi được nước xuân lan tràn.

thật sự khó nhìn được, liền đỡ lấy cự vật đi vào, đến cuối cùng lại nghe tiếng nữ nhân khóc kêu “Đau...Nhuận Mộng, đau...”

Lệ Đại gia nhìn đến cái trán đỏ một tầng mồ hôi mỏng, lòng nảy sinh ác độc muốn cắn nát huyết nhô của nàng, nhưng cuối cùng lại buông tay, nữ nhân liền lui xuống phía dưới, quỳ bò ngậm lấy cự vật của hân.

Trêu chọc đến hai lần hân mới tận hứng, trong lòng lại không thấy dễ chịu, liền véo cằm nữ nhân, cười lạnh nói “Rốt cuộc, đến khi nào nàng mới bằng lòng cho ta cắm vào?”

Nữ nhân thấy hân không khách khí như vậy, cũng nhẫn tâm quay mặt đi, Lệ đại gia đem nàng ấn vào rong ngực, lại đem mặt nàng xoay lại, hai mắt nước mắt rung rung, đáng thương muốn đoạt mạng người, trái tim hân mềm nhũn nói: “Ta là không có nổi giận với nàng, nàng không chịu cởi sạch quần áo cho ta làm, ta cầu nhậu một chút cũng không được sao?”

“Chàng thấy ghen trong lòng, ta cũng vậy thôi, lúc trước chàng hứa thể nào với ta, nói sau khi việc thành, chàng sẽ đến nhà ta đón dâu, kết quả là chàng gạt ta, là ta mất mủ mới rời khỏi cha mẹ trở về tìm chàng, mới bao lâu mà chàng liền phóng túng thỏa mãn cũng nha hoàn như hoa như ngọc kia, trong mắt chàng còn có ta?”

Lệ đại gia nắm lấy tay nhỏ của nàng: “Sao lại không? Mấy năm nay ta vẫn không thành thân, còn không phải là vì nàng?”

Nữ nhân hừ một cái nói: “Bây giờ chàng có thể thú ta mà.”

“không được!” Lệ đại gia thấy nữ nhân muốn khóc nỉ non rồi, vội nói “Nàng cũng biết đó, sau khi phụ mẫu qua đời, trong nhà vẫn là nãi nãi trông giữ, nãi nãi trong lòng chỉ có nhị đệ tàn phế kia của ta, nơi nào mà có ta? Ta muốn thú nàng một cách vẻ vang, ít nhất cũng chờ đến nãi nãi không được, lúc đó ta sẽ nâng mười rương hồi môn đến Dương gia, để phụ mẫu nàng nở mày nở mặt, sẽ không để nàng chịu khổ.”

Nữ nhân rốt cuộc cũng bị hân thuyết phục, chỉ là ngoài miệng còn ngoan cố, “Vậy những nha hoàn nũng nịu trong phòng chàng phải làm sao?”

“Đều đuổi hết.” Lệ đại gia ôm eo nàng, “Thú nàng thì chỉ ân ái mỗi mình nàng, bây giờ gấp dịp thì chơi, nếu nàng nhanh nhanh cho ta chạm vào, để ta giải khát, ta cũng không cần đến mức đem các nàng ta phóng thích bữa bãi đâu.” nói rồi, bàn tay to lại thăm hỏi bên trong quần áo không chỉnh tề của nàng.

Bang một tiếng, nữ nhân hất tay hân ra, hừ hừ nói “Tuồng bô.”

Thấy mỹ nhân trong lòng sóng mắt dạt dào đầy quyến rũ, Lệ đại gia cũng không phát giận, cười hi hi ôm nàng, lại không nhìn thấy ánh mắt ưu tư của nữ nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, Biệt Xuân Viện cũng tương đối xa, đèn mờ người vắng, nam nhân bên trong đã ba năm chưa từng bước ra cửa.

Ba tháng trôi qua, tin tức Lệ nhị gia thành thân đã truyền đi rộng rãi bên ngoài, bây giờ toàn bộ thành Thượng Dương đều biết, trà quán tửu lâu, người người rành rởi đều bàn tán, lại còn có người cá cược.

không đánh cược phu nhân của Lệ nhị gia khi nào sinh hài tử, mà là đánh cược khi nào truyền ra tin tức yêu đương vụng trộm của nàng ta cùng nhân tình.

Người người bàn tán ngất trời, nam nhân ngồi ngay vị trí cửa sổ hơi mỉm cười, từ rong tay áo lấy ra thỏi bạc, tiểu nhị nhìn thấy hai mắt muốn nở hoa, nhanh chạy đến nói “Đạ tạ khách quan thường bạc.”

Kết quả là lời chưa nói xong, vị khách nọ đã đi đến bên kia bàn, chộc cho những người nghị luận sôi nổi kia đưa mắt nhìn, liền thấy diện mạo dị thường tuấn tú của nam nhân cười khanh khách một cái đem thỏi bạc đặt trên bàn, miệng còn nói : “Ta đánh cược rằng các người đều thua.” Dứt lời liền nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-2: Báo ân (9)

Edit: Lữ Đan

Nhóm người trên bao gồm cả tiểu nhị cũng không hiểu ra sao, bắt quả trong chốc lát lại hứng thú bùng bùng tiếp tục thảo luận chuyện của Lệ nhị gia.

Bên ngoài tiếng gió lan mạnh như thế nào, có lệnh của lão phu nhân, ai cũng không dám truyền đến Biệt Xuân Viện dù là một chữ, phu thê hai người ngày ngày đều hoạt sắc sinh hương, xuân tình nhộn nhạo.

Mật Nhi tính từng ngày, từ lúc nàng vào cửa đến nay đã ba tháng, từ cuối xuân đến đầu thu, ngày càng lạnh dần, chăn đệm càng ngày càng dày thêm, một khi có gió, trời tối cũng nhanh, cửa sổ đóng chặt, một người cũng không ra khỏi phòng, hơi thở ái muội bên trong phòng cũng không tan đi mất, mà lại thêm nồng động tràn ngập trong mũi.

Mật Nhi vừa thở hổn hển, miệng nhỏ ngậm lấy cự long nam nhân thô tím, miệng nhỏ bên dưới cũng không được nhàn rỗi, đều có ngón tay thô dài của nam nhân đưa ra đẩy vào.

Đầu của Lệ Nhuận Du nằm trên móng vênh của Mật Nhi, không ngừng vui đầu vào, đưa đầu lưỡi ẩm ướt liếm láp xung quanh hoa cúc của nàng, lại làm cho huyết non mềm mở rộng ra.

Chuyện dâm mị này cũng đã giăng co mười ngày rồi, lại muốn mỗi ngày cũng phải làm ít nhất vài lần, sáng sớm, giữ trưa, buổi chiều, chạng vạng, không có lúc nào là ngưng nghỉ, khắp nơi đều lưu lại mật dịch ân ái của bọn họ, mà nam nhân này dường như là đem tinh dịch tích tụ ba năm qua, tất cả đều rót vào hoa huyết thiếu nữ.

Nếu không phải y phục dày nặng che đậy, Trương ma ma sẽ dễ dàng nhận ra bụng nhỏ của phu nhân hơi phồng ra, dưới chân lại có chất lỏng đầy dụa, nhưng mà Trương ma ma lại không nhìn thấy những cái này.

Trời trở nên rất lạnh, mỗi ngày xong việc liền sớm về phòng nghỉ ngơi, từ sau khi phu nhân vào cửa, những chuyện vụn vặt của nhị gia đều để nàng ấy làm, Trương ma ma cũng vụng trộm thờ phào ghenhờm.

Chỉ sợ chính Trương ma ma cũng không nghĩ tới được, mình làm như vậy chính là đúng tâm ý của đôi phu thê kia a....

Chờ bà về phòng, Lệ Nhuận Du liền ôm lấy thân thể trần trụi của Mật Nhi ra ngoài viện, buông người xuống bàn đu dây mà từ nhỏ hẳn thường chơi, cự long bên dưới cũng tùy tiện rút ra đưa vào, mang theo từng dòng nước ngọt dâm mị, mà mỹ nhân mềm mại nửa người trên nằm trong ngực hắn, tùy ý hắn mở rộng hai cánh hoa thịt sung đỏ của mình, tự mình dùng ngón tay rút ra đẩy vào.

Sau đó lại để nàng mặt đối mặt ngồi lên người mình, theo sự đóng đưa của bàn đu dây, cự long bên trong cơ thể cũng kịch liệt đánh lên, bắn ra lượng lớn tinh dịch đặc sệt.

Mật Nhi bị hắn làm cho triều xuy liên tục, nước mật dâng dâng tung tóe khắp bàn đu dây, lại bị Lệ Nhuận Du cố ý thì thầm bên tai: “Thân thể miễn cảm như vậy, còn nói mình không phải là đứa nhỏ dâm đảng sao?”

“không, không phải.” Ngón tay hắn vẫn nằm trong hoa thịt của nàng, Mật Nhi hừ hừ rên rỉ, lại rất vô cùng hưởng thụ sự vuốt ve của hắn, chộc cho Lệ Nhuận Du cười nhẹ, vừa mút liếm vành tai trắng nõn của nàng, vừa thay phiên nhào nặn đôi gò bồng đảo xinh đẹp.

Dường như nhớ đến cái gì đó, Mật Nhi chống lại không cho cự long của hắn tiến vào, hằm hừ nói “Chàng thật hư.”

“Trương công thương nàng còn không kịp, nơi nào làm hư nàng?” Lệ Nhuận Du cố ý đẩy vào mật huyết mềm mại của nàng, phát ra tiếng nước đầy xấu hổ, khuôn mặt Mật Nhi đỏ lên, càng bị hắn làm cho thở hổn hển, lại mềm mại yếu ớt nằm trên vai hắn, sau hồi lâu mới nhẹ cắn môi hồng nói với hắn “Là chàng quá hư.”

“Đem tiểu huyết của nàng chơi đến hồng? Hay là làm cho ngực nàng to hơn?” Hắn biết rõ mà còn cố ý.

Mật Nhi nói lời đứt quãng: “Còn, còn vô lại nữa, chẳng sờ sờ ngực thiếp, sờ thành lớn như vậy, Trương ma ma trộm nhìn thiếp, bà ấy còn nói, nói”

“Ừ, nói cái gì?”

Lệ Nhuận Du thẳng lưng động thân, hơi thở ấm nóng lại phả bên tai, Mật Nhi kêu rên kiều mị “nói là ngực thiếp so với bà ấy còn lớn hơn.” “Trương ma ma đã có ba nữ nhi, khi ta còn nhỏ là đã uống sữa của bà ấy, Tiểu Mật Nhi sinh ra ngực đã lớn rồi, tướng công một tay nắm cũng không được, bên trong chắc chắn sữa rất nhiều, để tướng công nếm thử xem có mùi vị gì hay không.”

Lệ Nhuận Du cũng bị nàng trêu chọc đứng lên, cúi đầu cắn nhẹ đóa hoa trên ngực nàng, liền nghe thấy tiểu mỹ nhân thút thút khóc đến đáng thương, dẫn đến lửa dục cháy bùng lên, miệng nam nhân cắn nuốt hai bầu ngực trắng ngọc đầy đặn, thật sự đem chúng thành thịt mà nhai nuốt, lại làm cho Mật Nhi vừa thấy ngứa lại vừa đau, thân thể run rẩy không ngừng, vận vẹo trên người hắn, làm cự long cắm đũa vào càng thêm sâu.

Hai người phòng tưng bừa bãi trên đu dây trong viện, cũng hoan ái hồi lâu, cuối cùng Lệ Nhuận Du thương tiếc thân thể trần trụi của nàng, chỉ có áo choàng của hắn che chở cũng không đủ, ôm nàng đi vào phòng, kết quả là mỹ nhân ôm lấy cổ hắn, nhẹ giọng nói: “Tướng công, Mật Nhi thích bị chàng trêu đùa làm đau tiểu huyết ở bên ngoài.”

Thân là hồ ly, nàng trời sinh đã thích lang thang vui đùa ở bên ngoài.

Rũ mắt nhìn nương tử trắng nõn trong ngực với hai mắt mê mang nhìn mình, đôi má phấn hồng, rất rất là xinh đẹp, Lệ Nhuận Du hận không thể đem nàng nhập vào xương cốt, cuối cùng lại cúi đầu nhenhàng蹭 vào trán nàng: “Trời lạnh, đêm mai tướng công lại làm đau hồng tiểu huyết nàng.”

không chờ đến đêm hôm sau, chẳng vạng ngày hôm sau trời đã tối đen, quần áo trong viện còn chưa lấy vào, Mật Nhi nhìn Trương ma ma lạnh đến mũi đỏ cả lên, để bà về phòng nghỉ ngơi trước, tự mình đi lấy quần áo vào.

một đôi bàn tay khỏe mạnh từ dưới nách nàng đem nàng ấn vào ngực, Mật Nhi hai tay ôm đóng quần áo, quay đầu lại hôn môi cùng hắn thật nồng nhiệt, dần dần khó kìm lòng được, quần áo trong tay không biết rơi khi nào, sớm đã ngựa quen đường cũ mà lôi kéo thắt lưng nam nhân.

Bình thường, Lệ Nhuận Du không cho nàng mặc tiểu tiết khó, lý do là để cho hắn lúc nào cũng tùy thời, tùy chỗ mà liếm láp, rút ra cắm vào, mà cùng như nhau, nàng cũng không cho hắn mặc tiết khó.

Chỉ là phục sức nam nhân không giống nữ nhân, ra cửa áo mao vẫn phải chỉnh tề, chẳng qua vì lấy lòng nàng, Lệ Nhuận Du vẫn là không thất chặt dây lưng, lúc này chính là tiện cho mỹ nhân nàng hành sự

Tay nhỏ sờ đến dây thắt lưng, cự long nam nhân sớm đã đứng thẳng, đang hiên ngang nằm trong lòng bàn tay nàng, Lệ Nhuận Du khẽ thấp giọng nói với nàng: “Hôm nay, tiểu nha đầu nàng muốn cỡi ta hay để ta cỡi?”

Khuôn mặt Mật Nhi đỏ bừng, lại bị hắn xoay qua hôn, mặt đối mặt nhìn đối phương, đôi mắt sáng trong suốt của nàng phản chiếu gương mặt tuấn mỹ của nam nhân “Tiểu nha đầu, nói đi...”

Mật Nhi thì thầm nói “Chúng ta vào trong phòng trước đi.” Rốt cuộc thì trời cũng chưa tối hẳn, không thể để cho Trương ma ma thấy được.

Lệ Nhuận Du không chịu, một hai phải ôm nàng ở bên ngoài “Tối hôm qua là ai nói, thích ta làm đau ở bên ngoài.” Tay hắn đã tham lam tiến vào trong yếm nhỏ, sờ nắm bầu ngực mềm mại đầy đặn của nàng. “Cái này cứng dựng thẳng rồi, bên dưới khẳng định là ướt át, nước chảy róc rách đi.”

“Ghét...” Mật Nhi bị hắn trêu chọc, phải nằm trên vai hắn thở dốc.

Lệ Nhuận Du thấy bộ đáng đáng thương của nàng, động tình không kìm được, lại nho nhỏ rên rỉ vài tiếng.

Chẳng qua là một câu xưng hô, Mật Nhi lại nghe ra bên trong đầy ý tứ âu yếm, cũng nhẹ nhàng nói với hắn “Nhuận Du cũng là bồi bảo của thiếp.”

Tất nhiên thì những lời này đã lấy được lòng của Lệ Nhuận Du, hắn nắm lấy cằm nàng hôn môi, tay còn lại một chút cũng không rảnh, lúc thì cắm trong tiểu huyết nàng đào bới, khi thì chui vào áo yếm chơi đùa ngực nàng.

Mật Nhi treo cả người lên thân hắn, để hắn tùy ý đòi lấy, ánh mắt lơ đãng đảo quanh, đúng lúc nhìn thấy Trương ma ma từ trong phòng đi qua, lập tức khiếp sợ, đem nam nhân trước mặt đang ý loạn tình mê đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Báo ân 10

“Hử?” Lệ Nhuận Du hơi nhíu mày, ngay sau đó liền nghe được tiếng bước chân, bước chân hần khẽ di chuyển, nháy mắt liền được tầng tầng lớp lớp y phục phát phối trong gió che khuất, Trương ma ma rất khó mà phát hiện ra hần.

Hần đứng trước mặt, Mật Nhi vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, cổ áo hơi trễ, lộ ra một mảng xương quai xanh xanh đỏ ửng do bị găm cắn, giữa hai chân là một ngọn núi nhỏ phồng căng lên, đó là vật mà mỗi ngày đều phải cắm vào trong cơ thể nàng, Lệ Nhuận Du lại cười như không cười nhìn chăm chăm nàng, ý cười trên môi ấm áp lòng người, ẩn giấu bên trong là nồng đậm tình dục chưa tiêu tán.

Mặt phấn của nàng đỏ ửng, thật khó khăn mới ổn định lại hơi thở vậy mà lại bắt đầu dồn dập lên, biết Trương ma ma đã đi ra, nàng miễn cưỡng nén lại, nhận thấy y phục rơi đầy đất, còn chưa kịp nhặt lên thì Trương ma ma đã đi đến “Trời tối rồi, phu nhân về phòng trước đi, nô tỳ sẽ dọn dẹp nơi này.”

Nếu bà ở đây dọn dẹp thì khẳng định sẽ phát hiện ra Lệ Nhuận Du.

“không cần, vẫn là để ta dọn dẹp đi.” Mật Nhi cười cong cong ánh mắt nói.

Trương ma ma còn chần chừ nói: “này...”

“Trương ma ma, để nàng ấy làm đi.” Tiếng nói trong trẻo trầm ổn của nhị gia vang sau lưng.

Trương ma ma quay đầu mới nhận ra, không biết từ khi nào mà nhị gia đã ngồi xe lăn ra đến nơi, bà là hạ nhân nên không dám nhìn thẳng hai mắt chủ tử, cúi đầu đáp lời rồi nhanh lui trở về.

Chờ khi mà đến bên cạnh người gác cổng, Trương ma ma mới dám quay đầu lại nhìn, nhị gia ngoài miệng nói để phu nhân một mình dọn dẹp, lúc này lại cong eo đuôi tay qua vai phu nhân, giúp nàng nhặt từng cái xiêm y lên.

Tình tình nhị gia chuyển biến tốt rồi.

Trương ma ma vui mừng cảm khái.

Bà lại không biết được rằng, khi nhị gia khom lưng đem xiêm y nhặt được nhét vào lồng ngực Mật Nhi, liền nhân cơ hội cách lớp y phục mà nhéo lấy mềm mại của nàng, chờ đến khi Trương ma ma đóng cửa rồi đi vào, hần càng công khai ôm Mật Nhi ngồi lên đùi mình, cựa long giãn dử chọc thẳng vào mộng nàng, xem ra đã chờ đợi quá lâu, mà từng từng dòng nước xuân tình của mỹ nhân dưới sự vuốt ve không ngừng của hần chảy tràn lan..

Xiêm y mới vừa được nhặt lên lại vứt xuống đất lần nữa, còn lại trên sào trúc đóng đưa theo gió, vừa vắn che khuôn tầm nhìn từ phòng Trương ma ma, Mật Nhi đưa lưng về phía Lệ Nhuận Du, uốn éo thân mình trên đùi hần, bàn tay to của nam nhân đem xiêm y nửa thân trên của nàng cời ra đến khuỷu tay, nhào nắn, xoa bóp đôi gò bồng mềm mại nhấp nhô, lại vừa oán hận bên tai nàng “Huệ nhỏ dám dâng lại muốn nhanh như vậy, vừa rồi sao còn đẩy ta ra?”

“Mật Nhi sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa.” Mật Nhi quay đầu đưa lưỡi nhỏ thom tho của mình cuốn lấy nước bọt trong miệng hần, cười hi hi nói.

Lệ Nhuận Du đánh nhẹ vào bầu ngực của nàng “Nàng gọi ta là gì?”

“Tướng công, tướng công, ư ư sâu quá a... Mật Nhi rất thích, muốn muốn chàng mút lấy ngực thiếp đi...”

Nhìn thấy mỹ nhân trong ngực kêu rên dâm dăng, Lệ Nhuận Du cố ý nhéo nụ hoa trên đôi bồng của nàng, đầu lưỡi liếm qua miệng nàng, cảm cổ, lại cúi đầu mút lấy đầu vai như ngọc của nàng, mềm mại trắng nõn như đậu hủ hần không thể nhai nuốt vào miệng.

Nhưng hần luyến tiếc.

Bây giờ hần đã có khiếu thể, Lệ Nhuận Du buông khuỷu lại càng nhiều.

Hoan ái qua đi, cựa vật nam nhân mềm nhũn nằm trong lối đi chật hẹp của nàng, lại cứ như không có mềm, mạnh mẽ mà lấp kín dịch ẩm nóng của hần, Mật Nhi cũng không đếm được đây là lần thứ mấy hần để dịch thể của mình trong cơ thể nàng.

Nàng lười nhác nằm dính lên người hần, mặc kệ hần không biết mệt mỏi mà găm cắn xương quai xanh của mình, hồi lâu mới thỏa mãn dừng lại, như có như không vuốt tóc nàng.

Mật Nhi nhìn đôi mắt khẽ nhắm của hần, nàng biết hần chưa ngủ, liền duỗi tay ôm lấy vong eo tính trắng của hần, hỏi “Tướng công, thân thể chàng bây giờ đã hồi phục, sao chàng còn chưa nói cho tở mẫu biết?”

“Bây giờ chưa phải lúc.” Lệ Nhuận Du dùng tay ôm chặt Mật Nhi trong ngực, hôn hôn vành tai nàng “Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”

“thì là tở mẫu.” Mật Nhi chớp chớp mắt, lại hỏi “Tướng công, vậy khi nào mới là lúc?”

“Nàng muốn biết?” Lệ Nhuận Du cựa mắt nhìn nàng.

Mật Nhi sa vào nhan sắc tuấn mỹ của hần, mặt đỏ hồng gật đầu.

Mỹ nhân e lệ như vậy liền chọc cho nam nhân trề miên hôn nàng, hồi lâu thấy hơi thở nàng trở nên khó thông, mới buông ra, nhưng vẫn là ôm chặt vòng eo nàng, dịu dàng nói “Mật Nhi nhà nàng ở đâu?”

Mật Nhi tuy không rõ hẳn vì sao lại nói đến chuyện này, nhưng vẫn là cười hi hi trả lời “Nơi này nha.”

“Vậy trước khi giả đến đây, nàng ở đâu?” Lệ Nhuận Du lật nàng về phía sau rồi xoa nắn bầu ngực nàng, cự vật mềm nhũn vẫn còn làm càng trong hoa huyết ướt át, chọc cho nàng liên tục rên rĩ, mũi chân đẩy chân nam nhân, đôi mắt mơ màng đầy quyền rũ mà bất mãn nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-2: Báo ân 10 (tt)

Edit: Lưu Đan

Lệ Nhuận Du cúi đầu, hôn lên khóe môi nàng như trấn an, đồng thời nói tiếp: “Hiện tại, cửa lớn ta không ra, đối với bên ngoài ta không biết được thế nào, cũng không có hứng thú, chỉ muốn biết về nàng, trước kia nàng ở đâu, gần như có nơi nào tốt để đi, phụ mẫu, huynh đệ, tỷ muội thế nào, bọn họ có tốt với nàng không, các chàng trên bên cạnh có ý với nàng không. Nàng sinh ra đã xinh đẹp đến như vậy, mình cháu tốt nhất thế gian cùng tuyết trắng đầu mùa cũng không bì được với nàng, cuối cùng nàng lại chịu oan ức giả cho một kẻ tàn phế như ta, Mật Nhi, ta muốn biết trong lòng nàng đang muốn cái gì, cho dù là sao trên trời, ta cũng liều mạng hái xuống cho nàng.”

Những lời âu yếm này của hắn vô cùng làm động lòng người, Mật Nhi hai tròng mắt ung đầy nước, đôi môi đỏ bừng hôn lên mặt hắn, thì thầm: “Thiếp đã nói rồi, thiếp cái gì cũng không cần, thiếp chỉ cần chàng.” Lại nói. “Nhà thiếp ở rất xa, phụ mẫu đều không còn, chỉ còn một ca ca chăm sóc thiếp. Là ca ca để thiếp đến tìm chàng, chăm sóc chàng cả đời...”

“Vậy nàng thì sao?” Lệ Nhuận Du ôn nhu lau nước mắt của nàng, kiên nhẫn hỏi.

“Thiếp đương nhiên là nghe lời ca ca rồi.”

Lệ Nhuận Du cười rộ lên “Nàng liền không có ý kiến gì sao?”

Nếu chỉ là nghe lời ca ca mà chấp nhận giả cho mình, hắn nên làm gì đây?

Nghĩ đến đây, đôi mắt dịu dàng của hắn nhiễm chút sầu bi ai, nghe Mật Nhi nói: “Lòng thiếp đương nhiên là vui mừng rồi, chàng anh khí như vậy, người lại tốt, đối với thiếp tốt nhất, chỉ có thể có một mình thiếp.”

Lời này tràn đầy tình tình đưa hải tử mà lạ cũng đầy bà đạo làm cho hắn càng thêm vui sướng, nhện hàng nàng mặt nàng kên “thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Mật Nhi xoay người lại ôm hắn, cười hi hi.

Có điều nhớ đến chuyện cũ nào đó, Mật Nhi chau mày, bất mãn nhìn hắn, “Chuyện thiếp đã nói xong, bây giờ nên nói chuyện của chàng đi.” Nàng vậy mà lại không quên chuyện năm đó hắn muốn tặng nàng cho Dương nhị tiểu thư mà hắn tâm tâm niệm niệm.

“Ta sao?” Lệ Nhuận Du cũng nhớ đến chuyện cũ, khuôn mặt tuấn lệ hiện ra ý cười nhạt, nhìn đến Mật Nhi đang không yên lòng, dính chặt vào vai hắn, đôi đôi núi tuyết bị hắn mút liến đầy nước trong suort cũng run rẩy cọ vào ngực hắn, Lệ Nhuận Du sao còn không biết được trong lòng tiểu lăng lợ này đang nghĩ gì, cười khẽ véo lấy chóp mũi nàng nói “Ta sao nghe như thấy có mùi dấm chua?”

“Có sao?” Mật Nhi nằm trong lòng hắn vận vẹo không ngừng ngửi hắn.

Nhận thấy cự vật cắm trong cơ thể nàng ngo ngoe động đậy, Lệ Nhuận Du thương tiếc nàng, ôm eo nàng lại, cười nói: “nàng chính là tiểu hồ ly, dễ bán dấm chua như vậy, lại còn thích chạy loạn như vậy, nếu mà ngày nào đó chạy mất vậy ta biết đi đâu tìm nàng?”

Mật Nhi bĩu môi: “Thiếp mới không ghen.”

“Vậy nàng thích ăn gì?” Lệ Nhuận Du lại xoa ngực nàng, nhỏ giọng nói, “Gậy thịt lớn? hay vẫn là tinh dịch vừa ấm nóng lại đặc sệt?”

Mật Nhi xấu hổ mà trốn trong ngực hắn “Điều thích”

Lệ Nhuận Du nghe vậy cười khê: “Sáng sớm ngày mai, tướng công sẽ để nàng ăn đến no bụng nha.” Thấy Mật Nhi gật đầu, trên mặt lại nổi hai đóa hồng nhạt, hắn càng yêu thích không muốn buông tay, nhất thời bàn tay to lớn xoa nắn hai đôi mắt đào thành hình dạng khác nhau.

“Đừng thấy Lệ gia lớn như vậy, người thật sự thuộc về Lệ gia lại không nhiều, trừ tổ mẫu ra, chỉ còn lại ta và huynh trưởng.” hắn nói “khi ta năm tuổi thì cha mẹ ta qua đời, trong trí nhớ của ta, bọn họ rất ân ái, chưa bao giờ cãi nhau, cha ta rất thương nung. Thành thân bao năm cũng chỉ có duy

nhất mình nương, không nạp thêm thiếp thất, sau hai người ra ngoài làm việc, gặp nạn trên tàu rồi rời đi, nên là tổ mẫu chăm sóc chúng ta, do là người nhỏ nhất nên nãi nãi thương ta nhiều hơn một chút.”

nói đến đây, Lệ Nhuận Du chậm rãi dừng lại, lại hỏi Mật Nhi ở trong lòng mình “Nàng xinh đẹp như vậy, nếu ta là ca ca của nàng, khẳng định sẽ đem nàng nhốt lại, không cho phép nam nhân khác khi dễ nàng.”

nói lời này xong liền khơi dậy dục tính, động thân thẳng lưng cọ cọ nàng vài lần, Mật Nhi chịu không được, mềm mại rên rỉ nói “Chàng không thể khi dễ ta.”

Lệ Nhuận Du cuối đầu hôn khoe môi nàng, ôn nhu nói “Là tướng công thương nàng.” nói xong mạnh mẽ xâm phạm, một lượng nước mật trong suốt tuôn trào, đem hai mảnh thịt lộ bên ngoài ướt đầm trong suốt.

Vòng eo Mật Nhi chưa xót, nghĩ muốn khép chân lại, Lệ Nhuận Du lại sờ soạng đến hoa châu ẩn sâu trong hoa huyết, đầu ngón tay thô ráp nhấn mạnh vào làm cho mật dịch tức khắc phun ra, dính lên vòng eo tinh trắng, bụng, ngực thậm chí là trên mặt của hắn cũng dính không ít.

Mật Nhi xấu hổ che mặt lại, Lệ Nhuận Du cố ý trêu đùa nàng, thăm thi bên tai nàng: “Nàng còn không chịu nhận mình là tiểu dâm oa, còn thịt của tướng công nàng ăn hết rồi còn chưa thỏa mãn, dùng tay nàng cầm vào đi, sờ nó, dâm dịch của nàng liền chảy ra.”

Đêm nay, trước khi ngủ Lệ Nhuận Du liền đem hoa huyết no nót của Mật Nhi liếm hút đến không còn một mảnh, làm cho trong miệng hắn toàn là mùi vị nữ tính của nàng, có điều hắn làm như vậy một phần là động tình, một phần là có thưởng. Sáng hôm sau, Mật Nhi bị hắn liếm tỉnh, hai chân bị đẩy cao lên ép vào ngực chính mình, mà giữa hai chân có cái đầu đang chôn sâu trong đó.

Đầu lưỡi nóng bỏng chọc ghẹo từng luồng xuân dịch trong cơ thể mỹ nhân tuôn trào ra ngoài, hắn ngậm trong miệng nhưng không nuốt xuống, sau đó liền giữ chặt ót Mật Nhi kiên nhẫn bón từng chút một vào miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Báo ân 11

Edit: Lưu Đan

Lệ Nhuận Du nằm ngửa trên giường, thiếu nữ ngực trắng eo thon thành kính quý giữa hai chân hắn, miệng nhỏ không ngừng liếp liếp hút lấy cự long bành trướng như đang hút hoa quả, cuối cùng trong miệng nàng ngậm tràn đầy là tinh dịch của hắn, Lệ Nhuận Du, mới cảm thấy thỏa mãn, ôm nàng đến phóng khá tầm rữa.

Lúc này còn sớm, Trương ma ma vẫn còn ngủ, Mật Nhi ngâm mình trong nước ấm, lại bị nam nhân chơi đùa phóng túng từ phía sau, chờ đến khi ánh mặt trời sáng tỏ, Trương ma ma đến phòng bếp làm việc, nghe được phòng tắm đối diện có động tĩnh, nhìn đến liền thấy Mật Nhi đẩy nhị gia ngồi xe lăn rời. Độ ấm áp trên người bọn họ, bộ dạng trắng nõn đẹp để làm người cực kì hâm mộ.

Nhưng Trương ma ma là người tính tình thô kệch, trong lòng nhớ sự phản phò của lão phu nhân, hoàn toàn không chú ý đến đôi môi xinh đẹp của Mật Nhi hồng hồng, sung sung, rõ ràng là bị nam nhân âu yếm hôm nót hồi lâu, lại khó khăn nuốt lấy dịch nóng ấm của nam nhân đưa đến, càng không nhìn thấy trên cổ nhị gia có vết đỏ nhàn nhạt là do trong lúc động tình Mật Nhi cắn hắn.

thật tự nhiên, Trương ma ma rất là cẩn thận, dưới mí mắt mình là đôi tiểu phu thê càng thêm táo bạo trắng trợn.

Thậm chí hồi đêm này, Trương ma ma còn ở phòng khò khò say ngủ, Lệ Nhuận Du đã ôm eo nàng đem hai đôi núi hung hăng đặt trên cửa sổ, đem cánh cửa sổ va chạm thật mạnh.

Trương ma ma mơ ngủ còn nghĩ rằng là gió to trong đêm, động động thân mình muốn đóng cửa lại, hại cho Mật Nhi sợ đến tiểu huyết căng thẳng, đem cự long nam nhân xoắn chặt đến dục tiên dục tử, nảy sinh ý tưởng ác độc, phóng túng đâm vào từ sau đến.

Trương ma ma cuối cùng cũng không đến chỗ cửa sổ, Lệ Nhuận Du càng thêm mạnh mẽ làm nàng, đem tiểu mỹ nhân thân thể mềm mại thom ngát đặt trên tường, lại đưa tay cạy răng nàng, thật sự đáng giận lại đáng hận, Mật Nhi thả lỏng hàm răng hừ hạ rên rỉ từng tiếng, chỉ cách một vách tường, Trương ma ma lại ngây như sấm sao có thể hiểu được đêm này có một cảnh tượng kiều diễm dâm mị đến vậy.

Sinh hoạt phu thê lại có thể nói rất hài hòa, ngực nõn bị hắn xoa đến đỏ, đến lớn hơn, cả ngày đều không biết xấu hổ mà chảy nước xuân tình cho hắn hút lấy, còn thịt vĩ đại của hắn dĩ nhiên là mỗi ngày đều nằm trong miệng nhỏ của nàng, thậm chí có đôi khi nàng rên rỉ thành tiếng mới có thể giục hắn biến tình hoa ra, hai người đã sớm quen thuộc lẫn nhau, lại không có vẻ nhàm chán, nhưng Mật Nhi vẫn không dám bảo đảm tận đáy lòng hắn không còn nhớ thương Dương nhị tiểu thơ kia.

Chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng Mật Nhi.

Tuy rằng là do Dương gia hủy hôn ước, lại không phải là tâm ý của Dương nhị tiểu thư, giống như lúc trước nàng tức giận rồi đi, ba năm sau không phải cũng ngoan ngoãn mà đến bên người hắn hay sao.

Vạn vật trên đời đều có biến hóa, dễ đổi thay nhất đó chính là lòng người.

Có tâm sự nặng trĩu, Mật Nhi đôi khi làm việc khó tránh khỏi sai sót, ngày này thời tiết thay đổi, ngày cũng ảm đạm lên, Lệ Nhuận Du nằm ngoài phòng phơi nắng ngủ gà gật, Mật Nhi giúp hắn dọn dẹp bàn sách,

một chồng sách trên bàn, Mật Nhi vô ý làm rơi mấy quyển sách, một bức họa cuộn tròn lăn xuống đất, chậm rãi mở ra hình ảnh bên trong.

Da trắng như tuyết, khí chất dịu dàng hơn người, tay cầm hoa đứng dưới tán liễu mỉm cười, nữ tử này còn không phải là Dương nhị tiểu thư sao?

không thể nghĩ được hắn còn giữ bức họa này, Mật Nhi trong lòng ngỡ ngàng, cũng biết là đồ quý giá của hắn, nàng liền nhanh chóng dọn dẹp thật tốt, nhưng lại vô ý đánh rơi nghiêng mực, làm bức họa liền trở nên dơ bẩn, trong lòng sốt ruột, không cách nào cứu chữa, lúc này tiếng nói của Lệ Nhuận Du vang lên ngay cửa “Sao vậy, sao lại có khuôn mặt như đũa đám?”

“Thiếp, thiếp không cẩn thận là bẩn bức họa của chàng.” Mật Nhi không quen nói dối, đặc biệt là khi hoảng hốt liền trực tiếp sáng khoái nói sự thật ra ngoài.

Sau khi nói ra lòng liền thấy nhẹ nhàng, lại có cô đơn, nàng đầy khăn trương nhìn chằm chằm Lệ Nhuận Du đang đi đến, giống như đứa trẻ làm sai đứng cúi đầu nhận lỗi trước hắn, nhỏ giọng nói “Rất xin lỗi.”

Lệ Nhuận Du nhìn nàng đáng thương như vậy, trêu mếu ôm nàng vào ngực, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ của nàng “Lại không phải là đồ vật quan trọng, sợ như vậy làm gì?”

Cố tình làm dơ bức họa mà hắn yêu quý nhất, Mật Nhi không có can đảm nói thẳng ra, sợ hãi nói “Chỉ là chàng còn chưa xem đó là cái gì.”

Lệ Nhuận Du thấy nàng bướng như vậy, đành nhận lấy bức họa trong tay nàng, mở ra mới thấy một vết mực loang lổ trên khuôn mặt nữ nhân, quả thật như nàng nói, nàng đã làm dơ mất.

Thấy hắn liếc mắt nhìn chằm chằm bức họa không nháy mắt, Mật Nhi gấp đến độ nước mắt đều tuôn rơi, nắm lấy tay hắn nói “Tướng Công, chàng đừng nổi giận, thiếp sẽ đem bức họa, họa lại nguyên bản cho chàng, thiếp không có cố ý.”

“Ta nói, ta không có tức giận.” Lệ Nhuận Du ôm kiểu thế đồ danh, cuối cùng cũng đem bất an của nàng đập xuống, vẫn nghe nàng nhỏ nhỏ sợ hãi hỏi “Chàng không để bụng sao?”

Mỹ nhân khóc đến mắt đỏ hồng tựa như thỏ con, nam nhân trong lòng liền trời dậy yêu thương nồng động, nơi nào mà bỏ được khi nàng lại rơi lệ như vậy, không bằng hắn đem tim gan moi ra đưa cho nàng.

“Điều đã qua rồi.” Biết lời này cũng không an ủi được nàng, lại nói “Khi ta mười ba tuổi, tổ mẫu đã định thân cho ta, hai nhà vốn là thế giao, nhưng nam nữ khác nhau, ta gặp nàng ta không mấy lần, sau lại huynh trưởng tặng ta bức họa này, đến bây giờ ta cũng không biết vì sao huynh ấy lại có nó?”

“Khi đó ta tuổi trẻ khí thịnh, thấy huynh trưởng trong phủ phong lưu như vậy, nha hoàn bên dưới lại có ý nghĩ muốn leo lên giường, dần dần cũng lún sâu vào, chỉ là không nghĩ muốn chạm qua các nàng ấy, có đôi khi nhìn không nổi liền xem bức họa như người sống, lúc ấy nghĩ dù sao sớm hay muộn gì nàng ấy cũng là thê tử của mình, nên cảm thấy không sao cả?”

Đây là tâm sự chôn sâu trong lòng hắn, chưa bao giờ thổ lộ cùng người khác, ngay cả bản thân cũng thấy hổ thẹn cùng xấu hổ.

“Cuối cùng thì ta cùng nàng ấy không có duyên phận, tai họa bất ngờ năm đó hủy hoại nửa đời sau của ta, cũng liên lụy đến thanh danh Lệ gia, mới đầu tâm tình không tốt lắm, mới tìm đồ vật giải sầu, mới đầu còn lấy bức họa ra xem, sau liền cả tâm tư này cũng không có, lười đến dọn dẹp liền ném sang một bên.”

“Sau lại gặp nàng, tất cả tâm tư đều đặt trên người nàng, chuyện trước với nàng ta đã là quá khứ, nàng mới là hiện tại của ta.”

Giữa thu, buổi trưa gió vào phòng có chút lạnh, Lệ Nhuận Du hôn môi thiếu nữ trong ngực mình, giọng nói đầy dịu dàng và nghiêm túc.

Mật Nhi cảm động cùng thẹn thùng, không thể ngờ được những năm gần đây, lại là bản thân mình nháo loạn, nhưng thật ra càng muốn xin lỗi người trước mặt, chỉ là tâm tư này không thể để hắn biết, bằng không sẽ để hắn thường xuyên lấy ra để chê cười, lúc này nam nhân lại cười nhẹ hỏi nàng “không khóc nữa?”

Mật Nhi đỏ mặt, cố ý đưa tay chặn miệng hắn, lại chọc hắn nhử mảy, ra vẻ oan ức, làm cái mặt quý chộc cho Mật Nhi không kim lòng được, oa một tiếng nhảy bổ vào lòng hắn.

Nàng thương hắn, đau hắn, Lệ Nhuận Du đều biết, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, mãi cho đến khi nàng chậm rãi ngừng khóc, hắn mới đem người kéo ra một chút, giúp nàng lau nước mắt trên mặt.

Mỹ nhân khóc đến thương tâm như vậy, cũng làm hắn đau lòng, liền ôm nàng nằm lên ghế an ủi, dỗ dành nàng, nam nhân đem Mật Nhi ôm trong ngực, mạnh mẽ trêu chọc hoa huyết khép mở của nàng, đến cuối cùng trên người đầy mồ hôi dính nhớp, giữa chân hai người nước xuân tình cùng bạch trọc

nhảy nhua, có thể nói là hoạt sắc sinh hương.

một nỗi tâm sự đã xong, chuyện trên giường Mật Nhi càng chiều lòng nam nhân này, ban ngày mở rộng hai chân để hân mót lấy hoa lộ, nâng mông để hân vừa phóng túng vừa xoắn nắn đảo bồng, càng nguyên ý đem đến mót trơn bạch trọc của hân, một giọt cũng không để rơi, mang toàn bộ ẩm áp của hân nuốt vào bụng, thậm chí không hề chê bai.

Buổi tối Biệt Xuân Viên đóng chặt, chính trong phòng lại diễn ra chuyện dâm mị khó thể nhìn được.

Mật Nhi dựa vào giữa hai chân Lệ Nhuận Du rên hư hử, tay nhỏ còn nâng cự vật của hân nhấm vào trong miệng mình, bạch trọc thi nhau theo khoe miệng rơi xuống, tựa như sữa dền nàng uống chảy xuống dưới, chậm rãi đến bụng nhỏ, hai chân cọ sát với nhau, dụ cho nam nhân càng thêm uống trơn, cả đêm này đều đùa bốn tiểu huyết non mềm mại của mỹ nhân.

Hoa tâm giấu sâu trong hoa huyết co rút lại khép mở, hai mảnh thịt mềm sớm bị cấm đến sưng to đỏ bưng, đến hôm sau còn lại tràn đầy nước, như chiêu cáo với nam nhân tràn đầy tinh lực kia rằng, nộn huyết thơm ngon của mỹ nhân rất ngon miệng

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Báo ân 12

Edit: Lữ Đan

Thu qua đông đến, rất nhanh đã đến ngày cuối năm.

Mật Nhi đến bên cạnh Lệ Nhuận Du cũng đã nửa năm, nửa năm này, mỗi ngày hai người gắn bó keo sơn, càng thêm thân mật, Lệ Nhuận Du cũng không thể cách rời nàng dù chỉ là một chút.

Thậm chí có vài lần hân làm chuyện xấu trước mặt Trương ma ma, chân để dưới gầm bàn nhẹ nhàng nâng lên bé lấy váy mỹ nhân ngồi đối diện, đem ngón chân thô to của mình cắm vào tiểu huyết non nớt của nàng, sâu sâu cạy cạy, nặng nặng nhẹ nhẹ cọ sát tiểu khó của nàng, chọc tiểu mỹ nhân ầm ưót cả đêm ghé, làm cho Mật Nhi bất mãn trừng mắt với hân, lại làm cho nam nhân càng thêm mạnh mẽ trên chọc.

Nếu mắt Trương ma ma nhạy bén, chắc chắn là sẽ nhận ra vị phu nhân nũng nịu trước mắt này đang dần mất khống chế, chỉ tiếc, căn bản Trương ma ma lại không chú ý biết được cảnh xuân sinh động ướt át dưới gầm bàn này, chỉ nhận thấy phu nhân tiếng nói có chút khàn khàn, quan tâm hỏi: “Trời gần đây trở lạnh, phu nhân cần thận kéo dính cảm lạnh.”

Giọng nói vừa bật ra, một chiếc đĩa rơi xuống đất lạch cạch một tiếng.

“Để nô ty nhặt lên.” Trương ma ma đến gần nói.

“không cần.” Mật Nhi vội vàng mềm mại nên lời muốn che dấu “Để tự tôi nhặt là được.”

Trương ma ma nhìn phu nhân chậm rãi khom người, chậm chạp nhặt chiếc đĩa lên, bất qua lúc này trên trán đã nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, Trương ma ma trong lòng nghi ngờ, trong lòng tràn đầy suy nghĩ đi đến phòng bếp đổi đĩa khác.

Người vừa đi khỏi, thân thể Mật Nhi lung lay như sắp ngã, thiếu chút là ngã xuống, đôi tay mạnh mẽ của nam nhân vững vàng ôm lấy nàng, bàn tay to lớn thông thả đi vào thăm hỏi hoa môi đang co rút trong tiểu khó lộn xộn ướt đầm của nàng, khoe môi chứa đựng ý cười “Nha đầu mệt rồi sao?”

Mật Nhi nào còn có thể có tâm tình nói chuyện linh tinh được, đầu dựa vào vai hân cắn góc áo, nhỏ giọng rên rỉ “Mau, mau cho thiếp đi.”

Lệ Nhuận Du vỗ nhẹ lưng nàng “không cần vội, ăn cơm trước đi, chờ trở về phòng, tướng công lại tiếp tục thương nàng.”

Mật Nhi nằm trong ngực hân không yên phận vặn vẹo thân mình nói “không sao, bây giờ cho thiếp ngay đi.” Tay nhỏ nắm lấy cổ áo hân, mặt đỏ bưng giống như nắng chiều ngập tràn ngoài cửa, đẹp đến động lòng người, đôi môi nhỏ đỏ tươi đầu cao lên: “Tướng công, người ta muốn ăn con thịt to lớn cứng rắn của chàng.”

“Nàng ăn miếng thịt này trước đi.” Lệ Nhuận Du dùng đĩa của mình gấp lên một mảnh thịt cá, cho vào miệng nhai, nước bọt cùng thịt lẫn lộn rồi đưa đến miệng nàng. Mỹ nhân ăn phát ra tiếng chép chép, nước bọt từ khoe môi chảy ra ngoài, Lệ Nhuận Du có chút mất khống chế, cúi đầu hôn hôn nàng rồi nói “Ăn ngon không?”

Mật Nhi dựa vào ngực hân khẽ gật đầu.

“Ăn ngon vậy thì ăn nhiều hơn một chút.” Lê Nhuận Du nói thêm.

hắn cho nàng ăn bốn năm lần như vậy mới chịu buồn mỹ nhân đang thở hổn hển trong ngực mình ra, lại rất kiên nhẫn mà lau vụn thịt cùng nước bọt trên khóe môi nàng “Xem ra cái miệng nhỏ phía trên này đã được cho ăn no rồi, chờ về lại phòng tướng công sẽ đem miệng nhỏ bên dưới của nàng cho ăn đến no nê, nha đầu, có được không?”

“Được ~~~” Mật Nhi nhẹ nhàng nói, thân thể bị đùa bỡn đến mềm nhũn không nhìn ra được bộ dáng.

Lê Nhuận Du vẫn kiên nhẫn sờ soạng nàng “Nha đầu, nha đầu à, có thích tướng công làm như vậy với nàng không?”

“Vui, thích.”

“nói cho đằng hoàng một chút, bằng không sẽ để cho Trương ma ma nhìn thấy đáng về dâm đảng của nàng đó.”

Mật Nhi trốn trong ngực hắn lẩm bẩm “Người ta thích tướng công đem côn thịt to lớn của chàng nhét vào miệng Mật Nhi, cái miệng bên dưới, còn, còn có miệng nhỏ phía sau nữa, um um, còn có ngực Mật Nhi nữa, cũng thích bị tướng công ăn vào miệng, buổi tối còn sờ sờ, còn vuốt ve để ngủ.”

“Còn gì nữa?”

“Bị tướng công chơi cho đến phun nước tiểu, còn muốn đem miệng nhỏ cắn chặt không buông ra, tướng công thật không biết tốt xấu, người ta đến quỳ thủy cũng không buông tha.” Mỹ nhân trong ngực mê mang khép hờ đôi mắt, khóc thút thít tố cáo hắn “không cắn hết vào, mà, mà lại cọ mấy chỗ gần miệng nhỏ bên dưới, da đều bị chàng cọ đến rách.”

“Vậy là nàng không muốn được tướng công cắn vào à?”

“Muốn, muốn.”

Trương ma ma vốn dĩ chỉ định vào bếp lấy đôi đũa khác ra, kết quả lại không cẩn thận làm đổ gáo đồ ăn trên bếp, chờ đến khi dọn dẹp chạy đến phòng ăn thì đã không còn thấy bóng dáng hai người đâu, chỉ là chỗ phu nhân ngồi có vệt nước vàng nhạt, trong lòng Trương ma ma có chút nghi ngờ, đến khi nhìn thấy chén trà trên bàn bị đổ, lúc này mới hiểu ra, cũng không còn nghĩ nhiều liền nhanh tay dọn dẹp bàn ăn.

không nghĩ được ngay chính lúc này, trong phòng cách vách đang trình diễn một màn dâm loạn điên cuồng.

Chủ chìm sẽ dừng lại len lén nhìn vào cửa sổ khóa chặt, mơ hồ có thể thấy được, màn giường run bần bật, một đôi bóng người trên dưới dính chặt vào nhau, thân thể trắng bóng bị giấu bên dưới, chỉ nghe được tiếng nỉ non mềm mại của nữ nhân, lại thấy nam nhân mấy lần thẳng lưng đâm đến, lại nghe được tiếng nước ồm ọp trong hoa cốc vang ra.

Côn thịt sưng ta hết rút ra rồi lại hung hăng đi vào, đem khăn trải giường làm ướt đầm, mỹ nhân cả người trắng hồng trần trụi dán chặt trên ngực cứng rắn của nam nhân, kêu rên mềm mại.

“Nhuận Du, Nhuận Du, a a a u a... nhẹ chút, thiếp chịu hông nổi nữa, Nhuận Du a đừng chạm vào nơi đó.”

Lê Nhuận Du lại cố ý chống côn thịt cọ cọ vào vách thịt trong hoa huyết mềm mại của nàng. Thăng lưng mà động vài lần, Mật Nhi cúi đầu cắn vai hắn, một dòng nước xuân ngào ngạt phun ra, làm côn thịt hắn hoàn toàn ướt đầm, hắn một chút cũng không giận, khóe môi cong thành nụ cười tươi “Nha đầu, nàng cũng ném thử một chút đi.” hắn kéo gương mặt Mật Nhi xuống dưới, đem những thứ dính trên đó đưa thẳng vào miệng nàng.

Mật Nhi hiểu rõ ý tứ của hắn, ngoan ngoãn mà đưa lưỡi ra liếm láp “Ăn ngon, tướng công.”

Biệt Xuân Viện là khoảng trời nhỏ của phu thê hai người, Lê Nhuận Du không lúc nào là không nghĩ đến chuyện đem côn thịt của mình chôn trong cơ thể mỹ nhân, mặc dù có mềm cũng không chịu đem chất trắng đục bên trong bắn ra ngoài, thường khiến cho huyết nhỏ của Mật Nhi chứa chấp hắn đến căng phồng, ngoài miệng thì khóc lóc xin tha, nhưng thân thể thì lại dính chặt dưới hai chân hắn, hoa huyết ướt đầm chủ động ngâm lấy côn thịt hoặc là ngón tay của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12-2: Báo ân 12 (tt)

edit: Lưu Đan

Được nam nhân dạy dỗ cùng vỗ về chơi đùa, Mật Nhi ngày càng uớt át như trái cây chín mọng chọc người thèm nhỏ dãi.

Trương ma ma nhiều lần nhìn chăm chăm vào bộ ngực lớn của nàng đến phát ngốc, dần dần nhận thấy mỗi bước chân phu nhân đi là đôi thỏ lớn trước ngực cũng tăng lên tăng xuống, mông to, eo nhỏ cũng uốn a uốn éo, rõ ràng là bị nam nhân đêm đêm chơi đùa yêu thương vô số lần.

Trong viện này cũng chỉ có một nam nhân là nhị gia, thân dưới tàn phế sao có thể làm ra được chuyện này.

Trương ma ma bắt đầu để ý, rồi một đêm nọ khi ngủ chưa sâu, bỗng nhiên nghe được tiếng động kỳ quái ở phòng cách vách vang lên, vội xốc chân đứng dậy đi xem thử, đám thùng giấy trên ô cửa sổ, liền nhìn thấy trong phòng đen như mực, giường màn run run lắc lắc, bên trong có hai bóng người dầy dụa như như cái bánh quai chèo.

Vẫn là lần đầu nhìn thấy chuyện này, Trương ma ma sợ đến mức nhanh tay che lấy miệng, trong lòng tim nhảy như đánh trống, lại một chút cũng không nghĩ là nên rời khỏi chỗ này, hai mắt nhìn chăm chăm vài bên trong, trăng sáng trên đỉnh đầu soi rọi vào trong màn giường, soi thẳng vào da tịt dầy đà non mềm như tuyết của nữ nhân, tóc mai đen nhánh, môi đỏ da trắng, đỏ còn không phải là phu nhân sao?

Trương ma ma lần đầu được nhìn thấy dáng vẻ lãng lợ như thế của phu nhân, hô hấp không khỏi chậm lại, đầu óc trống rỗng trừng mắt nhìn cảnh tượng hương diễm trong phòng.

Phu nhân lúc này đang quỳ giữa hai chân nam nhân, chỉ đem mông nhỏ non mềm hướng về phía bà. Từ góc nhìn của Trương ma ma, liền có thể thấy được từng vết cắn, véo chàng chịt đậm nhạt trên đó, hiển nhiên là do nam nhân yêu thương lâu ngày tạo thành.

Lúc này Trương ma ma mới chú ý đến gã nam nhân mà phu nhân dựa vào, mà nửa thân trên của gã nam nhân này đều là bóng tối bao trùm, ánh trăng sáng chỉ soi được nửa thân dưới của hắn.

Vật giữa hai chân nam nhân đã được phu nhân ngậm lấy hơn phân nửa, nhưng lại cũng có thể nhìn thấy được nó thô to và thâm tím như thế nào, chính là phu nhân từng cái từng cái ngậm vào thật mạnh mẽ, ân ân a a từng tiếng rên rỉ, mà nam nhân đương nhiên là không có ý nghĩ sung sướng một mình, bàn tay to của hắn dấn vào mông phu nhân mà vuốt ve thô bạo, trong nháy mắt liền tạo ra những dấu vết đỏ rực, dưới ánh sáng bạc của mặt trăng, lại càng vô cùng dâm mỹ.

Thấy được hình ảnh hương diễm như vậy, Trương ma ma vậy mà kích động phần nộ nói không thành lời.

Là ai? Rốt cuộc là gã nam nhân nào dám để cho nhị gia đội nón xanh???

Khi suy nghĩ của Trương ma ma suy sụp đầy phần nộ, phu nhân ngoài miệng ưm một tiếng, ngồi vắt trên hông gã nam nhân đó đem côn thịt to lớn của hắn từng chút một đi vào, nhưng nam căn của hắn quá lớn, phu nhân trong phút chốc không thể vào được hết, thân mình khó chịu vận vẹo như muốn rơi xuống, nam nhân nọ ôm chặt eo nàng, chậm rãi ngồi dậy, phu nhân nằm trong ngực hắn giống như bị cắm thẳng vào liền liền tục yếu ớt vài cái, ưm ưm nói “Tuống công, chàng nhẹ chút ~~~”

Ý thức Trương ma ma dần dần cảm thấy không đúng, lại cẩn thận nhìn gã nam nhân trong bóng tối kia, càng nhìn càng thấy quen thuộc, rốt cuộc trong một khắc liền nhận ra thân phận của hắn, thật không thể tin được mà che miệng lui về phía sau.

Bởi vì quá mức hoảng loạn, Trương ma ma đứng phải chậu hoa nơi bậc thang, tiếng động khá lớn vang lên trong đêm yên tĩnh, hoàn toàn kinh động đến đôi nam nữ đang hoang ái trong phòng.

Trương ma ma ngồi bệt dưới đất, trơ mắt nhìn phòng sáng đèn lên, nhị gia ôm lấy phu nhân khoác áo mỏng manh đi ra.

Trương ma ma kích động không thành lời.

Nhị gia có thể đi được!

“Trước hãy đứng lên đi.” Mật Nhi tiến lên đỡ bà đứng dậy. Trương ma ma tuy là cúp mắt không dám nhìn nàng nhưng vẫn không thể tránh né mà nhìn đến đôi nhũ sóng lưng lay cùng dấu xanh đỏ dưới áo khoác mỏng của phu nhân, nghĩ đến cảnh nhị gia giày vò xoa nắn, cắn, gặm, càng thêm hoảng hốt cùng xấu hổ.

Lê Nhuận Du nhìn bà chăm chăm, mở miệng nói “hiện tại, người đã biết, sáng mai người có thể đi nói cho nãi nãi tin vui này!”

Trương ma ma ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng lại cảm thấy lạ lạ.

trên người phu nhân có nhiều dấu cắn gặm, sâu cạn không đồng đều, lúc trước còn nghĩ là do tăng tị cùng nam nhân khác, bây giờ xem ra tất cả là do nhị gia làm, đó là chuyện đã bao lâu.

Nghĩ lại phu nhân mới vào cửa nửa năm, bệnh tình của nhị gia lập tức chuyển biến tốt.

Vành mắt Trương ma ma đỏ lên.

Căn bệnh này kéo dài đã ba năm, cuối cùng vẫn là nữ nhân, có thể làm nhị gia thêm hi vọng.

Lúc sau, Lê Nhuận Du còn nói thêm “Chuyện đêm nay ở chỗ này, người nên biết chừng mực.”

Trương ma ma hiểu rõ ý của nhị gia, liên tục nói “Nô tỳ sẽ không nói lời nào về chuyện đêm nay với lão phu nhân.” Lời chưa nói hết mặt già của bà cũng đỏ lên.

Trương ma ma cũng là người từng trải, trước kia lão nam nhân nhà bà cũng mỗi đêm lặn lội cùng bà như vậy, tình lực nam nhân luôn tràn đầy, đặc biệt là nhị gia đã ức chế ba năm, bây giờ bên người lại có một nương tử như hoa như ngọc, nhịn không được cũng là chuyện thường.

Chuyện đêm nay, bà coi như là chưa từng thấy qua.

Ngày hôm sau, bà đến gặp lão phu nhân thật sớm.

Biết được Lê Nhuận Du tân thể khỏi hẳn, lão phu nhân lấy khăn che mặt lau nước mắt hồi lâu, Trương ma ma nghe được tiếng nước nhỏ nhỏ, yên lặng cúi đầu chờ đợi.

“Chuyện này không cần để lộ ra bên ngoài.” Lão phu nhân nhìn về phía Trương ma ma khi đã bình tĩnh lại, chỉ là vành mắt còn ửng đỏ “Còn có, từ hôm nay trở đi không cần can dự vào chuyện ở Biệt Xuân Viện nữa, đến nơi này của ta đi.”

Trương ma ma đi rồi, lão ma ma có chút oán giận nói “Thân thể nhị gia đã khỏi là chuyện tốt, sao người lại muốn giấu?”

“Người đây là đang trách ta không đau lòng Nhuận Du sao?” Lão phu nhân hỏi.

Lão ma ma vội nói “Nô tỳ không dám.”

Lão phu nhân nhớ đến cái gì rồi thờ dãi nói “ta không nói ra là vì suy nghĩ cho Nhuận Du, năm đó trong lòng ta đều nghi ngờ chuyện này không hề đơn giản, bây giờ Nhuận Du hết bệnh rồi, kéo dài đến bây giờ mới để Trương ma ma báo tin cho ta, cũng là hấn có tâm tư, ta cần gì phải phá hỏng chuyện của hấn.”

Lão ma ma bưng tỉnh, chậm rãi nói “Nhị gia đây là muốn tát nước bắt cá lớn?”

“Trước cứ chờ xem sao, đứa nhỏ Nhuận Du này rất có chủ kiến, tâm tư cũng vững vàng hơn chúng ta.” Lão phu nhân che miệng ngáp một cái, nói xong mấy lời này, tinh thần liền uể oải. uống thuốc lão ma ma đem lên, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, lại nghe người hầu báo đến “Nhị gia tới thỉnh an người.”

Lão phu nhân nghe thế hơi mỉm cười nói “Mau đưa Nhuận Mộng vào, đã lâu ta chưa gặp nó.”

Lệ đại gia đi vào cười ỉ hì thỉnh an lão phu nhân, lại ngồi cùng bà nói chuyện một hồi, lại thấy lão phu nhân không có tinh thần, liền nói lời cáo lui, trước khi đi còn nhìn đến chén thuốc trống trơn trên bàn, trong mắt mang chút lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Báo ân 13

Biệt Xuân Viện.

Tiền Trương ma ma đi khỏi, Mật Nhi có chút uể oải đi vào phòng, Lê Nhuận Du đưa tay ôm nàng ngồi trên đùi mình, đầu ngón tay nhẹ quét trên khuôn mặt nàng “Tiểu khả ái, làm sao vậy?”

“Bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta.” Nàng dựa vào ngực hấn nói.

“Như vậy càng tốt.” Lê Nhuận Du đáp.

Mật Nhi ngu ngơ không hiểu, chờ nhận ra bên dưới lớp quần áo có bàn tay to lớn của người nào đó đang lặn mò thăm dò đi vào, nắm lấy bầu ngực tròn đầy vuốt ve, đem nải tiêm mềm mại làm cho dựng thẳng lên, mỹ nhân nhi lúc này mới hiểu được nghĩa trong lời nói của nam nhân này, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, đem thân mình dựa vào ngực hấn nhẹ ư hử mặc hấn trên chọc, chỉ là ngoài miệng còn nói “Vừa này mới chơi đùa qua một hồi, bây giờ lại nhịn không được?”

Trước đó không rời gòì Lê Nhuận Du đã kéo chân này làm một hồi, là cho đệm giường đầy nướ dịch, ngủ cũng không ngủ được, Mật Nhi vốn nghĩ rằng hấn sẽ buông tay, kết quả không ngờ là hấn lại trần truồng ôm nàng đặt lên trên cây cột nhà.

Nam nhân chụp mộng nàng nâng lên một chút, sau đó đem côn thịt bành trước đã lâu chen vào, đem hoa huyết thành thật chảy ra không ít chất lỏng trắng trong suốt, mãi đến khi nghe tiếng động tĩnh của Trương ma ma, Lê Nhuận Du mới lưu luyến rút ra, đem cô thịt mềm nhũn cho Mật Nhi quỳ gối liếm láp,

mà ngón tay hấn lại đùa bồn hoa cúc hồng hào non nót của nàng.

“Ngực nàng lại to thêm rồi, thơm thơm, mềm mềm.” Trước mắt Trương ma ma đã đi khỏi, Biệt Xuân Viên danh xứng với thức, trở thành khoảng trời riêng của hai người bọn họ, Lê Nhuận Du lại không chút cố kỵ, sợ sệt, càng không cần che đậy chiếm hữu tính dục đối với Mật Nhi, ngang nhiên đùa bồn cơ thể nàng, làm nàng đỏ mặt nằm trong ngực mình cao trào nhiều lần, hoan ái qua đi lại ôm nàng nằm trên ghế mây, bàn tay to còn vuốt ve ngực nàng, thường cúi đầu bú mút một hồi “Nàng nhìn đi, nải tiem lại dựng thẳng, nha đầu có phải là lại muốn nữa hay không?”

“Chán ghét.” Mật Nhi nói xong lời này bị hấn nắm cầm mút hương thơm ngọt trong miệng, hồi lâu mới vừa lòng buông nàng ra, Mật Nhi hơi thở khó nhọc thở phì phò, cổ ý nheo cái mũi của hấn “Chàng thật xấu, chàng làm hư thân thể thiếp, bây giờ cả tiết khổ chàng cũng không cho ta mặc.”

Đây là lời nói thật, Lê Nhuận Du mỗi ngày đều muốn cắn vào thân thể nàng ít nhất cũng bảy tám lần, không riêng gì cơn thịnh mà tay cùng miệng cũng dùng đến, yêu nhất chính là nhận véo hạch thịt cát giấu trong hoa huyết, hoặc là dùng đầu ngón tay xoa nắn, mấy tháng này, viên thịt nhỏ bị hấn chơi đùa đến phình to, hơn nửa phần lấp ló ngoài hoa huyết, chờ người đến xoa nắn, nơi nào còn mặc được tiểu khổ.

trên thực tế Lê Nhuận Du bá đạo đến độ không cho nàng mặc tiểu khổ, ban ngày cũng chẳng sợ gì cũng làm hai đùi nàng trống trơn, tùy thời tùy lúc để hấn phóng túng.

Bây giờ, Trương ma ma rời đi, Lê Nhuận Du thật một tác lần thêm một thước, ngay cả áo yếm cũng không cho nàng mặc, chỉ cho nàng mặc một mảnh áo mỏng bên ngoài, bên trong trơn bóng lộ ra hai trái đào mật phì nộn, da thịt trắng nõn được lấp kim bởi dầu cấn đầy nhục dục của nam nhân, làm người hạn không thể ném nàng lên giường mà thu tình.

Mà từ lúc Lê Nhuận Du đem tin nói cho lão phu nhân biết, Mật Nhi cảm thấy rõ ràng phạm vi hoạt động của hấn rộng hơn, cảnh tượng liên quan đến chuyện hoan ái cùng nàng cũng biến hóa đa dạng.

không ngừng trên giường, trên bàn, bàn đu dây trong sân viện, buổi chiều nơi hành lang không một bóng nha hoàn, Lê Nhuận Du ôm Mật Nhi quần áo tán loạn đi đi lại lại, cơn thịnh không ngừng thúc đẩy vào trong, chọc cho Mật Nhi thâm thi rên rĩ, hai chân thon dài càng thêm gắt gao kẹp chặt vùng eo tinh trắng của nam nhân, miệng nhỏ bên dưới hấn không thể hút hết linh hồn cùng tinh túy của hấn.

Tuy là hấn cường chế bắt nàng mặc ít lại nhưng khi hoan ái hấn vẫn sợ nàng cảm lạnh, thường thường khoác áo choàng trên bả vai lỏa lồ của nàng, Mật Nhi bị cơn thịnh của hấn đâm chọc đến nóng bức người, vụn vụn không thôi, lại đưa lưỡi thơm tho của mình triển miên cùng lưỡi của hấn, cả người chính là cái bếp lò nhỏ nhỏ ôm Lê Nhuận Du toàn thân ấm áp.

Sung sướng đến quên thời gian, không hay không biết đã đến tết thượng nguyên.

Mười lăm tháng giêng năm nay, Thượng Dương thành phồn hoa cùng náo nhiệt, đến đêm là đèn đuốc rực rỡ, đông như trẩy hội. Mật Nhi thân cái nam trang cũng Lê Nhuận Du ra ngoài du ngoạn, vui sướng bùng bùng, cảm xúc cũng lây nhiễm bởi ngày hội này.

Lê Nhuận Du đi sau lưng nàng, nhìn nàng ngửa đầu nhìn hoa đăng. Ngọn đèn lồng lầy nỏ rộ trong mắt nàng, đôi môi đỏ búng, chớp mũi đáng yêu đỏ một ít mở hời, thấy nàng chơi đã đủ lâu, liền đi lên nắm lấy tay áo của thiếu niên.

“Nhuận Du, trước kia chàng trải qua tết thượng nguyên như thế nào?” Mật Nhi cười hi hi đến bên người hấn.

Lê Nhuận Du nắm tay nhỏ của nàng vừa đi vừa nhớ chuyện xưa, cuối cùng lắc đầu cười nói “không nhớ rõ.”

“không sao.” Mật Nhi cào lòng bàn tay hấn “nói một chút cũng được.”

Thiếu niên trước mắt tuy mặc nam trang, nhưng từng cử chỉ vẫn toát lên vẻ quyến rũ của thiếu nữ, mắt hạnh trong veo như nước, cười khanh khách nhìn hấn, làm cho người chỉ nghĩ đem những điều tốt đẹp nhất thế gian này dâng lên trước mặt nàng. Lê Nhuận Du cười nói “Đề ta nghĩ lại.”

Người bên cạnh tới tới lui lui, đụng vai chạm tay, Mật Nhi dựa vào người Lê Nhuận Du, đôi mắt đen nhệch chuyển một vòng, thấy không ai để ý đến bên này, liền có ý ghé lên tai hấn, hé miệng phả hương thơm mềm mại nói “Buổi tối đều dựa vào chàng không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13-2: Báo ân (tt)

edit: **Lựu Đan**

Lê Nhuận Du cúi mắt nhìn ngực hơi phình ra của thiếu niên, có trời mới biết hấn quần ngực cho nàng có bao nhiêu cực khổ, đem đôi bầu ngực lớn mỗi nẩy chơi đùa trong tay ép thành đồng bằng, chuyện như thế này trải qua một lần là đủ rồi.

“Buổi tối phải cho tướng công chơi ngực của nàng có biết không?” Bàn tay to chụp lấy bờ mông vênh của thiếu niên, nam nhân nhỏ giọng uy hiếp.

Trước mặt bao người lại nói lời dâm dăng như vậy, mặt đẹp của Mật Nhi đỏ bừng, nhưng vẫn là nhẹ gật đầu trước cái nhìn chăm chú của gã nam nhân nào đó.

Nhưng Lê Nhuận Du lại không chờ được sau khi về nhà, hắn nhìn chăm chăm vào ngực cùng xương quai xanh của thiếu nữ trước mặt, đã tưởng tượng được cảnh nàng nằm bò với cơ thể trần truồng mặc cho hắn ra vào, lại nhận được hơi thở có chút gấp của nàng, môi đỏ nhẹ dẫu lên, rõ ràng là muốn nam nhân, hắn liền lập tức kéo nàng lên xe ngựa, thậm chí không kịp cởi sạch quần áo nàng đã thẳng tay kéo dây quần đi vào trong sò soạng hoa môi ướt đầm của mỹ nhân.

Nghe được tiếng rên yếu điệu của nàng, giống như có một con sâu đang bò trong lòng, thật là muốn mạng người mà, Lê Nhuận Du cầm ba ngón tay vào cái miệng ngọt ngào cùng đôi môi đỏ thắm, để cho nàng liếp liếp giống như đang liếm láp côn thịt, cự vật nam nhân sớm đã sung phòng thô to, cứng rắn chọc chọc vào hoa tâm của nàng.

“Tướng công mau cho vào trong đi.” Mật Nhi tựa như rắn cạp cơ thể tinh trắng của hắn, đôi ngực sữa lại ép chặt hắn ngờ không thở nổi, một bàn tay hắn cắm trong miệng nàng, còn một tay chậm rãi cởi quần áo nàng ra, đem hai ngón tay kéo nhũ tiem ra ngoài xoa nắn mạnh bạo.

Mật Nhi sợ hãi kêu rên, biểu tình vừa như đau đớn vừa như yêu thích, biết ngực nàng còn đau, Lê Nhuận Du liền chậm rãi làm, lại nghe được nàng hừ khê rên ri “Tướng công, nhẹ quá, chàng xoa mạnh lên.”

Nhìn thấy dáng vẻ dâm dăng của nàng, tuy là nam nhân ngày thường ôn nhu nhã nhặn cũng khôngnghĩ được đỏ hai mắt, đánh thật mạnh vài hai bầu ngực của nàng, nhỏ giọng cười mắng “Dâm phụ!”

Mật Nhi ở trong ngực hắn ưm a bất mãn “Tướng công xấu ~”

Bây giờ tiểu mỹ nhân càng ngày càng biết làm nũng, hắn cảm lòng không được liền cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ của nàng “Vậy có thích tướng công làm như vậy với nàng hay không?”

“Thích ~~~” Mật Nhi cọ cọ cái trán trơn bóng của năm nhân, đôi mắt to lộ ra vẻ thỏa mãn.

Hoan ái qua đi, cao triều tán loạn, Lê Nhuận Du đem cơn thích để trong cơ thể mỹ nhân, xoa xoa bầu ngực đầy đà của nàng. Mật Nhi muốn hắn kể chuyện trước đây, Lê Nhuận Du chỉ cười cười “Thường ngày đi nhả lâu vui chơi, hoặc cùng bằng hữu uống rượu ngắm hoa, êm đềm như vậy, ngày qua ngày cũng coi như sung sướng.”

Mật Nhi cọ cọ gương mặt hắn “Cái gì mới là thật sự sung sướng.”

Lê Nhuận Du nắm cầm nhỏ của mỹ nhân trong ngực, ổn định hơi thở mới dịu dịu vuốt ve khoe môi nàng “Giống như bây giờ.”

Có người trong ngực, liền có nhà.

Về nhà có thể ngủ giường lò ôm thê tử mềm mại, nhưng ra bên ngoài, lại có mỹ tửu cùng người cũng không cầu được lòng hắn.

Nghĩ vậy một chút trong lòng liền ấm áp, hắn hưng phấn mà xoa đôi bầu ngực của kiều thê, lại nghe nàng mơ màng nói mơ “Nếu thiếp biến thành yêu quái, chàng sẽ còn đối xử như vậy với ta không?”

“yêu quái?” Lê Nhuận Du cười cười, đưa tay quệt chớp mũi của nàng, thấy hai mắt nàng chứa đầy nước, nghĩ đến vừa rồi nàng bị hắn đam đến sung sướng, nên mới có vẻ đáng thương yếu ớt như vậy, càng làm hắn thêm thương tiếc cho nàng “Nàng là tiểu nha đầu của ta, cho dù là yêu quái, cũng là một yêuquái xinh đẹp cầu hôn đoạt phách nam nhân.”

“Nếu một ngày ra già đi.” Nàng là hồ yêu có ngàn năm tuổi thọ, dung nhan bất lão, mà hắn cũng chỉ là người phàm, trải qua luân hồi, sinh lão bệnh tử, không thể bên nàng mãi mãi là điều chắc chắn.

“Làm sao vậy, nha đầu ngoan.” Nhìn đôi mắt Mật Nhi đầy nước, Lê Nhuận Du thương tiếc mà liếm đôi mắt nàng, dịu dàng dỗ dành “nói đùa sao lại coi như thật, tướng công nào dễ để lại nàng một mình ở thế gian.”

“về sau chàng vẫn là người đi trước.” Nghĩ đến điều này, lòng nàng lại đau.

“Đồ ngốc.” Lê Nhuận Du biết nàng khó chịu, xoa xoa tóc nàng “Ta sẽ cố gắng sống thêm nhiều năm, chờ nàng già rồi, ta lại cùng nàng.”

Nghe được đáp án vừa lòng, mỹ nhân dùng mũi chân cọ cọ chân hắn, lại duỗi thân mình đưa cái lưỡi mềm mại ướt át như hồ ly, liếm láp gương mặt hắn, nũng nịu nói “Tướng công, chàng thật tốt.”

Lê Nhuận Du ôm nàng trong ngực, nhìn nàng bỗng dung nhớ đến điều gì, khoe môi cong lên ý cười “Nhìn nàng thật làm ta nhớ đến tiểu hồ ly mà trước đây từng nuôi, cũng nho nhỏ, mềm mại, nằm trong lòng bàn tay sợ thở không nổi, đem trong nhà nuôi vài tháng mới làm cho nó béo tốt mập mạp, động một cái thịt trên người nó còn run run.”

Nàng cũng không có phi đến như vậy, nên không phục nói “Thiếp với tiểu hồ ly, tướng công thích nào nhất?”

“Nàng là nha đầu của ta, là bảo bối của ta.”

Lệ Nhuận Du cọ nhẹ lên gương mặt nàng, nàng biết rõ còn cố hỏi “Sau đó thì sao, tiểu hồ ly đã đi nơi nào?”

Đôi mắt hần có chút trầm xuống.

Biết mình hỏi bậy, Mật Nhi câu lấy cổ hần, nói khẽ “đừng đau lòng, thiếp không hỏi nữa.”

“không nói chuyện này nữa, tướng công nghĩ muốn thương nàng lần nữa.”

Lệ Nhuận Du ôm nàng lật lại, banh rộng hông nàng, đem côn thịt sung to từng chút chen vào, Mật Nhi rên rỉ ê a vài tiếng, sao lại còn nhớ được đã hỏi gì, đều hóa thành bãi nước xuân nằm dưới thân hần.

Xe ngựa chịu sức nặng bắt đầu run lắc, chú ngựa lớn khịt khịt cái mũi, dường như ngửi được mùi hương từ trong xe bay ra ngoài, ngọt ngọt, không nhịn được hắt xì mấy cái.

Màn đêm buông dần, may đem trăng giấu trên ngọn cây, một hồi hoan ái qua đi, Lệ Nhuận Du cẩn thận mà kiên nhẫn mặc lại xiêm y hoàn hảo cho nàng, lại dùng quần ướt lau sạch miệng nhỏ bên dưới cho nàng, hồi lâu mới xong, đem mỹ nhân ôm vào ngực xuống xe.

buổi tối trên cầu đông như trẩy hội, người đến xem đều là nam nữ trẻ tuổi, ở hai bên bờ thả hoa đăng, mang điều ước trôi về nơi xa.

Lệ Nhuận Du mang đến hoa ngọan đen hoa sen, để Mật Nhi viết ước nguyện năm mới xong, sau đó định thả, lại thấy Mật Nhi còn cắn bút suy nghĩ.

Lệ Nhuận Du gõ đầu nàng “Còn chưa nghĩ xong?”

Thấy hần định nhìn, Mật Nhi nhanh che đôi mắt hần lại “không cho chàng xem”

lệ Nhuận Du để nàng tùy ý lấy tay che mắt, ngoài miệng cười cười nói “Được, ta không xem, nàng nhanh lên một chút.”

Cuối cùng nàng cũng vừa lòng mà thả đèn đi, lại hỏi hần “Tướng công, chàng viết nguyện vọng gì?”

“Nàng đoán đi.”

Mật Nhi nhíu mày đoán không ra, năn nỉ hần.

“nói ra không linh.” Lệ Nhuận Du nhìn không được nhẹ điểm môi nàng “Đừng nghĩ nữa, ta mang nàng đi ăn vài thứ.”

Mật Nhi lại nhớ đến chuyện khó khăn nào đó, ánh đèn ấm áp chiếu trên mặt nàng đẹp tựa mây tím, Lệ Nhuận lại khó kìm lòng, đưa tay ôm nàng đến trước mặt, bốn bề yên ắng, bắt lấy môi hồng hôn sâu triền miên, hồi lâu Mật Nhi mới nhẹ nhàng đẩy hần ra, lại thở hổn hển, dung nhan xinh đẹp đỏ ửng, thật sự động lòng người.

Hai người dựa ở bờ sông, ánh đèn rực rỡ, chỉ nơi này là ít người, lại có mấy trăm đóa hoa đăng dập dờn trong nước, tựa dải ngân hà, gió đêm thổi lạc từng luồng ánh sáng, đem hoa đăng mang đi xa hơn.

Chàng vì cô từng, thiếp vì hoa thổ ti.

Tối nay có ngân hà làm bạn, bọn họ không phải là Ngưu Lang, Chức Nữ quyến luyến chia tay, mà chỉ là một đôi phu thê bình thường nhất thế gian.

Bầu trời mấy vạn vì sao làm chứng cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Báo ân

Đêm tết Thượng Nguyên, trên đường nơi nơi đều treo đèn lồng xinh đẹp, có không ít người qua lại đoán chữ, giải đố, Mật Nhi chen vào, nhìn đến trên hoa đăng trong đó viết một câu thơ “Kim phong ngọc lộ tương phùng, đường trần muôn kiếp có sánh cùng nhau.”

Cuối cùng Mật Nhi muốn Lệ Nhuận Du mua chiếc đèn lồng đó.

trên đường về, Mật Nhi hỏi “Tướng công, chàng có biết hai câu thơ này có ý nghĩa gì không?”

Lệ Nhuận Du khẽ cong môi, cuối cùng lại nói “Tự nàng đoán xem”

Chỉ có bản thân mới nghiệm ra ý nghĩa trong đó, ngẫm hiểu, hiểu thấu đáo, mới hiểu được tình ý, nhớ thương ẩn ý trong câu thơ.

Mật Nhi lại bám lấy cánh tay hần cầu xin “Tướng công ~”

Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, tim Lê Nhuận Du mềm nhũn, đem người ôm đến trong ngực “Nha đầu đừng khóc, tướng công hôn hôn nàng.”

Hai người ngọt ngào chịu không nổi, nếu là ở chỗ nhiều người nhất định sẽ nhận lấy bao nhiêu ánh mắt khác thường, nhưng Lê Nhuận Du lại chọn ngồi nơi ít người yên tĩnh, ở nơi rừng cây rậm rạp mà đem kiều thể dẽ xuống dưới đầu đầu nàng một phen, mắt thấy côn thịt giữa hai chân lại muốn đứng thẳng lên, miệng nhỏ của Mật Nhi đỏ bừng có chút sưng, bên dưới mặt đất cứng rắn lại thương tiếc cho nàng, cho nên công đạo vẫn nằm trong tay nàng thôi.

Chờ hai người quần áo chỉnh tề đi ra khỏi nơi ẩn nấp, đầu đường vẫn náo nhiệt như lúc ban đầu, Mật Nhi đem lồng đèn lắc lư trước mắt, ánh sáng trên đèn in bóng xuống mặt đất nhiều hình dạng khác nhau đây hấp dẫn, khóe môi vẽ ra một đường cong cười khúc khích.

một đường đi thẳng cang là liếc mắt đưa tình, sợ người đi đường không biết được quan hệ của hai người, Lê Nhuận Du tâm tư cẩn thận, tự nhiên sẽ nhậ được tầm mắt nhìn lên trên người Mật Nhi rất nhiều, trong lòng là tràn đầy không tình nguyện, dè dặt lại về nhu tình vào lòng, chỉ ở trong tay áo lén lút xoa nắn bàn tay nhỏ của nàng.

Mật Nhi má phấn môi son, dáng người phong lưu, đặc biệt là đôi mắt tựa sao trời chăm chú nhìn Lê Nhuận Du, khó nén được các cô nương nhà khác yêu thích, che khăn e thẹn nhìn nàng.

Thậm chí có nam nhân lớn mật ghé mắt nhìn nàng chăm chăm, hoặc là khinh thường, không thì tò mò, Lê Nhuận Du không chấp nhất, coi như chốn không người nhẹ vẹo chóp mũi của nàng, thấp giọng nói “Nhìn xem nàng câu dẫn không biết bao nhiêu linh hồn bé nhỏ của người khác đi mất rồi.”

Mật Nhi mỉm cười hỏi “Trong đó có tướng công không?”

Lê Nhuận Du “Nếu không thì sao?”

Mật Nhi cong môi cười, má hồng xinh xắn, dung nhan đẹp ngời, giống như không dính chút khói bụi nhân gian.

Đáy mắt Lê Nhuận Du tối sầm lại, trong mắt nổi lên trận lửa yêu thương nồng cháy, lại thấy tiểu nương tử giả trang thành thiếu niên, dường như có phát hiện gì mới, cười hì hì kéo hần chen vào đám người mà nhìn ngó.

thì ra đây đường đang có sự phụ già giang hồ mãi võ, không là đập đá lớn trên lòng ngực, hay là vượt nóc băng tường, cũng không giống như ảo thuật giang hồ, mà chính là biểu diễn khẩu âm.

Bắt đầu là bắt chúc tiếng trẻ nhỏ khóc nỉ non, bén nhọn, chọc cho người xem cười vang, dần dần âm điệu chuyển sang trầm thẳm, hùng hồn như có thiên binh vạn mã lướt qua.

Chiến trường giương đao, giết chóc tựa hồ như diễn ra trước mắt, nhất thời mọi nơi không tiếng động, trực tiếp chờ đợi sự phụ già biểu diễn xong hồi lâu mới vỗ tay reo hò, tựa như sấm nổ.

Tuyệt kỹ này biểu diễn kết thúc cũng đã kiếm đầy bát tiền, náo nhiệt qua đi, sự phụ già tạm dừng nghỉ ngơi, lại thấy hai vị khác quần áo phẳng phiu, khuôn mặt tuấn mỹ.

“Sự phụ quá hay!” Thiếu niên xinh đẹp vỗ tay cười.

Nam tử lớn tuổi thì đến thả một thỏi bạc trước mặt sự phụ già, cười nói “Sự phó là người có căn cơ?”

Sự phụ già nhướn mày “Có chuyện gì?”

“Sự phó đã có tuyệt kỹ thế nàu, phải nằm đây đường biểu diễn thế này chẳng phải quá lãng phí?” Đón ánh mắt già của ông, Lê Nhuận Du hơi mỉm cười, chỉ nói “Nếu ngày sai có chuyện cầu cạnh, khó tránh khỏi quấy rầy chỗ ở của sự phó, nếu có mạo muội xin thứ lỗi.”

Chờ sự phụ già trước mắt tránh ra, Mật Nhi hỏi “Tướng công, vừa rồi chàng nói lời kia có ý gì?”

Lê Nhuận Du lại xoa xoa đầu nàng “hiện tại chưa thể nói.”

hần không thể nói, đó thật sự là không thể nói. Mật Nhi cũng không hỏi nhiều, lơ đãng đi ngang qua quán ăn đông đầy người đến, trên bảng hiệu viết “Long Dương quán.”

Mật Nhi khó hiểu ý nghĩa này, lại bị ồn ào náo nhiệt bên trong hấp dẫn, bước chân không khỏi chuyển vào trong.

“Đường bên này.” Lê Nhuận Du lại một tay đem nàng kéo về bên người, Mật Nhi nhìn cái quán ăn hiệu Long Dương quá, nhỏ giọng nũng nịu với hần “Tướng công, chúng ta vào đi chơi đi.”

Nơi này rốt cuộc không phải là nơi người đứng đắn đi vào, Lê Nhuận Du tuy phong lưu tuấn nhã trong tận xương cốt nhưng vẫn duy trì giả vờ đứng đắn như con cháu thế gia.

Chương 14-2: Báo ân (tt)

Nơi này rốt cuộc cũng là nơi người đứng đắn nên đi vào, mặc dù hân phong lưu văn nhã nhưng trong tận xương cốt, hân vẫn còn mang cốt cách con cháu thế gia.

Nhưng khi thấy được Mật Nhi với dáng vẻ đơn thuần mà đầy quyến rũ, mang theo nhút nhát e dè không lòng toan tính, nhìn nàng đang trong mong ngay trước mắt, hân liền cảm thấy luyến tiếc, lòng lại ngửa ngáy khó nhin.

Thành Thượng Dương không gò bó quy củ, tiểu thư khuê nữ đều có thể xuất đầu lộ diện, cưỡi ngựa dạo phố, đối với nam nhân lại càng không câu nệ, đặc biệt là nơi mua vui, hoặc là các tửu lâu luôn có một nhóm tiểu quan, nhìn là biết là nam nhi ăn mặc như nữ tử, liếc mắt đưa tình. Quần áo rộng rãi, phanh ngực, lộ ngực, da thịt so với nữ tử càng trắng mềm hơn.

Thấy Mật Nhi tò mò nhìn quanh, Lệ Nhuận Du đưa tay che mắt nàng lại, Mật Nhi muốn kéo xuống, lại bị bàn tay chàng đi theo ống tay áo đi vào xoa nắn một phen, lúc này mới không nguyện ý mà nghe lời chàng.

Hai người vừa đi vào, nhóm tiểu quan kia liền vất ánh mắt trông mong mà nhìn họ, một người là thiếu niên tươi cười đầy quyến rũ, một người là nam nhân cao lớn anh tuấn, tư sắc tuyệt hảo, nhìn khí sắc trên mặt liền hiểu được bọn họ trên giường vô cùng phong lưu.

đang chuẩn bị đoạt lấy mối làm ăn này, lại thấy nam nhân lớn tuổi kia bỗng nhiên che kín đôi mắt của thiếu niên nọ, đôi mắt hẹp dài tỏ rõ thái độ bất mãn, trong mắt tràn đầy mùi vị dấm chua nồng đậm.

Tốt, hóa ra là vị này cùng thiếu niên nọ giả hoàng hư phượng, phía dưới lộ ra phần mềm mại của nữ nhân.

một nhóm tiểu quan thăm than đáng tiếc trong lòng, khéo quạt ngồi lại tại chỗ.

Trong phòng hương ấm áp, lục tục mang lên món ngon rượu tốt thơm nồng, đôi mắt hẹp dài của Lệ Nhuận Du tuy là không có lúc nào là không nhìn chăm chăm Mật Nhi, nhưng vẫn bỏ qua đầy mắt đầy kinh ngạc của Mật Nhi khi nhìn thấy tiểu nhị mang đồ ăn lên.

Hoang mang, kinh ngạc nhanh chóng qua đi, Mật Nhi vô ý làm đổ chén rượu, đổ đầy trên quần áo, tiểu nhị nói “Tiểu nhân đưa khách quan đi rửa tay.”

Mật Nhi đang muốn gạt đầu, lại nghe được Lệ Nhuận Du nói “không cần, người đi xuống trước đi.”

Trước khi đi ra, tiểu nhị nọ lại liếc mắt nhìn Mật Nhi một cái.

Cửa vừa đóng lại, Mật Nhi liền thu hồi ánh mắt, đã bị Lệ Nhuận Du ôm lấy đặt trên đùi chàng, lại bị chàng tách hai chân ra kẹp bên hông chàng, chậm rãi cời nút thắt cổ áo, đem núi đôi mềm mại phóng thích ra ngoài, trong miệng lại ngậm lấy bàn tay dính đầy rượu của nàng, đem đầu ngón tay, liếm sạch chỉ còn dính lại nước bọt trong suốt mới chịu bỏ qua.

một phen âu yếm qua đi, Mật Nhi mềm mại nằm trên vai chàng, tóc đen hơi loạn, hai mắt mơ màng, mày đẹp chột nhú lại, chưa nói ra lời đã bị Lệ Nhuận Du phát hiện nàng có gì đó không đúng, vội vàng hỏi “Làm sao vậy, nha đầu?”

“Bụng trưởng căng.” Mặt đẹp của Mật Nhi ửng đỏ, giọng nói có chút nhỏ. “Muốn đi ngoài.”

Lệ Nhuận Du nghe xong, liền ôm nàng đứng dậy hướng đi ra ngoài, Mật Nhi nhanh ngăn chàng lại “Tự thiếp đi.”

Lệ Nhuận Du nhú mày “Bên ngoài tối đen, lạc đường thì làm sao?”

Mật Nhi cắn lấy chóp mũi chàng một cái “Chàng cũng thật là dính người.”

Cuối cùng vẫn là Mật Nhi tự mình đi nhà xí, lại đi đến chỗ yên tĩnh không người, thổi một tiếng huýt sao dài, phía sau liền vang lên tiếng bước chân.

“Ca ca!” Vừa thấy chính là tiểu nhị mang thức ăn khi nãy, Mật Nhi cười hi hi nhảy qua nhào vào lòng hân.

“Nha đầu ngọc, còn không sợ để người khác thấy.” Lão tam kéo nàng ea, ngoài miệng tuy là nhẹ nhàng quở trách nhưng trong mắt lại đầy ý cười xem xét nhìn nàng.

đã nửa năm chưa gặp nàng, không phải không nhớ, chỉ là thời cơ chưa đến, khi nãy lúc mang thức ăn lên nhân cơ hội đánh giá Lệ Nhuận Du một chút, khí sắc so với nửa năm trước đã tốt hơn rất nhiều, ánh mắt hân cơ hồ đều đặt trên người muội muội nhà mình, có thể thấy được là hân thật lòng thích nàng.

“Ca thấy Lê Nhuận Du rất thích muối, này đối với chuyện báo ân mà nói là chuyện tốt, có điều ca ca cũng nhắc nhở muối” Lão tam dùng lời thâm thúy mà nói với nàng “Muối đến nhân gian chủ yếu là đến báo ân, có thể thương hân nhưng tuyệt đối không được lún sâu vào, muối với hân, người yêu khác biệt, có thể giấu hân cả đời, trăm năm sau, không phải là hân lại làm muối thương tâm sao.”

Mật Nhi nhỏ giọng nói “Muối có thể đi tìm kiếp sau của chàng ấy.”

Nghe thấy lời này của nàng, lão tam không khỏi lấy tay ấn trán nàng, “nói vậy, muối còn nghĩ muốn đem cả đời cùng đặt trên người hân sao?”

“Muối vui.”

“Có gan thì lặp lại lần nữa.”

“Muối nói cái gì sao?” Mật Nhi gãi gãi đầu lại nói “Ca ca, ca còn chuyện gì khác không, không có thì muối đi trước, Lê Nhuận Du còn đang chờ muối.”

Lão tam đưa tay nắm lấy cổ áo nàng “Gấp cái gì, chuyện chính còn chưa nói xong với muối đâu.” Lại nói “Nhớ kỹ, sự cố ba năm trước trạng phu muối gặp phải không đơn giản như vậy đâu, muối cẩn thận một chút.”

“Đa tạ ca ca!”

Lão tam nhìn dáng vẻ chạy trốn của nàng, lắc đầu thờ dài, quả thật nữ tử lớn rồi không giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Báo ân (tt)

Trốn ra ngoài trong chốc lát, Mật Nhi sợ Lê Nhuận Du lo lắng, chân liền vội vàng chạy về, lúc lên lầu liền vô ý va vào nam nhân phía đối diện, lập tức hai mắt hoa lên, đầu óc choáng váng tìm không được phương hướng, cuối cùng được người đỡ lấy, bên tai liền vang liêng giọng nói nam nhân đầy xa lạ mà quen thuộc “Nàng là Phùng Mật có phải hay không?”

Mật Nhi vừa ngất đầu, nhìn thấy người liền to tròn đôi mắt hạnh, gương mặt Lê đại gia dán sát ngay trước mắt, cũng rất là gần sát mặt nàng, thân mật cười nói “Đâm choáng rồi hay sao, ngay cả đại ca mà cũng không nhận ra?”

Mật Nhi đem cánh tay từ trong tay hân rút ra, cup mi nói “Ta không quen biết người, người nhận nhầm người rồi.” nói xong liền vội vàng rời đi.

Bằng hữu bên cạnh nghe được, tò mò hỏi “Sao thế, có quen biết à?” Nhìn vị thiếu niên có gương mặt trắng nõn đáng yêu kia vội vàng rời đi, vì vậy hỏi thêm một câu.

Lê đại gia không phải là người có tâm tư tốt đẹp gì, cười nói “Nhầm người thôi.” âm thầm dùng ánh mắt nói với tùy tùng.

Gã tùy tùng yên lặng gật đầu, lặng lẽ rời đi theo sau, nhanh bước chân đi theo Mật Nhi vừa đi chưa xa.

Trở lại phòng, Lê Nhuận Du ôn nhu lau cái trán đầy mồ hôi mỏng của nàng “Sao vậy?”

Mật Nhi lại hôn nhẹ lên môi hân, nhỏ giọng nói “Thiếp gặp một người.”

“Ai.”

“Đại ca chàng.” Mật Nhi nhỏ giọng nói.

Lê Nhuận Du theo tầm mắt nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là thấy được một bóng người lặng lẽ đứng ở đó, lại còn âm thầm rình trộm nhất cử nhất động của họ, không cần đoán cũng biết đó là tùy tùng của Lê đại gia.

“Nhuận Du, chúng ta là vẫn đi ra sao?” Nàng khẽ lôi kéo góc áo của hân.

Mấy ngày nay nàng nhìn ra được, Lê Nhuận Du cùng đại ca của hân có khoảng cách rất lớn, hơn nữa bệnh của hân đã khỏi một thời gian dài rồi mới báo cho lão phu nhân, có thể thấy được hân đối với xung quanh tràn đầy cảnh giác.

Nhớ lại ánh mắt của Lê đại gia khi nãy ở hành lang nhìn mình, Mật Nhi không khỏi cảm thấy ghê tởm.

“Đừng sợ, nha đầu.” Lê Nhuận Du vỗ nhẹ vai nàng “Đêm nay chúng ta rời đi không được, sớm mai chúng ta nhanh chóng trốn rồi đi.”

Mật Nhi gật đầu “Đều nghe theo tướng công.”

Lệ Nhuận Du cực kỳ yêu cái dáng vẻ nhu thuận nghe lời nhưng mang theo đầy cảm dỗ này của nàng, nhẹ nhàng kéo quần áo nàng ra, đem đôi đầy đủ móc ra ngoài, thay phiên mà trêu chọc.

“Ừm, ư tướng, tướng công, sao chàng lại không nhìn được,” Mỹ nhân bắt mắt trừng hấn, đôi mắt ngập nước dịu dàng “Vừa rồi không phải đã chơi đùa ngực của Mật Nhi sao?”

“Miệng nhỏ bên dưới đã chảy đầy nước rồi.” Lệ Nhuận Du vuốt ve đôi môi thom của nàng “đã vậy còn cứng miệng, nói thật đi, có phải hay không sớm đã muốn ăn côn thịt lớn của tướng công?”

Mật Nhi dựa vào hấn nói “Ừ, ư làm gì có.” Chủ động giữ chặt tay hấn bên dưới tiểu huyết, ướt át phun đầy nước thom ngọt, nam nhân chậm rãi cắm vào một ngón lại hai ngón tay, thậm chí cả một nắm tay cũng vào được, nhưng hấn không nỡ, ngại tay mình bẩn, liền đem chén rượu trên bàn uống vào cùng môi miệng nàng triển miên một hồi, lại tách hai chân nàng ra thật rộng, đem rượu cùng nước bọt và môi lưỡi tiến vào cuốn lấy hoa huyết của mỹ nhân.

“Tướng công, nó chảy ra.” Dưới thân Mật Nhi ướt át, dâm thủy, rượi còn có nước bọt của nam nhân quện vào với nhau, nhìn đến hai mắt nam nhân đỏ hồng, cắn răng thẳng lưng đem côn thịt đặt ngoài miệng hoa huyết, lại không cọ xát đi vào, đánh thật mạnh một cái vào mông trắng cong vênh của nàng, ép hồi nàng “nói, có thích bị tướng công chơi như vậy không?”

“Ừ, ừ, ư, a ~ Thích ~”

Lệ Nhuận Du còn chưa cắm vào trong mỹ nhân, nàng đã tiết cao trào trong tay hấn.

“Còn không chịu thừa nhận mình là một tiểu dâm oa?” Lệ Nhuận Du vén mái tóc ẩm ướt của nàng ra, cúi đầu hôn lên, hai mắt dịu dàng, nhưng lời nói ra lại làm cho Mật Nhi run rẩy toàn thân, lại làm một luồng nước ấm xuân tình trào ra nơi hoa huyết có chút sưng tấy, đã không đếm được đây là lần triều xuy thứ mấy trong ngày hôm nay, Lệ Nhuận Du là tên sói muốn đem tất cả dâm dịch trong cơ thể nàng hút cạn hết mới bỏ qua.

Sau hai tuần trà.

Chuồn say bằng hữu xong, Lệ đại gia vội vã chạy ra cửa tìm, đứng ngoài cửa thấp giọng hỏi tùy tùng “Có mấy người?”

“không có động tĩnh gì lớn, có lẽ là có hai người.”

Im lặng trong giây lát, Lệ đại gia ra lệnh “Bỏ vào đi.”

Sau đó từng đợt khói mê từ khe cửa đi vào, ước chừng một tuần trà nhỏ, xem xét người bên trong đã hôn mê rồi, Lệ đại gia để tùy tùng đứng bên ngoài, tự mình che miệng mũi đẩy cửa đi vào.

Sương mù trong phòng khó có thể nhìn rõ đồ vật, Lệ đại gia, dùng tay áo chắn mê hương, hô vài tiếng trước “Đệ tức phụ? Phùng Mật? Mật Nhi?” Càng gọi càng lớn gan, lộ liễu thậm chí còn mang theo hưng phấn.

Nghĩ đến tức phụ của đệ đệ mình, một mình đi vào Long Dương quá cùng người hẹn hò, bị hấn bắt được.

Nghĩ đến nàng cùng gian phu trùng phải mê hương, hấn bước vào hòng trong, xốc màn lên, không ngừng trộm nghĩ đến thân thể tuyết trắng của mỹ nhân, còn được thưởng thức một đêm.

Nghĩ đến đệ đệ mình gãy xương eo, tê liệt trên giường ba năm thật buồn bực, nhặt nhèo, rốt cuộc cũng tìm được một kiểu thể mềm mại nằm dưới đầu giường, bây giờ lại ngoan ngoãn nằm dưới thân của hấn, cùng hấn dâm loạn một phen.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Báo ân (tt)

Mấy năm chồng chết, sao nói hấn không hưng phấn?

đi thẳng đến phòng trong, Lệ đại gia mới nghe được động tĩnh trên giường.

“Ừm...Ai?”

Vậy mà lại truyền đến một giọng nữ nhân mềm mại kiều mị đến bay bổng..

Trước đó hấn gọi vài ba tiếng là muốn thử xem theo bản năng Phùng Mật có ngắt xiú hay không, trước mắt nghe được giọng nói mềm mại như bông,

trong lòng có chút sợ, sao nàng không ngắt?

Lại nghe trong lời nói của nàng có chút mỉ, như say như ngủ, nghĩ là mê hương đã phát huy tác dụng, lại cẩn thận trộm nhìn giường màn chỉ có nữ nhân mằn xoay người rên rỉ khó nhin, lập tức tưởng tượng ra hình ảnh hương diễm, mỹ nhân cỡi sạch đồ đang nằm trên giường chờ hấn, tiến lên nói “Đừng sợ, đại ca bây giờ liền đến cứu muội.”

“Đại ca?” nữ nhân trên giường lộ ra ngữ điệu mềm mại dụ hoặc, như là sung sướng, lại như đang khổ sở, không tiếng động câu dẫn người khác.

Lệ đại gia nhanh đi lên, vén từng lớp giường màn “Bảo bối nhi...”

một bàn tay từ trong giường dò ra, Lệ đại gia chưa nhìn thấy rõ liền bị túm cổ áo, sau đó lập tức bị quật ngã mạnh xuống giường, có bàn tay nam nhân tàn nhẫn bịt kín miệng mũi hấn, nhất thường không cách nào thở được, sắc mặt đỏ lên, hai mắt ung đầy nước, liễu mạng kêu gào, giây giụa không bao lâu liền hôn mê.

Bàn tay to che kín miệng mũi hấn lúc lâu không buông ra, sau một hồi thấy hấn không hề động đậy, mới buông, Lệ Nhuận Du nhún gót chân đem cả người kiều thể đang trần trụi ôm ra ngoài, dịu dàng mà hôn lấy đầu vai nàng “Nha đầu đừng sợ, hấn không động được đến chúng ta đâu.”

Mật Nhi nhìn thoáng qua Lệ đại gia bị té xỉu, run run trốn trong lòng ngực nam nhân, mắt hạnh đầy nước “Đại ca sao hấn lại có thể làm như vậy.”

Lệ Nhuận Du lòng đầy áy náy, hôn lại hôn toàn thân nàng “thật xin lỗi.”

Mật Nhi ngửa đầu thừa nhận cơn mưa nhu tình mật ý đầy đặc của hấn “Hon nữa, hon nữa, thiếp thấy hấn có điểm không đúng, tướng công, trước kia có phải hấn đã làm chuyện xấu với chàng hay không?”

Lời khuyên của ca ca vẫn luôn vang bên tai nàng.

Trận lửa lớn ba năm trước không đơn giản, như vậy có khả năng là người cố ý phóng hỏa.

Là muốn Lệ Nhuận Du chết?

Ý nghĩ độc ác như vậy, Mật Nhi nằm trong ngực hấn run bần bật, Lệ Nhuận Du khẽ vuốt ve lưng nàng, đầu vai cùng gương mặt, vẫn là không bình ổn được nội tâm hoảng loạn cùng sợ hãi của nàng, khẽ thờ dài nói “Nha đầu, ta không muốn nàng lo lắng.”

Lệ đại gia quả nhiên trong lòng có quý.

Tay nhỏ của nàng nắm lấy cổ áo hấn “Tướng công đã nói qua, chuyện gì cũng không gat thiếp.”

Trời sinh nữ nhân là để yêu thương, mưa to gió lớn bên ngoài đều do nam nhân gánh vác, tuyệt đối sẽ không để các nàng chịu khổ. Lệ Nhuận Du vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng trước mắt giấy không thể gói được lửa, nghiêm nhiên việc này cũng không giấu được nàng.

“Trận lửa lớn thành đông ba năm trước là chuyện không phải ngoài ý muốn.” Lệ Nhuận Du chậm rãi nói những lời này.

Mà tiếp đó, hấn liền vạch trần chuyện cũ u ám năm xưa.

“Nàng hấn còn nhớ ta từng nói với nàng việc hôn ước trước đây, hấn đã tự mình đưa cho ta bức họa nàng ta, lúc ấy ta không phát hiện ra manh mối, trong ba năm sau đó, thỉnh thoảng có người nói với ta, mà ta cũng nắm được vài điểm khác thường, mới từ từ rõ ràng rành mạch. Chuyện này là do huynh trưởng của ta bày ra.”

đã có chủ mưu thì ắt có đồng lõa.

Mật Nhi bắt được điều gì đó trong lời nói của hấn, mảy mòi lại, nhìn hấn chờ mong.

“Kỳ thật thì khi mà huynh trưởng đưa bức họa cho ta, bọn họ sớm đã lên qua lại rồi, nữ nhi Dương gia không muốn gả cho ta, liền cùng huynh trưởng phóng hỏa, hại ta tàn tật nửa thân dưới, trong một đêm cơ hồ hủy hoại tất cả.”

Ngữ khí Lệ Nhuận Du lạnh nhạt, khỏe mắt cơ hồ mang lệ, là bởi vì cùng một thân mẫu sinh ra, huynh đệ ruột thịt thâm tình liền nhiều dả kích, cuối cùng nếu bức chết hấn trong khói lửa dày đặc kia, tuy thật có lỗi với Lệ lão phu nhân mười mấy năm ngâm đắng nuốt cay, nuôi dưỡng kỳ vọng, nhưng đối với Lệ Nhuận Du mà nói, so với cả đời tê liệt so với cái chết còn thảm thương hơn, chết mới là giải thoát.

Nhưng hấn kính sợ huynh trưởng, hấn đính hôn từ nhỏ, vị hôn thê mà hấn mang lòng chờ đợi, lại không cho hấn một con đường giải thoát mà lại muốn hấn nhận lấy tra tấn cả đời

hấn chỉ dùng mấy câu để chấm dứt tâm sự khó bày như vậy, trong đó đủ loại, ba năm lẳng lặng trôi qua, ai hiểu được nỗi đau của hấn?

Mật Nhi nhớ đến hôm ấy rồi đi, hấn lòng đầy vui mừng, thậm chí còn cẩn thận ôm nàng đi gặp nhị tiểu thư Dương gia, sau đó lại bị nàng ta khiến hấn đi mua diêm tâm, nếu là khi đó nàng có chút phát hiện, hoặc là vẫn chưa rời đi, có lẽ hoàn toàn có thể cứu được hấn.

Nhưng không nghĩ đến, nàng có thể cứu hấn một lần, lại cũng giống như hấn không cách nào biết đến chuyện huynh trưởng cùng Dương nhị tiểu thư kết

giao, sau này cũng sẽ không tránh được ám hại, thậm chí có thể mất mạng không chừng.

Nhất thời trăm mối ngổn ngang, không khỏi nhớ đến ngày ấy, từng cử chỉ, thần thái hẳn đối với Dương nhị tiểu thư, thật cẩn thận, một bụng khát khao, thể xác, tinh thần đều là một thiếu niên đầy tâm sự, chỉ phát sầu làm thế nào lấy lòng vị hôn thê của mình. khi đó trong lòng hẳn chưa có nàng. Khóe mắt Mật Nhi lóe sáng, ôm lấy cổ hắn dựa vào nhau, nói từng câu từng chữ “Bây giờ chàng có thiếp.”

Lệ Nhuận Du roi lệ hôn mặt nàng, nhẹ thì thầm “Mật Nhi, nha đầu của ta.”

Mật Nhi dựa vào lòng hắn “Sau này, phải làm sao bây giờ?”

Lệ đại gia háo sắc, có lòng mưu hại, nếu đều đã biết, thì liền không thể ngồi chờ chết được.

Nhớ lời ca ca nói qua, thật đúng.

Lệ Nhuận Du ôm hôn máu tóc đen cả nàng “không cần lo lắng, hết thầy đều có ta. Lúc trước ta nằm liệt trên giường, tự thân khó bảo toàn, dù biết sự thật cũng chỉ có thể phần nộ, không làm được chuyện gì, bây giờ không giống, ta có tay có chân, cũng có nàng ở phía sau, Mật Nhi, nàng không cần làm gì, chỉ cần ở Biệt Xuân Viện là được, mọi chuyện đều có ta ứng phó. Chỉ cần nàng sống tốt, ta làm việc cũng kiên định.”

Mật Nhi nhẹ nhàng đáp lời, nói “Vây chàng không được giầu thiếp.”

“Được” Lệ Nhuận Du cũng đồng ý lời nàng, đem tay nhỏ của nàng nắm trong lòng bàn tay mình.

Màn gấm ấm áp, trắng nõn tóc đen, mỹ nhân đôi mắt long lanh, hai người thân mật rúc vào cùng nhau, lại không hề có ý nghĩ dâm dục nào. Thế gian này đều không phải hoan ái làm người đắm chìm, phu thê tình cảm hòa thuận, chỉ cần một ánh mắt liền có thể đem tình ý khắc sâu vào xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1: Báo ân (tt)

Thăng đến chiều hôm sau, tùy tùng thật sự nhịn không được, lúc này mới cả gan gõ cửa phòng “Đại gia? Ngài thức chưa?”

Cuối cùng Lệ đại gia một thân một mồi cũng thức dậy, phát hiện bản thân không một mảnh vải che thân, đứng dậy xoa xoa ấn đường, nhận thấy thần sắc tùy tùng kỳ quái, muốn cười nhưng không dám cười, mới ngủ dậy còn mơ màng chưa tỉnh, lại ý thức được cái gì đó liền chạy nhanh đến gương đồng để xem

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn cơ hồ muốn nổ tung, đập nát gương đồng.

Nàng dám! Nàng dám về rùa lên mặt hắn!

Phản rồi!

“Người đâu.” hắn nắm lấy cổ áo tùy tùng hỏi, gân xanh nổi đầy thái dương.

Gã tùy tùng nom nớp lo sợ “Tối qua tiểu nhân luôn đứng canh ở cửa phòng, đôi mắt không dám chớp, ngay cả ruồi bọ cũng không thể bay vào, người, người đi đâu, tiểu nhân cũng thật rất buồn bực.”

Lệ đại gia liền quăng hắn ngã trên đất “Vô dụng!!!”

Gã tùy tùng bò dậy, đứng hầu một bên chờ lệnh hắn. Lệ đại gia nhìn cũng không nhìn hắn dù một cái liếc mắt, ánh mắt hắn chăm chăm nhìn giường màn lộn xộn, chỉ là khăn giường, đệm chăn lộn xộn, chứ không hề có dấu vết nam nữ hoan ái, ánh mắt đảo vòng, đi đến mở cửa sổ ra.

hắn cũng không phải là người lỗ mãng, cẩn thận suy nghĩ, không khó đoán ra được đêm qua nàng cùng gian phu đã chạy trốn cách nào.

“Đại gia, có muốn cho người đi bắt họ lại hay không?” Tùy tùng cho rằng trộm nhìn ra được tâm sự của chủ tử, lớn mật lên tiếng.

Lệ đại gia hung ác nhìn hắn một cái.

Gã lại cúi đầu im tiếng, sau một lúc lâu không thấy chủ tử lên tiếng, lặng lẽ đưa mắt nhìn, lại nhìn thấy khóe môi hắn lộ ra nụ cười kỳ quái, ánh mắt âm u đang chăm chăm nhìn về một chỗ. Tùy tùng nọ vừa định đi qua xem thử, Lệ đại gia lại quát “Xoay người đi chỗ khác, dám nhìn lên, móc mắt nhà người rai!”

Tùy tùng nghe hắn phân phó, chạy nhanh lo lấy thân, lỗ tai dựng thẳng lên tập trung nghe ngóng động tĩnh phía sau, ánh mắt cũng không kim được liền

nhức nhích, thấy chủ tử nhà mình đang đứng ở mép giường, khom lưng đưa tay moi móc trong đồng chăn hỗn loạn kia, cuối cùng thật sự đúng là hấn ta moi ra được một thứ đồ của nữ nhân.

Tùy tùng đang muốn nhìn cho thật kỹ, nhưng Lê đại gia dường như mọc mắt say đầu, quay phắt lại, ánh mắt tàn nhẫn quét qua, làm tùy tùng sợ quá quay đầu mình lại, về mặt sợ hãi cúi đầu, làm Lê đại gia nhìn kỹ mấy lần cũng không nhìn ra điều khác thường.

Nhưng lúc này đây, lòng bàn tay gả tùy tùng đã ẩm ướt từng đợt mồ hôi nóng hổi.

hấn mắt có mùi cũng thấy được, Lê đại gia móc ra được chính là cái yếm trắng của nữ nhân, trắng bóng, trên đó dường như còn thêu hoa, trong đầu nháy mắt liền hiện ra hình ảnh mỹ nhân lượn lờ đứng trước mặt, còn không phải vị nhị phu nhân ngày thường uyển chuyển kia sao.

Yếm kia là của nàng ấy!

Tùy tùng lại lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lê đại gia một cái, phát giác thấy hấn đặt yếm ngay chớp mũi ngửi sâu, trên mặt toàn là trạng thái thỏa mãn.

Lúc này cũng chỉ có Lê đại gia mới hiểu được tâm tư chính mình.

hấn cũng không vội mà tóm nàng.

Ngược lại, nhục điểm này rơi vào trong tay hấn, lần này chạy thoát, ngày sau còn nhiều thời gian, luôn có cơ hội gặp mặt, chính miệng tố tình, dẫn vật nàng từ từ.

Đến lúc đó, còn không phải nàng sẽ ngoa ngoãn mà mở hai đùi ra cho hấn chơi.

Nghĩ như vậy, Lê đại gia càng không giấu dục vọng trong lòng, quay đầu lệnh cho tùy tùng của mình “Chuyện tối hôm nay, một chữ cũng không được nói ra ngoài, nếu để ta nghe được lời không nên nghe, đời này ngươi muốn há miệng cũng đừng nghĩ đến.”

Tùy tùng nhớ đến thủ đoạn mà ngày thường hấn tra tấn mấy gả sai vật trong phủ, không khỏi rùng mình một cái, vội vàng đồng ý.

Lê đại gia tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, lúc này trong phủ trạch Lê gia, nơi Biệt Xuân Viên đang trình diễn một màn hương diễm phun máu mũi.

...

Màn trướng lay động, trong không khí toàn là hơi thở dâm mị, thân thể như ngọc của mỹ nhân, hai chân mở rộng hết cỡ, một cái đầu chen vào giữa hai chân, chiếc lưới to lớn trong miệng liếp liếp hoa huyết ướt át hơi động đậy, đỉnh đầu hấn đặt nơi hoa huyết mỹ nhân rồi ra không được.

Mật Nhi nắm lấy đầu nam nhân kéo hấn lên, ngay sau đó, chiếc lưới từ môi đỏ của nàng đi ra ngoài, cuốn lấy đầu lưới ẩm ướt của hấn, rồi mặc hấn tùy ý dọc ngang trong miệng nàng, tựa như rắn nước, cả người trơn trượt.

Miệng nhỏ bên dưới sớm đã chảy tràn xuân dịch, chỉ chờ đợi côn thịt to lớn tựa cánh tay của Lê Nhuận Du đi vào, một chút một chút cắm vào, khuấy động.

Mật Nhi càng thêm mềm nhũn, nấn cảm, chỉ chốc lát liền tiết ra dưới thân hấn.

Xuân thủy trào ra ngoài đều được nam nhân liếm mút tất cả, ngậm trong miệng, mùi vị ngọt ngào, mắt đẹp phiếm hồng, mặt mày như say, dường như hoa hải đường đang nở trên miên trên người mỹ nhân, mặt mày đều sinh ra đưa đẩy xuân tình nhộn nhạo.

Hoan ái qua đi, Mật Nhi nằm ngửa trên ngực nam nhân, chán muốn chết, thuận miệng hỏi “Tướng công thiếp có chuyện không hiểu được.”

“Nàng nói.”

“Lê đại gia cạn tình, cấu kết người ngoài, làm như vậy mục đích là gì?”

Lê Nhuận Du vuốt ve đỉnh đầu Mật Nhi, suy nghĩ nên mở miệng thế nào, thay phiên vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, không nặng không nhẹ, tinh thần và thể xác Mật Nhi đều thoải mái, câu lấy môi thom của hấn hôn sâu.

Đợi đến khi tách ra, khoe miệng hấn và nàng kết nhau cùng sợ chỉ bạc ngọt ngào, hấn nói “Năm đó, phụ mẫu qua đời đột ngột, chỉ để lại hai huynh đệ cô nhi là bọn ta, được nãi nãi nuôi dưỡng bên người, trong nhà ta là bối phận nhỏ nhất, ngày thường trưởng bối đối với ta hòa thuận, nãi nãi thương yêu ta hết lòng. Huynh trưởng ngày thường cũng không biểu lộ điều gì, nhưng thật ra nghĩ lại cẩn thận thì là ta quá sợ ý, không nghĩ đến trong lòng huynh ấy âm thầm so sánh, thậm chí vì thế mà nảy sát ý.”

“nói vậy chính là hấn ghen ghét chàng.” Mật Nhi cọ cọ cổ tron bóng của hấn, giống như tiểu hồ ly lười nhác nằm trong ngực hấn, nho nhỏ mềm mại, cũng là đau lòng hấn chịu nhiều cực khổ, trải qua ba năm lạnh lẽo “hấn không nghĩ đến huyết nhục thân tình, đem chàng hại thành nông nổi như vậy, hấn không đáng là huynh trưởng của chàng.”

Lê Nhuận Du vỗ nhẹ bầu ngực sữa của nàng, chọc cho mỹ nhân trong ngực vắn vẹo, mắt hạnh mở to hỏi hấn “Chẳng lẽ thiếp nói không đúng?”

“Ta là đồng ý lời nàng nói.” Lê Nhuận Du cúi đầu gần sát nàng, tỏ ra thân mật.

Mật Nhi lại nói “ rõ ràng là đại ca chàng là huynh trưởng, chàng là ầu đẽ, không đến lượt thừa kế sản nghiệp Lệ gia, tất cả đều là của hần, hần gấp cái gì chứ mà hại chàng? Nãi nãi cùng trưởng bối hà khác với hần, lại yêu thương chàng, cũng chỉ là muốn hần có tiền đồ hơn thôi.” Buồn bực nói “Đạo lý đơn giản này, sao hần lại không nghĩ thông chứ?”

Đúng vậy, ngày xưa huynh trưởng ôm hần đặt trên đùi trêu chọc vui vẻ cùng nhau, sao lại đạo lý đơn giản thế này mà huynh ấy lại không nhìn ra chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-2: Báo ân (tt)

Nháy mắt đã qua ba ngày.

Này đối với Lệ đại gia mà nói, một ngày như tựa ba thu, thật là khổ sở, cuối cùng sai tùy tùng đi truyền tin, kết quả không quá một chén trà nhỏ, tùy tùng lần ngược trở về, lời nhắn không đưa đi được, nói là cửa Biệt Xuân Viện đóng chặt, ngay cả con ruồi con muỗi cũng khó mà lọt vào.

Lừa hẹn gặp nhị phu nhân dưới mi mắt mọi người, thật như người say nói nhảm.

Tất nhiên là nửa câu sau này, tùy tùng nào có can đảm nói ra miệng đâu.

Lệ đại gia cũng hiểu được, mắt hững không thôi, tức tối bảo tùy tùng lui ra.

Chờ không ai, liền rút một cái yếm trắng từ trong ngực ra, cúi đầu ngửi thật sâu.

Yếm mang theo hương thơm chỉ có trên người nữ nhân, làm hần không khỏi nhớ đến hình ảnh yêu tinh câu hồn kia, trần truồng mở rộng hai chân cho hần nhìn, hương diễm mê người, cả người xao động, cự vật giữa hai chân cũng ngẩng cao đầu lên, chính là đang gấp gấp cần dầm thủy của nữ nhân xoa dịu.

Nhìn ngoài phòng có mấy nha hoàn còn đang ở đó, hần tùy tiện tóm một người đi vào, ngay cả cửa còn chưa kịp đóng lại, hần đã trực tiếp đen nha hoàn còn thẹn thùng đè trên bàn, tách hai chân nâng cao lên.

Ngay sau đó, phụt một cái, hần trực tiếp cắm đem côn thịt cắm vào bờ mông căng bóng, vừa xé rách quần áo của nha hoàn, hung hăng đánh, nắm chặt hai bầu ngực nàng ta “Gia chơi người có sướng không hả?”

Nha hoàn nằm dưới thân hần rên rỉ, thân mình vặn vẹo thành cái bánh quai chèo, tựa như liễu mạng dính lên người hần, trong miệng không ngừng gào to “Gia, gia nhẹ chút, Liên Nhi chịu không nổi ~~~”

Lừa nóng trong phòng dần bốc lên, không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ dâm mị của nữ nhân, tiếng thờ dục thô tục của nam nhân, thậm chí còn có tiếng nước dâm dâng rút ra cắm vào, làm cho nha hoàn đứng bên ngoài nghe được phai đỏ bừng cả mặt, động tình khó nhịn, hai chân kẹp lại, cọ xát hoa tâm, vẫn luôn chờ đến khi tiếng gâm dừng lại, mới chậm rãi thở ra một hơi.

Lệ đại gia tuy rằng đã được phóng thích trên người nha hoàn, nhưng tâm lý thì chưa được thỏa mãn.

Tư vị nha hoàn tuy tốt nhưng so với tiểu dâm oa ở Biệt Xuân Viện, bất luận là dáng người hay tướng mạo, còn có tiếng rên rỉ đầy quyền rũ kia cũng không thể sánh được.

Từ đêm gặp Mật Nhi ở Long Dương quán đó, ban đêm hần luôn nghĩ chiếm đoạt nàng, đùa bỡn nàng, thậm chí còn nghĩ muốn đem nàng đè dưới thân trước mặt đệ đệ kia, đem côn thịt chen vào hoa huyết của mỹ nhân, làm trò hung hăng chơi nàng trước mặt đệ đệ hần, chơi nàng đến mặt dục dâm mị tung tóe khắp nơi, một ly cũng không rời hần được.

Chỉ là nghĩ như vậy, ban ngày khó nhịn, ban đêm càng khó nhịn hơn, trừ phi có được nàng, nếu không hẳn đối với nữ nhân khác không hề có chút hứng thú.

Đêm hôm nay, Lệ đại gia cho gọi hai nha hoàn vào lên giường cùng hần, chơi đến nửa đêm mới tạm dừng lại, nhưng côn thịt giữa hần vẫn còn sưng to đứng thẳng, nếu không phải thấy hai nha hoàn này bị chơi đến hoa huyết tràn đầy chất dịch của hần, hai mị thịt bị căng đến độ không khép lại được, có chút sưng đỏ, sợ chơi hỏng rồi về sau lại không có cái gì để chơi tiếp, liền đem các nàng đuổi khỏi giường ra ngoài.

một mình hần nằm trên giường thật nhảm chán, Lệ đại gia lại chờ bọn hạ nhân ngủ hết, lặng lẽ chuồn ra khỏi viện, trực tiếp chạy thẳng đến Biệt Xuân Viện.

Đến Biệt Xuân Viện mọi âm thanh đều im ắng, một mảnh đen tịch, Lệ đại gia bò tường đi vào, đang định lên vào phòng chính, lén bắt mỹ nhân đi gian dâm, chợt nghe tiếng động ở tịnh phòng, lỗ tai dán lên cửa sổ tịnh phòng lén nghe thử.

Mới đầu yên ắng, tựa như không người, dần dần vang lên tiếng thở dốc nặng nề, cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Lệ đại gia vừa nghe liền biết đó là giọng của Mật Nhi, theo bản năng muốn đạp cửa đi vào, lại hung hăng kiềm chế bản thân, xé rách mảnh cửa sổ lên nhìn vào trong, liền thấy được mỹ nhân đang ngâm mình trong thùng tắm, đôi cánh tay trắng tựa ngọc sẽ dựa trên thành, đem chiếc cổ thon dài lộ ra cho hắn thấy, mà phần dưới xương quai xanh hắn nhìn không được rõ ràng cho lắm.

Lệ đại gia, rình hồi lâu cũng không phát hiện được bóng dáng nam nhân nào, càng không nghe được thanh âm nào của gã đó, nghĩ là tiểu dâm đẳng này chờ đợi mình ngủ say rồi lên đến tịnh phòng thủ dâm.

một khi nghĩ như vậy, cả người như bị lăn tròn trên chảo lửa khô nóng, Lệ đại gia rút cuộc kiềm chế hết nổi, đẩy cửa đi vào, đang muốn qua bình phong cao lớn tìm mỹ nhân, lại không nghĩ đến tiếng cửa làm kinh động đến nàng.

Theo tiếng nước xôn xao vang lên, Mật Nhi hoảng sợ nằm trong thùng tắm, nhỏ giọng hỏi “Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Báo ân (tt)

“Là ta, ca ca đây, báo bối.” Lệ đại gia vừa chậm rãi đến gần, vừa dùng lời ngon ngọt dụ dỗ, ý đồ muốn đánh tan cảnh giác của mỹ nhân.

Mật Nhi tựa như đã nhận ra được giọng của Lệ đại gia, nhỏ giọng nói “Trời đã tối đen, ca ca sao lại đến nơi này?” không biết là hắn có bị ảo giác hay không, vậy mà lại cảm nhận ra trong lời nói của nàng có chút thẹn thùng.

Vụng trộm thủ dâm bị đại ca nhà mình bắt gặp, thẹn thùng muốn chết, lại cảm thấy sắc trời tối đen, hắn không nên mạo muội xông tới, tiểu mỹ nhân, khẽ cắn răng nói “Nhuận Dù đang ngủ ở đối diện, ca ca muốn nói gì, sáng mai lại đến tìm chàng không muộn.”

“Đại ca đến không phải là tìm Nhuận Du, ta đến là đặc biệt tìm đệ muội, tâm sự mấy ngày nay, làm gì cũng không xong.” Lệ đại gia chậm rãi đến gần bồn tắm, căn bản không nghe lời nàng nói, ngược lại bị giọng nói mềm như bông của nàng làm tâm ngứa ngáy, còn thật đã ngẩng cao đầu đội quân đứng dậy thành một khối, cho dù là màn đêm tối mịt, nương theo ánh trăng nhợt nhạt cũng là thấy được rõ ràng đôi sóng mắt đầy mị tình của Mật Nhi.

Mỹ nhân là thẹn thùng đến hoảng sợ, hai cánh môi đỏ ửng cắn đến gấp, còn hai cái đùi dưới mặt nước lại nhẹ nhàng cọ sát vào nhau, nếu mất hẳn một chút, có lẽ sẽ thấy được bí mật trong thùng tắm.

thật tiếc hắn mất hồng rồi.

Thấy hắn muốn đến gần đây, Mật Nhi nơi nào chịu, thân thể trần trụi dán trên vách thùng tắm lạnh lẽo cổ sức cách xa nơi nào đó, trên đường như đụng phải cái gì đó, liền rên rỉ một cái, ngữ điệu đầu nhu tình mị hoặc, lại cùng với động tĩnh của nước làm đêm tối càng thêm yên tĩnh.

Lệ đại gia, bước chân khựng lại, không phải vì mỹ nhân kinh hoàng mà là dường như có tiếng của nam nhân.

Nhưng nơi này, nam nhân chỉ có mình hắn, còn có người tàn phế đang ngủ ở 0 ở đối diện, sao có thể còn có tên đã nam nhân nào khác.

Lệ đại gia cho là mình nghe lầm, liền nhắc chân đi đến cạnh nàng.

“thật không dám dấu diếm, Mật Nhi đã hãm mộ đại ca đã lâu, vẫn là luôn muốn tìm cơ hội để tâm sự.” Giọng nói ngọt ngào của mỹ nhân, thanh thuần lại đầy yêu mị.

Lệ đại gia nghe được, như đang tắm mình trong gió xuân, ngờ ngẩn dừng lại “thật sao?”

“Tất nhiên là thật, đêm mai, đại ca lại đến, liền sẽ hiểu được nhiệt tình của Mật Nhi.”

“Tôi hôm qua vì sao lại trốn?” Lệ đại gia hỏi.

“Tôi qua, đại ca quá lỗ mãng, dọa sợ Mật Nhi, còn có thể không chạy hay sao?” Tiểu mỹ nhân giọng điệu ngượng ngùng “Huống hồ lúc ấy, lại có một nam nhân, Mật Nhi phải cho hắn chút công đạo chứ.”

Đến lúc này mà còn nghĩ đến đã nam nhân khác, Lệ đại gia, được nếm kích thích của loại yêu đường vụng trộm, tựa như là đêm qua đã nam nhân cùng nàng cấu kết làm chuyện xấu chính là hắn, khôngnghị được cười mắng “Tiểu dâm đẳng, nói cho đại ca biết, thân mình nàng rút cuộc có bao nhiêu nam nhân chơi qua?”

“Ghét quá ~~~” Mỹ nhân bĩu môi oán giận, trong lời nói mềm mại dụ hoặc làm người chịu đựng tra tấn, dương vật Lệ đại gia sưng to, lúc này đây nhất

định ôm tâm tư đi đến gần nàng.

“Đại ca, hôm nay thật không phải lúc.” Mật Nhi vội la lên.

Lại chậm rãi nhẹ giọng êm ái “Nếu trở lại trễ, Nhuận Du, hấn sẽ sinh nghi, đại ca nếu không muốn chàng nghi ngờ lung tung, lại không tốt với ta, ngày mai, giờ này, hãy đến gốc liễu giả sơn nơi hậu viện đợi ta, cũng giống như đêm nay, Mật Nhi sẽ mặc một chiếc áo đến gặp ngài.”

Đầu lưỡi liếm môi, Lệ đại gia chăm chăm nhìn mỹ nhân, chậm chạp không tiến lên.

Tiểu mỹ nhân nói đúng, đêm nay đến là ý của hấn, nếu vừa rồi nhào lên cưỡng nàng, khó tránh khỏi ồn ào kinh động đến Nhuận Du cách đó không xa, đến lúc đó nói dối không thành, mặt mũi đại gia hấn đều sẽ khó coi.

Lệ đại gia sau khi trở về liền khó ngủ được, đem nha hoàn trong viện vào, bắt các nàng liếm mát cẩn thận hạ thân, thẳng đến khi mặt trời sáng tỏ, thân mình nha hoàn mệt mỏi, miệng chua xót, vẫn không thấy vật trong miệng có dấu hiệu mềm xuống, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Cuối cùng vẫn là Lệ đại gia mắt nhìn thấy trời đã sáng, thầm nghĩ muốn đem đồ để dành đến tối bóc hàng, lúc này mới chịu thả nha hoàn đi.

hấn sống nửa đời người, chưa bao giờ lại mong ngóng đêm nhanh xuống như vậy, thật vất vả chờ đợi đêm xuống, bọn hạ nhân đã về phòng ngủ, mới tránh né mọi người, âm thầm đi đến cây liễu cạnh giả sơn sau hậu viện, đến lúc đó chỉ có mình hấn, cũng không có động tĩnh của người nào.

Trời càng lúc càng tối mờ, cứ đợi như thế một canh giờ, vẫn không mang mỹ nhân hấn trông chờ đến, Lệ đại gia vừa giận vừa gấp, lại vì muốn nếm mùi vị của mỹ nhân nên là nén giận xuống.

Gió lạnh luôn ù ù qua giả sơn, lại đi vào tay áo ống quần, phía sau lưng da thịt lạnh lẽo rùng mình, Lệ đại gia chịu đủ gió lạnh, nước mắt nước mũi thi nhau rơi xuống, thật sự không chịu nổi cái trò cười cho thiên hạ này, bèn dẹp đường hồi phủ.

trên đường lại hứng thêm không ít gió lạnh, hất xi đưa nhau vang lên, nha hoàn trên đường cũng không biết lộ gì, đều xa xa mà chào hỏi, Lệ đại gia, rõ ràng đáng về này là đến Biệt Xuân Viện chịu xấu mặt, lại nửa đường quay về, đêm nay cứ ở trong phòng ấm áp trước đi.

...

Ngày hôm sau, Lệ đại gia tỉnh dậy, trong lòng oán giận gấp bội, nghĩ thầm muốn đi tìm ả kỹ nữ dám dâng kia đồ chất, không nghĩ đến gió đêm qua quá lợi hại, làm sáng nay đầu vàng mắt hoa cả lên.

Tùy tùng đến cửa, từ trong tay áo móc ra một phong thư, lại nói “Sáng nay, tiểu nhân thức dậy liền thấy, dưới cửa có lá thư này, không biết là của ai, tiểu nhân không dám mạo muội còn thỉnh chủ tử định đoạt.”

Trong phong thư có một tờ giấy, chữ viết uyển chuyển, khí chất, rõ ràng lại chữ viết của nữ tử, lại chỉ vờn vẹn một câu.

Đêm mai gặp chỗ cũ.

Lệ đại gia đem thư vào trong lòng bàn tay, tổng cổ tùy tùng uống dưới, còn mình thì ở thư phòng bế quan, nghĩ đến tiểu dân dâng này rốt cuộc có tâm tư gì, làm hấn khổ sở đợi một đêm không đến, buổi sáng lại viết một phong thư xin lỗi, trên đời nào có chuyện tiện nghi đến như vậy!

không cam lòng, hấn càng nhớ thương thân thể ngon miệng của nàng, buổi tối. Lệ đại gia lại đứng hẹn, lại chờ đến một canh giờ, lúc đó vẫn chỉ có gió lạnh thổi vù vù, lại không thấy tiếng người.

Hai ngày! đã hai ngày!

Chuyện lớn cũng không có khả năng thất hứa đến hai lần, này rõ ràng là lừa gạt hấn!

Tiện nhân, Lệ đại gia phun nước bọt, lửa giận công tâm, đầu thềm theo quy củ, luân thường đạo lý, trực tiếp đi đến Biệt Xuân Viện, đêm nay liền làm trò trước mặt đệ đệ ruột thịt, đem tiểu kỹ nữ kia xé rách quần áo, hung hăng đè dưới thân mà chơi đến hỏng.

Dù sao Lệ gia bây giờ cũng chỉ có mình hấn là người thừa kế, nãi nãi già rồi, không trụ được bao lâu, liền tính trong lòng cho dù có bất công với Lệ Nhuận Du, cuối cùng vẫn là đem sản nghiệp toàn bộ giao hết cho mình hấn, hấn mới là đương gia của nhà họ Lệ, sớm hay muộn thì chuyện gì cũng phải nghe lời hấn, nha hoàn trong phủ đều phải nằm dưới thân hấn ngoan ngoãn đợi hấn cười.

Nhưng trên đường đi, nha hoàn chạy tới chạy lui, bước chân vội vàng, thần sắc hoảng loạn, dường như có chuyện lớn gì đã xảy ra.

Rốt cuộc nhận ra sự kỳ lạ Lệ đại gia đột nhiên dừng lại.

“Sao lại thế này! Xảy ra chuyện gì?” Đầu hấn ơ ơ, giống như có gì đó muốn nhảy ra.

Nha hoàn nom nớp lo sợ, lẽ chẳng chực khóc “Lão phu nhân, lão phu nhân vì tham ăn một ít bánh trôi, liền không cẩn thận nghẹn nơi cổ họng, phun ra thật nhiều máu, nhanh, nhanh không trụ được.”

Lệ đại gia nghe xong, liền nổ mắt nổi giận “Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao lại còn dám gạt ta!”

Nha hoàn kinh hoàng rơi lệ “Đại gia, thật suw không còn kịp nữa rồi, bây giờ đại phu cũng đã đến, nói đêm nay khó qua khỏi, bảo chúng ta nhanh chuẩn bị hậu sự.”

Lệ đại gia nghe vậy, liền buông tay.

Phía chân trời vang lên tiếng sấm ầm ầm, gió lạnh ào ạt cuốn lấy cây rừng, xem ra tiếp theo sẽ là mưa to.

Bước chân hần vội vàng, vội vàng chạy đến viện của lão phu nhân, kết quả đến nơi liền nghe được tiếng thét, tiếng khóc cực kỳ bi ai, che trời lấp đất vọng vào tai hần, chân hần suýt nữa mềm nhũn muốn quy dưới đất, liền ngảy ngốc mở miệng, cuối cùng cũng ý thức được điều gì, khốc miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười toại nguyện.

...

Lệ đại gia chưa bao giờ yêu thích vào phòng Lệ lão phu nhân, luôn cảm thấy nơi ở của người toàn là hương vị cổ hủ, như nói sinh mạng già cỗi cùng chết chóc, mà hần là thanh niên tinh tráng, hưởng không hết vàng bạc tài vật, chơi không xong mỹ nhân nha hoàn, hà tất phải đi nhận cái xui xẻo này.

Nhưng đêm nay lại không giống.

Lão phu nhân cuối cùng cũng đã chết, toàn bộ gia sản của Lệ gia đều do hần kế thừa, trên mặt nước mắt đầm đìa, khóc lớn, trong lòng lại là mừng rỡ như hoa nở.

Thi thể lão phu nhân còn nằm trong phòng, Lệ đại gia cơ hồ như quỳ như bò đi vào, vừa bò vừa khóc, nước mắt thi nhau rơi. Đời này trước nay chưa hề rơi nhiều như vậy, mờ mờ vừa sờ đến giường vừa nghĩ chính mắt nhìn thấy lão phu nhân là chết hay không chết, lại nhìn đến ống nhổ bên giường, bên trong tràn đầy máu cùng đờm trợn lẫn.

hần chỉ liếc nhìn một cái rồi quay mặt, cúi đầu lau nước mắt, gào to “Nãi nãi, người sao lại đi như vậy, Lệ gia sau này phải làm sao a!”

Quản gia bên cạnh cũng lau nước mắt, lại đem chuỗi chìa khóa giao đến tận tay hần “Lão phu nhân trước khi đi đã dặn dò, nhất định phải đưa vật này đến tận tay ngài, bây giờ tiểu nhân đã làm xong, nói vậy lão phu nhân cũng an tâm nhắm mắt mà đi.”

Lệ gia rốt cuộc là của hần.

Lệ đại gia nhìn không được muốn cười, làm trò trước mặt quản gia, chậm rãi cúi đầu, nước mắt như hạt châu rơi ra từ kẽ tay hần, môi dưới lại chậm rãi cong lên.

Phía sau bỗng nhiên có tiếng động, bọn nha hoàn nghẹn ngào nói “Bọn nô tỳ thỉnh an nhị gia, nhị phu nhân.”

“Đều lui xuống đi.” một giọng nam tính khàn khàn vang lên.

Lệ đại gia quay đầu ôm lấy nam nhân trên xe lăn, đem mặt vùi sâu vào cổ hần “Nhị đệ, cuối cùng đệ cũng đến, đại ca chờ đệ thật lâu”

Đôi mắt hẹp dài sưng đỏ lại nhìn lên trên, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào tiểu nương tử đang đẩy xe lăn, gió đêm mang gương mặt nàng tái nhợt, hai cánh môi mỏng mấp máy, chỉ là đôi mắt tiểu nương có chút đỏ bừng, đầy nước, nhẹ giọng nói “Mong đại ca nén bi thương.”

Vừa mới rồi còn nghĩ thương tiếc nàng, nhưng nghĩ đến cảnh nàng hai lần thất hứa, để hần trong gió lạnh khổ sở chờ đợi hai đêm, Lệ đại gia giận sôi máu, nghĩ thâm lẫn say gấp mặt, nhất định sẽ đem quần áo nàng xé nát, dùng côn thật to lớn hung hăng mà trừng phạt nàng, đem tinh dịch trắng đục đều cho hết vào miệng nhỏ của nàng, cho vào bụng nhỏ của nàng, ngay cả đại dây của nàng cũng đều không buông tha,

Toàn thân tiểu kỹ nữ này, đều mỗi một chỗ đều là của Lệ Nhuận Mộng hần.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, một khi thật sự gaowj được rồi, lại càng thêm thương tiếc nàng hơn. ~

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Báo ân (tt)

Lão phu nhân đi rồi, tất cả Lệ gia đều nằm dưới danh nghĩa của hần, Lệ đại gia không còn kiêng kỵ điều gì, giả vờ cũng lười, mọi chuyện hậu sự đều để cho quản gia của lão phu nhân thu xếp, hần chỉ cần đến linh đường khóc lên khóc xuống, đáp trả lễ người đến viếng, để lại vài giọt nước mắt.

Mật Nhi một thân y phục trắng, quỳ gối trước đầu quan tài của lão phu nhân, cặp mi rũ mắt, dung mạo xinh đẹp hoang mang, thần sắc tái nhợt, cũng không giấu được đáng vẻ quyền rũ của mình.

Chờ đến ban đêm, trên linh đường chỉ còn lại con cháu Lệ gia, ánh nến mờ mịt chiếu xuống mặt đất, khuôn mặt nửa tối nửa sáng của Lệ đại gia đang dùng đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm Mật Nhi.

Mỹ nhân một thân y trang trắng, gương mặt tinh xảo dưới ánh sáng nhàn nhạt, thật phong tình chọc người.

Dường như nhận thấy ánh mắt không chút che dấu dục vọng của Lệ đại gia, nàng hơi nghiêng mặt đi, khẽ nhắm mắt, mệt mỏi, cuối cùng để nha hoàn nâng đỡ đến nhà kế bên nghỉ ngơi.

Cách một lúc, Lệ đại gia chờ thấy không ai để ý lặng lẽ chuẩn ra ngoài, theo đến nhà kế bên, bước vào phòng liền thấy mỹ nhân lười nhác nằm trên giường, đáng người phập phồng no đủ, nhanh chóng máu huyết lên não, lửa nóng hùng hực dâng lên giữa hai chân, không ngừng kêu gào chiếm đoạt lấy nàng.

“Đệ muội sao lại một mình ở đây?” Lệ đại gia, nhẹ nhàng đi qua, ôn nhu nói “Là mệt mỏi sao?”

Đôi tay sắp sửa nắm lấy bả vai nàng, mỹ nhân đang nằm trên giường kinh hoảng bật dậy, liền tránh hẳn, tóc đen có chút loạn, đôi mắt đẹp nhẹ mở to, giống như hoảng loạn không hiểu, khẽ cắn môi nói “Đại ca~~~~”

Này một tiếng gọi liền làm cho xương cốt hẳn nhũn ra, liền cười khanh khách trả lời “Đại ca đây lập tức đến thương nàng.”

Mật Nhi lại xoay người tránh đi, siết chặt chăn, môi đỏ vênh lên, đôi mắt đẹp mang một tầng nước mỏng, “Đêm đó sao đại ca không đến đúng hẹn?”

“Lời này ta hỏi nàng mới đúng.” Lệ đại gia nhướng mày nói.

Mật Nhi hoang mang “Đại ca chỉ giáo?”

“Đêm đó, chính là đại ca trong gió lạnh khổ cực mấy canh giờ đợi nàng đến, không thanh dẫn đến bệnh cảm mạo.”

Lệ đại gia nhẹ giọng “Đại ca ngay cả một chút oán cũng không có, ngày hôm sau lại trông mong đến nơi hẹn, cuối cùng cũng nàng cũng không đến nơi hẹn.”

“Đại ca, là Mật Nhi nghĩ sai rồi.” Mật Nhi cúi đầu, nâng khăn, lại là bộ dáng oan ức vô cùng.

Lệ đại gia đi đến nâng cằm nàng lên, ôn nhu nói “Bảo bối, đừng có giả vờ với đại ca.” Rốt cuộc là sợ người đẹp khó xử, lại đổi giọng nói “nói thật đi, hai ngày kia vì sao lại chậm trễ?”

“Đến trễ, không đến cũng không phải là muốn đại ca chịu tội, chỉ là ngày đó hình như Nhuận Du đã phát hiện ra manh mối, ta sợ hẳn nghĩ bấy nên không có đi, nhưng trong lòng vẫn là luôn nhớ nhung đại ca.” Mật Nhi nước mắt lưng tròng ngược lên nhìn hắn.

Lệ đại gia cúi đầu ừ một tiếng “Còn ngày hôn sau thì sao?”

“Mật Nhi không muốn đại ca hiểu lầm, nên ngày thứ hai liền đưa thư, nghĩ đem mọi chuyện giải thích rõ ràng. Mà tối hôm đó, Mật Nhi thật sự có đi, nhưng trong gió lạnh đợi hồi lâu mà không thấy người đến, cuối cùng là nhận được tin của lão phu nhân, mới vội vã chạy về.”

Nhìn mỹ nhân nước mắt lã chã muốn rơi, thật đáng thương, Lệ đại gia một bụng tức giận cũng liền tiêu tan, chỉ nghĩ đem mỹ nhân ôm vào ngực yêu thương một trận, “Đại ca sai rồi, là đại ca không đúng, nên lập tức đến an ủi nàng đây.”

Mật Nhi lại không cho hắn chạm vào, lại tránh né.

Chuyện không quá ba lần, Lệ đại gia cười lạnh “Sao hả, vẫn là không tình nguyện sao?”

Mật Nhi lắc đầu “Đại ca hiểu lầm, chỉ là trước mắt không phải lúc...”

Lệ đại gia cắt lời “Tin là nãi nãi cũng không trách tội, đại ca là thật lòng với nàng.”

“Đều không phải là nãi nãi.” Mật Nhi giải thích “Là Nhuận Du...”

đang nói chuyện, dường như có tiếng xe lăn đến bên ngoài phòng là Lệ Nhuận Du, hắn đang nói chuyện cùng nha hoàn “Vừa rồi là sao?”

“Phu nhân không có việc gì, chỉ là có chút mệt, đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

“Đến đây bao lâu rồi.”

“Cũng khoảng nửa canh giờ.”

“Người lui trước đi, để ta trông chừng nàng ấy.”

Giống như Lệ Nhuận Du muốn đi vào, tiếng xe lăn vang lên từ xa đến gần, mắt thấy cửa sắp bị đẩy ra, Mật Nhi vội vàng lôi kéo Lệ đại gia đi trốn, lại

đảo khắp nơi cũng không có chỗ ẩn nấp, bỗng chốc bước chân nàng chợt dừng lại, Lệ đại gia không kịp đề phòng, đầu va thẳng vào tường, bùm một tiếng thật kêu, làm cho Lệ Nhuận Du bên ngoài quan tâm hỏi han “Mật Nhi?”

“Đầu choáng một chút, thiếp không sao đâu.” Mật Nhi chợt dạ mà nhìn Lệ đại gia, ánh mắt không khỏi nhìn cửa sổ bên cạnh hắn.

Bên ngoài cửa sổ, đêm như bùng, chỉ có gió xào xạc ngọn cây.

Lệ đại gia như ngơ ngác nhìn Mật Nhi.

không phải chứ?

hắn nhớ không lầm thì gian bên cạnh chính là nhà xí của người hầu, mùi hôi nồng nặc đầy trời.

Lúc Lệ Nhuận Du đẩy cửa vào, Mật Nhi mới mang giày xuống giường, hắn thấy cửa sổ mở rộng, gió lạnh thổi vào, liền đẩy xe lăn qua nhìn, giữa đường bị Mật Nhi kéo lại, lắc mông ngồi trên đùi hắn, lại vòng tay ôm cổ hắn, khoe môi cong cong “Tướng công, cuối cùng chàng cũng đến.”

Lệ Nhuận Du nhìn đáng vẻ tươi cười của nàng, nhẹ nhéo cánh mũi nhỏ của nàng “Trúng nhỏ hư hỏng.”

Bỗng chốc bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu rên của nam nhân, nho nhỏ một tiếng, như tiếng gió thổi qua, Lệ Nhuận Du đưa mắt nhìn chăm chăm Mật Nhi, cố ý dù giọng điệu hoang mang hỏi “bên ngoài là tiếng động gì?”

Mật Nhi cũng ra vẻ chợt dạ, “không có gì nha.” Tay nhỏ bé lại không thành thật chui vào quần của nam nhân.

Lệ Nhuận Du cười khế, đưa tay giữ lại tay nhỏ của nàng dưới quần, không nhanh không chậm mà xoa nắn “Đề ta xem”

“Đề thiếp đi xem.” Mật Nhi ra bên ngoài đảo mắt một vòng, trong mắt một màu đen, chỉ là nơi hẻo lánh kia có một bóng đen, như bị vướng vào thứ gì, di chuyển khó khăn.

không cần đoán, liền biết là ai!!!!

Mật Nhi che miệng cười, rồi xoay người, liền có tiếng nói dịu dàng của nam nhân “thật không có gì?”

Ngoài miệng giả vờ đứng đắn, bàn tay bên dưới đã sớm tùy tiện xoa nắn mông nàng, thậm chí Mật Nhi mềm nhũn, nằm gục trên người hắn, lại bị cời quần ra, hoa môi ướt át bị vãn vè, nàng miễn cưỡng cảm nhận rên “Ừm, a~~ thật không có.”

“Tiểu dân oa.” Nam nhân cười nhẹ nhẽo, vuốt ve yêu thương.

Mật Nhi rừ lông mi hờn nhẹ, “Tướng công hư ~”

Lệ Nhuận Du xoa hai cánh hoa môi ướt át mạnh bạo hơn, ngón tay thon dài cắm vào lối đi chật hẹp của mỹ nhân. Mấy tháng này, ngày ngày đêm đêm đều cắm, vậy mà vẫn chặt như thường, hắn thật muốn tàn phá nàng, cúi đầu ghé vào rãnh nước của nàng mà liếm mát.

“Chỉ có nàng hư, cố ý để hắn nhảy cửa sổ, còn cố ý để kẹp hư ngón chân hắn.” tay lại cố ý cắm vào vài cái “Nàng không sợ bóng chúng ta in trên cửa sổ, để hắn nhìn thấy, sẽ biết là trước đến giờ chúng ta cố ý giả vờ diễn cho hắn xem sao?”

“Lá gan thiếp không nhỏ như vậy.” lần trước Lệ Nhuận Du Mộng xông vào tịnh phòng, Lệ Nhuận Du cũng là đang ở đó, chỉ là ẩn nấp dưới thùng tắm mà thôi, nàng một bên nghe Lệ Nhuận Mộng nói lời hạ lưu, đồ dành tâm tư hắn chu toàn, một bên còn phải đối phó với cái miệng tham ăn bên dưới, miệng nam nhân há to ngậm lấy hoa lộ, âm thanh thâm thâm thì thì, vang lên trong tịnh tình phòng tối đen yên tĩnh đã kích thích mà lại thêm phản hồi hợp.”

Mật Nhi còn nghĩ thêm một lần, bất quá nàng biết tính tình tướng công nhà mình, ôn nhu lại bá đạo, để Lệ Nhuận Mộng không cẩn thận bắt được một lần là đủ rồi.

Tắt đèn, toàn bộ căn phòng tối đen, chỉ có tiếng đồ dành nhẹ nhàng của nam nhân vang lên “Nha đầu ngoa, lại ngậm một chút.”

Mật Nhi cố ý thổi khí bên tai hắn “Lỡ tai miệng, hay là cái ở phái dưới của chàng?”

“Đều ngậm.” Lệ Nhuận Du giữ eo mỹ nhân kéo xuống giữa hai chân.

Mật Nhi nhẹ ưm một tiếng, nhưng nghe lời tách hai chân ra, cời quần ra để lộ hoa tâm, cầm lấy gậy thịt đứng cao đầu của nam nhân, từng chút một cho vào hoa huyệt ướt đầm nước.

Trong phòng đen như mực, nam nhân nho nhã tuấn mỹ, đem mỹ nhân ẩn ngồi trên xe lăn mà dùng lực ra vào, cuối cùng đem đem dịch trắng rót đầy miệng nàng mới thỏa mãn.

Lệ Nhuận Du, lại ôm mỹ nhân đang rầm rì rên rĩ, cho nàng quá nhiều, mỗi lần nàng mở miệng, tinh dịch chưa nuốt xuống liền chảy ra, theo cầm dọc cuống tạo thành ấn ký loang lổ.

Lệ Nhuận Du đưa tay lau, lại cho vào miệng liếm hết, liền nghe thấy kiều thể nằm trong ngực hỏi “Tướng công, chúng ta còn đóng kịch mấy ngày? Lại

tiếp tục đóng kịch như vậy, đại ca chàng liền đem ta đi ăn mất thôi.”

Đây là chuyện mà hần còn đoán đo hơn cả nàng, tuy đem Mật Nhi giấu kỹ, làm Lê Nhuận Mộng không thể làm gì được, nhưng trong mơ vẫn muốn thân mật cùng nàng. Ngoài miệng hần không nói, cười cười như không “Trúng nhỏ hư hỏng, nàng như thế, hần có thể ăn nàng được sao? Tiếng đập vào tường kia, ta nghe còn thấy đau đó.”

“vậy trong lòng chàng sáng khoái hay không?”

Lê Nhuận Du ôm nàng cười khê “Sáng khoái.”

Mật Nhi cười hi hi ôm cổ hần, hai chân nhỏ nhẹ nhàng cọ sát giữa chân hần, lại nhận thấy gậy thịt khổng lồ còn nằm trong hoa huyết dần dần thức tỉnh, chỉ động ôm lấy hần, làm nũng nói “Tướng công, thiếp lại đói rồi.”

Lê Nhuận Du lại sờ sờ bụng nhỏ của nàng “không thể cho nàng ăn được nữa, tướng công sợ cho nàng ăn nhiều qua, bụng sẽ căng hỏng mất.”

nói là nói vậy, chứ vẫn không đành lòng nhìn thấy đôi mắt rung rung của mỹ nhân, đáng vẻ động tình như vậy, liền đứng dậy ôm nàng đi đến giường, vừa đi, gậy thịt ra vào cắm đến, hai quả đào đẩy dà tựa như sóng biển đập dình mê người.

Sau khi cẩn thận đặt mỹ nhân nằm ngửa lên giường, nâng hai chân nhỏ của nàng lên cao, Lê Nhuận Du đem gậy thịt đang cắm trong hoa tâm của nàng chậm rãi rút ra.

“U, đừng, đừng mà, Mật Nhi khó chịu.”

“Nhanh như vậy.” Lê Nhuận Du chống giữa hai chân nàng chậm rãi cọ xát, trước sau cũng không cắm vào, “Đêm nay tướng công đến hầu hạ nàng, tiểu bảo bối, đừng vội.”

Theo gió đêm lao xao, trong màn giường, lời dịu dàng cũng chìm xuống.

Nam nhân nói chuyện bí mật, mỹ nhân mỉm cười ôm cổ hần, làm nũng nói “Thiếp biết tướng công chắc chắn không để hần ăn đậu hũ của thiếp!”

“Sao mà bỏ được.” hần néo mông nàng, nhưng không dùng sức, mang theo tình dục nồng đậm “Đừng coi thường Trần sư phó, bản lĩnh hần cao, chỉ có hần mới có thể là ác lang lòi đuôi.”

Mật Nhi nghe vậy, đôi tay lập tức che mông lại, đối với chuyện lộ đuôi này rất là lo lắng đề phòng.

Lê Nhuận Du chỉ cho là nàng mệt mỏi, cúi đầu hôn trán nàng một cái “Ngủ đi.”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Báo ân (tt)

Tối ngày đó, Lê đại gia vội vàng nhảy cửa sổ mà chạy trốn, tuy rằng qua mặt Lê Nhuận Du, lại không cẩn thận ngã trong rừng, chân phải còn bị bầy chuột kẹp một cái, về đến được phòng thì chân cũng hết đi được, sau mấy ngày liền đau đến nhین không được, ban đêm sao còn nghĩ đến chuyện nữ nhi được nữa, càng thêm ghi hận, churóng mắt với Lê Nhuận Du.

Người này tính tình kém, thích ngược đãi nha hoàn cùng mấy gã sai vặt, tùy tùng hầu hạ hần mấy ngày nay khổ không thể nói hết, nhìn chủ tử nhà mình đen mặt nặng nề, đương nhiên sẽ không cho rằng hần còn đang đắm chìm trong bi thương do lão phu nhân qua đời, còn không phải là do nhị phu nhân ở Biệt Xuân Viện.

Nhớ đến ngày đó, chủ tử nhà mình khập khiễng trở về, đầu ngón chân cùng màu với gương mặt, không chỉ là không đi được, cái trán còn u một cục, cũng bị hạ nhân ngăm chế điều.

Đội tức giận qua đi, Lê đại gia lại bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn.

hần không ăn được mỹ nhân, tâm ngứa ngáy khó nhịn, cả ngày canh giữ linh đường, liếc mắt một cái nhìn chăm chăm không chớp mắt với thân ảnh nhu mì xinh đẹp kia, nàng ngược lại chỉ cho hần bóng lưng, nhưng chỉ như vậy hần có thể tưởng tượng được chính diện của nàng mê người đến cỡ nào.

hần quên không được hình ảnh nàng trong tịnh phòng ngày hôm đó, ánh trăng sáng ngà soi trên cằm, cổ, xương quai xanh, xuống chút nữa thì bị bóng đen bao phủ, lại chọc người tò mò đến tận cùng, gờ ra hai tay nhỏ đang e thẹn che đậy, một ngum ngậm lấy nụ hoa run run kia.

Đây mới là chuyện sung sướng nhất nhân gian.

một trận lửa dục bùng cháy từ chân đến giữa háng. Lệ đại gia cúi đầu nhìn thấy, huynh đệ của mình đã sung to đứng thẳng lên, nếu không phải có ống tay áo che đây, sớm hay muộn cũng làm cho nha hoàn nhìn thấy một mặt sợ hãi cũng xấu hổ.

đang muốn đi đến nhà bên nghỉ ngơi một lát, vậy mà nhìn thấy Mật Nhi trước mặt đã đứng dậy rồi đi, Lệ đại gia rời linh đường, vội vã đuổi theo, may mắn là xung quanh không một bóng người, đúng là hay lắm, khoé mắt lại nhìn thấy thân ảnh một màu trắng, quyết tâm cất bước đuổi theo.

Nhưng khi đuổi đến cùng, trước mắt chỉ là hồ nước, nơi nào có bóng dáng mỹ nhân.

Trở lại linh đường, Mật Nhi lại ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, tựa như chưa từng đi ra bên ngoài, Lệ đại gia nhất thời hoa cả mắt, đợi người không chú ý, nhin không được nhỏ giọng hỏi “Đệ muội, vừa rồi muội đi đâu?”

“đi gặp Nhuận Du.” Mật Nhi rũ mắt nhìn khắp một lượt, thấy không ai nhìn chăm chăm nơi này, có chút bạo gan “Đại ca, người không biết đâu, Nhuận Du dính ta thật chặt, thật sự không thoát thân được.”

Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, Lệ đại gia hận không thể lập tức ấn nàng vào trong ngực mà hung hăng xoa nắn, trước nhin cái đã, nhẹ giọng dỗ dành “Bảo bối, đừng lo lắng, sau này nhà này đại ca làm chủ, không cần kiêng dè dè một người tàn phế như vậy, muốn làm gì đều có thể làm.”

Mật Nhi chần chờ nói “Chính là hần vẫn luôn uống thuốc đại phu đưa đến, nghe nói lúc sinh thời lão phu nhân tìm rất lâu, rất linh nghiệm.”

“Vậy là hần có thể chơi người?” Lệ đại gia nhướng mày nói.

Mặt đẹp Mật Nhi đỏ bừng, ngại quanh đây đều là tiếng khóc thương, cắn môi không lên tiếng.

Lệ đại gia biết đã dọa nàng sợ, cười khe khẽ từ cổ họng, trên mặt lại như không có gì “Vói đại ca cũng không cần lừa gạt, nếu người đã mang thân thể mình cho gã nam nhân bên ngoài, sao lại không thể đau lòng một chút vì đại ca người, rốt cuộc sau này, Lệ gia là do ta định đoạt, mà không phải người trong lòng còn nhớ thương tên tàn phế đó.”

Phút chốc, gương mặt Mật Nhi biến trắng.

“Đại ca nói vậy không phải dễ dọa người” Lệ đại gia thấp giọng dụ dỗ “Chọn một ngày đi, trốn ta lâu như vậy, đều là sớm hay muộn cũng đến thôi.”

Mật Nhi nắm chặt khăn, nghĩ nghĩ nói “Đêm mai vẫn ở chỗ cũ đi.”

“Được.” Lệ đại gia đồng ý một cách thông khoái.

Trong nháy mắt một ngày, một đêm đã qua, thấy màn đêm lại trùm xuống, Lệ đại gia chắc chắn Mật Nhi không dám đến muộn, sớm đã ở trong động giả sơn mà đợi, chuẩn bị tùy ý ôm nàng từ phía sau.

Nhưng chờ đã lâu cũng chưa từng thấy bóng dáng Mật Nhi đâu, Lệ đại gia dục hoá đốt người, khó lòng dần nổi, đôi mắt quay tít, bỗng dừng lại, thấy một thân ảnh mảnh khảnh đối diện đang đi đến, nhanh đem đầu cùng thân mình lùi về phía trong, mãi đến khi người đến gần mới lặng lẽ đưa tay ra, muốn đem nàng ôm chặt lại.

Lúc này gió đêm đột nhiên thổi đến, làm cho đôi mắt mơ mơ màng màng, chờ phản ứng lại được thì mỹ nhân sớm đã đi xa.

Nếu dưới mí mắt mình lại muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lệ đại gia, lần này không cho Mật Nhi có cơ hội chạy thoát, xuyên nhanh qua dây giả sơn, nhanh hồng, cảnh liễu, trùng con gió quất vào đình viện, dọc theo đường đi, bám theo thật chặt, chờ ý thức được lại phát hiện theo người đến phạt đường.

Gian phạt đường này ngày thường là chỗ ở của lão phu nhân, nay lão phu nhân đi không mấy ngày, hạ nhân lười biếng, một tầng bụi dính trên vành dụng, theo tác động của mảnh châu, làm cho mặt hần dính đầy bụi bẩn, trong lúc nhất thời che miệng ho khan.

Lại thấy mỹ nhân đang trốn sau màn, xinh đẹp, yếu điệu đứng đó, chỉ cho hần bóng dáng xinh đẹp, trong lòng hần liền ngứa ngáy, trên mặt lại đầy tức giận “Đệ muội, không chờ chỗ cũ, đưa đại ca đến nơi này là muốn làm gì.”

“Nhuận Du dường như đã biết, không thể tiếp tục chờ đợi ở đó được. Đưa đại ca đến đây, cũng là tiện nói chuyện.” Mật Nhi giải thích lại mang theo ỷ khuất “Làm trò trước mặt Bồ Tát, đại ca hần sẽ có chừng mực, không cần ép người.”

Lệ đại gia vẫn cười như cũ, giọng điệu lạnh lùng “Sao vậy, bảo bối, ngày hôm qua thái độ cũng không phải như thế này. Người là nói cho đại ca biết, Nhuận Du khi dễ người?”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19-2: Báo ân (tt)

Giống như bị hấn nói đúng điểm đau, Mật Nhi che tay áo nghẹn ngào “Còn không phải là ngài quần lấy ta, để Nhuận Du nhìn ra manh mối, đêm nay ta muốn ra ngoài, hấn còn ngăn cản không cho đi, cuối cùng khuyên can mãi chỉ cho ta đi nửa canh giờ. Đại ca, ta không có thời gian, hôm nay muốn nói chính là đem chuyện nói rõ cùng ngài, sau này ngài đừng nghĩ về ta nữa, nay trong lòng ta chỉ có một mình Nhuận Du thôi.”

“Vậy chuyện gã nam nhân ngoài kia thì tính làm sao?” Lệ đại gia không cam lòng, ép hỏi.

“Là ta không cẩn thận phạm sai lầm, mấy hôm trước đã cắt đứt rồi, sẽ không để Nhuận Du biết.” Mật Nhi cầu xin “Cũng xin đại ca không cần nói ra chuyện này.”

“không được.” Lệ đại gia nhướn mày tròng mắt, tức giận dâng trào, “Ngươi cho ta là đứa trẻ để đùa bỡn à, vẫy tay thì đến, xua tay thì đi? Phùng Mật, ngươi coi lại cho tốt, rốt cuộc có mấy ngày thất hẹn cùng ta, bây giờ lại nói mấy lời hỗn trương này, là cảm thấy Lệ Nhuận Du còn có thể che chở cho ngươi, vẫn là đại ca không chạm được người sao?”

“Ta không có ý này.” Mật Nhi giống như bị cơn tức giận của hấn dọa sợ, run run nói “Đại ca, lúc trước là ta mắc sai lầm, mê muội mà đưa ngài đến, bây giờ ta biết sai rồi, ngài là đại ca của tướng công ta, nên kính, nên ngưỡng, ngài cũng là vì mặt mũi Nhuận Du mà tha cho ta đi.”

Lệ đại gia nghe trong lời nói của nàng đều là Lệ Nhuận Du, tức giận nói “Mở miệng là Lệ Nhuận Du, còn không phải là một tên tàn phế không ai thèm muốn sao, ngươi gả cho hấn, nhưng thân thể là chưa cho hấn. Ngươi, các ngươi rốt cuộc là nhìn trúng tên phế vật đó cái gì chứ?”

Các người? Mật Nhi dò hỏi “Đại ca, ngài làm sao vậy?”

Lệ đại gia thờ dài một hơi, vẻ mặt phần nộ tan đi, trên mặt chậm rãi nở nụ cười “Đại ca không có ý gì khác, đêm này liền muốn thương ngươi, làm chuyện Lệ Nhuận Du không làm được, không được sao?” Vừa nói, vừa bước vào trong.

Mật Nhi vội vàng trốn, tối lửa tắt đèn nhìn không rõ lắm, tựa hồ như ngã trúng thứ gì đó, ngã mạnh trên mặt đất, Mật Nhi nắm tượng phật làm vũ khí, giọng nói đều là run rẩy “Đại ca, nơi phật tự linh thiêng, làm những chuyện thế này không sợ trời phạt hay sao?”

Dựa theo ánh sáng nhàn nhạt, thấy nàng cầm trong tay là tượng phật trên bàn, gương mặt hiền từ, cầm hoa mỉm cười, tựa như phổ độ chúng sinh, loại bỏ điều xấu xí trên thế gian, nhưng những lời này của Mật Nhi lại chọc cho Lệ đại gia cười không ngừng, vẻ mặt càng thêm bén nhọn “Ta làm nhiều việc thiếu đạo đức rồi, không sợ một hai chuyện này nữa đâu.”

Mật Nhi khó “Ngươi không thể như vậy, nãi nãi còn đang nhìn ngươi...”

Lệ đại gia một tay kéo Mật Nhi vào trong ngực, thấy nàng cúi đầu ngượng ngùng không nhìn hấn, thân mình đầy chống cự, không khỏi cúi đầu nhẹ giọng “Biết nãi nãi chết như thế nào không?”

Lời hấn nói ra liền cảm thấy không đúng, thân thể Mật Nhi căng cứng, sợ đến nói không suông lời “Nghẹn bấn tôi, tắt trong cổ họng, phun nhiều máu.”

“Người cho là như vậy?”

“Đại ca, ngươi, ngươi hồ đồ...” Người trong ngực khẽ run rẩy, nhìn nàng còn có thể nhận thấy cảm răng va cảm cặp vào nhau, lạnh buốt.

“Ta hồ đồ?” hấn dường như nghe được chuyện gì rất buồn cười, “Ba năm nay, ta là rất tỉnh táo.”

“Trong mắt nãi nãi không có ta, chỉ có Lệ Nhuận Du của ngươi, cứ nghĩ rằng hấn ngoài ý muốn mà chết đi, nãi nãi sẽ liền coi trọng ta, không nghĩ hấn không chết ngược lại còn tàn phế.”

hấn càng nói càng thêm hưng phấn, lời nói càng nhanh càng kích động “Liền cho là đệ đệ thành phế nhân, nãi nãi cũng không nhìn ta. Ta liền hạ độc mỗi ngày bào thuốc của bà, là độc mãn tính, một ngày uống một ít, không màu không mùi, thời gian dài thành kịch độc, liền cho là đột nhiên ăn bánh trôi, sặc máu mà chết thì đại phu cũng không tìm ra được nguyên nhân, chỉ nghĩ đó là chuyện ngoài ý muốn, cũng giống như trận lửa lớn ba năm trước, hahaha!!!”

Làm trong trong đêm trước mặt thần linh, ép buộc mỹ nhân nghe những chuyện dơ bẩn của mình, có một loại kích thích rùng mình không nói nên lời, cả phòng im ắng. Lệ đại gia rốt cuộc bình tâm lại, bỗng nhiên cười nhẹ đưa tay vỗ má nàng, lại bị Mật Nhi hung hăng hất ra.

Biết được chân tướng này, Mật Nhi là kinh sang giận, một chút cũng không khuất phục trước dâm uy của hấn, mà còn cao giọng chấp vấn “Ngươi làm vậy để làm gì?”

Lệ đại gia kích động, lạnh giọng ngả ngón “Ta làm như vậy không phải là vì ngươi, ngươi là bảo bối trong lòng ta, không cần biết dùng cách gì, cũng phải đoạt cho bằng được.”

“Gạt người, ngươi cần bản không phải vì ta.” Mật Nhi không biết lấy sức lực đâu ra mà đẩy hấn thật mạnh đứng ở cạnh bàn, khuôn mặt cùng thân mình đều chìm trong bóng tối, chỉ có đôi gày thiếu là lộ dưới góc váy, nổi bật dưới ánh trăng.

“Là tâm tư người quá nặng, mắt hết lương tri, ba năm trước đã là chuyện vô cùng sai, bây giờ chẳng những không hối cải mà ngược lại còn nhiều lần tái phạm, phụ mẫu người nuôi người thành súc sinh thể này, hẳn là chết không nhắm mắt.”

không thể tin được mỹ nhân nhu mì luôn nghe lời còn có lúc nhanh mồm nhanh miệng như vậy, Lệ đại gia nhướn mày nói: “Hừ, bọn họ sớm đã chết, cho là sớm trở về trả thù, nhân gian nào có ác quỷ yêu nghiệt gì. Tai họa đến, từng người chạy đi, phụ thê cũng không ngoại lệ, trong lòng người còn nhớ thương tên tàn phế kia, đó là bởi vì người không nếm đủ thống khổ, ngoan ngoãn mà đến cạnh ta, hầu hạ ta, bảo đảm làm nơi có chỗ đứng ở Lệ gia, không lo ăn mặc, nếu cố chấp không nghe lời, vậy đừng trách đại ca trở mặt...”

Lời nói khó nghe được phun ra, Mật Nhi cười lạnh cắt đứt “Bảo ứng chưa đến, là vì chưa đến lúc!” Giọng nói bỗng nhiên trầm thấp, khan khan như giọng nam nhân.

Đôi mắt Lệ đại gia híp lại, chợt nhìn giày thêu dưới váy nàng, vậy mà lại lớn hơn gấp đôi chân nữ nhân, đột nhiên tỉnh ngộ, cao giọng quát “Người không phải nàng! Người rốt cuộc là ai!”

Giọng nói bật ra, phật đương tối đen liền sáng đèn.

Mật Nhi trước mặt chậm rãi xoa da mặt, lộ ra khuôn mặt nam nhân.

Khoé mắt Lệ đại gia khoé mắt cơ hồ nứt ra “Tiện nhân, người dám tính kế ta!”

Đột nhiên lao đến muốn đánh người.

Mật Nhi đưa tay đỡ, nhanh tránh ra, làm Lệ đại gia suýt chút nữa là té ngã xuống đất, mà Mật Nhi đi ra khỏi bức màn, hành lễ với hai người ở phía sau “Lão phu nhân, nhị công tử.”

Lệ đại gia nghe thể thân mình run lên, ngay sau đó chậm rãi xoay người, hai mắt màu đỏ tươi, không thể tin được nhìn người ngồi xe lăn, trong tay hẳn còn cầm nến, làm thấy rõ ràng lão phu nhân tóc trắng xoã bên cạnh, tức khắc sợ đến chân mềm nhũn, bùm một cái quỳ trên mặt đất.

“Súc sinh!” lão phu nhân chùn mi, khoé miệng rũ xuống, gõ thật mạnh quai trượng xuống đất, khoẻ mạnh vô cùng, lấy đầu ho ra máu mà chết thảm. “Nếu mà ta đi thật, Nhuận Du cùng Mật Khi còn không bị người khi dễ thành dạng gì, người thật súc sinh mà.”

Lệ Nhuận Du như hiểu ra điều gì, thân hình chấn động, ngay sau đó quỳ bò đến, nghĩ muốn đến ôm chân lão phu nhân khóc lóc, “Nãi nãi, là tôn nhi bất hiếu, là tôn nhi nhất thời hồ đồ, người muốn đánh muốn phạt đều được, chỉ cần cho tôn nhi một cơ hội sửa sai.”

hắn còn chưa đứng đến được đầu ngón tay của lão phu nhân, đã bị Mật Nhi ấn mạnh xuống đất, liền nghe thấy lời lạnh nhạt của lão phu nhân “Từ nay, Lệ gia chỉ có một đứa cháu duy nhất, đó là Nhuận Du, từ nay về sau, người không còn mang họ Lệ, chỉ là con chó của thành Thượng Dương, hừ, ngay cả heo chó còn còn lương tâm hơn so với người.”

Rốt cuộc, thân là cháu ruột mà lão phu nhân muốn cắt đứt là cắt đứt cũng là đã hạ quyết tâm rất lớn, lại không nghĩ Lệ Nhuận Mộng lại cười ha ha, giọng nói khàn khàn như quỷ nơi địa ngục, vừa khóc vừa cười, dưới ánh nến, khoé mắt lại chảy ra hai dòng lệ máu.

“Nãi nãi, người thật bất công, rõ ràng con mới là đại tôn tử của người, Lệ Nhuận Du hẳn, hẳn thì là cái gì chứ, chỉ là đứa bé bên ngoài do phụ thân mang về, lúc trước nếu không phải là do con, nó sao có thể ở lại Lệ gia, để hẳn làm nhị thiếu gia chứ. Nãi nãi, người là khi dễ tôn nhi, phụ mẫu đi rồi người lại không cần tôn nhi!” Lệ Nhuận Mộng cực kỳ thể lương nói “Người thật là nhẫn tâm mà.”

nói xong, một ngụm máu phun ra, tung toé bắn trên quần áo lão phu nhân.

Bên cạnh, Lệ Nhuận Du lần đầu nghe nói đến thân thể bản thân, nhất thời khiếp sợ không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20-1

Gần đây thành Thượng Dương xảy ra một chuyện hiếm lạ.

Lệ lão phu nhân đầu thất hôm đó, người của Lệ gia gọi hồn nhưng lại đem linh hồn bà về thật, dọa ngất xỉu không ít người.

Cách vài ngày gọi đạo sĩ đến, đạo sĩ khen “Có một ngôi sao may mắn, rơi vào quý phủ, cứu lấy mạng lão phu nhân, trời cao có mắt, chính là đại hi.”

Lại bấm độn ngón tay “Chỉ là họa phúc đi cùng, lão phu nhân sau khi chuyển kiếp, sát khí chưa tan, nếu để quá lâu sẽ là họa của người khác, bản đạo xem có một cách có thể đem sát khí trên người dời đi, hơn nữa người này phải là nam nhân tinh trắng, còn là phải có lòng hiếu thuận, cam tâm tình nguyện, nếu bằng không trời cao không đồng ý, sẽ gây đại họa.”

Cuối cùng Lệ đại gia chủ động xin ra trận, đem sát khí trên người lão phu nhân gánh chịu, cũng bỏ hết tật xấu, lâu ngày không lộ diện.

Chuyện này thật giả khó phân, thành Thượng Dương lại đồn đãi đến ồn ào huyền ảo, sự thật sao ai lại thật sự đi tìm hiểu.

.....

Buổi tối hôm đó, xử lý Lệ Nhuận Mộng nửa điên nửa dại xong đã là đêm khuya.

Biệt Xuân Viện vẫn còn ánh đèn, Mật Nhi gục trên bàn buồn ngủ mông lung, nhận thấy hần quay về, tỉnh dậy, cởi áo choàng cho hần, lấy một thau nước ấm, ngâm khăn thấm nước đưa cho hần.

Chuyện xảy ra đêm nay nàng biết rõ, Lệ Nhuận Du sớm đã đem kế hoạch nói cho nàng biết.

Đêm đó hai vị sư phó giả âm cải trang nàng, dụ dẫn Lệ Nhuận Mộng đi vào phật đường, là trò trước mặt phật tổ, nếu Lệ Nhuận Mộng chịu nhận tội, liền có thể dễ hần một con đường sống, nhưng nếu chấp mê bất ngộ thì vì nhân gian mà xử lý.

thật ra theo kế hoạch, sớm đã thực hiện vào ngày thứ hai hẹn hò ở núi giả, Lệ Nhuận Du liền để Trần sư phó giả giọng nàng đứng đợi nơi cửa động núi giả, chỉ là ngày đó lão phu nhân ăn bánh trôi, bệnh tình liền nguy cấp, nàng cùng Lệ Nhuận Mộng từ bỏ kế hoạch, vội vàng đi đến đó, may mà đại phu để kíp, lão phu nhân không gặp trở ngại gì, nhưng phun một chậu máu kia lại là sự thật.

Bắt mạch cho lão phu nhân là vị lang y giang hồ, y thuật vô cùng lợi hại, lúc trước cho Lệ Nhuận Du phương thuốc cũng là hần, chỉ là Lệ Nhuận Du nản lòng thoái chí, không tiếp tục uống.

Lúc này bắt mạch, lại khám phá ra một âm mưu lớn.

Trong cơ thể lão phu nhân tàng trữ độc mẫn tính, mà nói phát ra độc, trải qua quá trình kiểm tra, vậy mà xuất phát từ canh thuốc mỗi ngày bà dùng.

Muốn tra ra ai hạ độc cũng không khó, chân tướng sau lưng lại làm người sợ hãi, giận sôi người.

Để Lệ Nhuận Mộng chính miệng thừa nhận là không có khả năng, vì thế mới nghĩ ra cách bắt đắc dĩ này, để hần ở phật đường mà nói ra chân tướng từng câu từng chữ.

Chỉ là Lệ Nhuận Du vạn lần không ngờ được, phụ mẫu ân ái như vậy sau lưng lại che giấu sự thật không ngờ.

Trong trí nhớ khi còn nhỏ của hần, mẫu thân lương dịu dàng với hần, có đôi khi hần là cảm thấy được còn tốt hơn cả đại ca, khi đó hần chỉ là tiểu hài tử, có nghĩ được điều gì, chỉ có những lúc vô tình, nhìn thấy mẫu thân một mình trong phòng roi lệ, lão ma ma đang bên cạnh nhỏ giọng an ủi, khoé mắt liếc nhìn thấy hần, lại mang theo ác độc, nhưng cuối cùng lại bị mẫu thân ngăn lại, đuổi hần đi ra ngoài mà thôi.

Mà phụ thân đối với mẫu thân rất tốt, rất tốt, mọi dịu dàng đều dành hết cho bà.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là một loại áy náy bồi thường.

Ánh đèn dầu như hạt đậu, sâu kín âm thầm, Lệ Nhuận Du bỗng nhiên ôm nàng, bí mật thân thể cứ lên cửa miệng, muốn nói lại thôi, lại thấy Mật Nhi điềm tĩnh, không đành lòng nhìn nàng ưu phiền hơn.

Bí mật này, phải để nó chìm sâu đáy cốc.

Mật Nhi không nghĩ cái khác, cho rằng hần mệt mỏi, liền dựa vào ngực hần, ôn nhu nói “Sau chuyện này, tướng công có tính toán gì không?”

Lệ Nhuận Du nhẹ vuốt chóp mũi nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, “Tất nhiên là muốn sinh mấy oa oa với nàng rồi.” Bàn tay to tìm được mông nàng, kéo tiểu khó xuống, chậm rãi xoa mông nàng, làm nàng động tình, “Gần đây vì bận rộn, chúng ta đã lâu rồi không thân thiết qua.”

“Vậy tướng công muốn đi chỗ nào?” Mật Nhi dùng dằng mũi chân, bị hần vuốt ve mắt cá, đùi cũng bị hần bắt được, nghe hần nói “trên giường?”

Mật Nhi đỏ hồng gương mặt, lắc đầu “không phải cái này, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Mỹ nhân da trắng môi hồng, ân tình như nước, chộc cho Lệ Nhuận Du cúi đầu liên tục trêu đùa cái lưỡi của nàng. Mật Nhi ở trong lòng hần ưm a, hờ khếp mắt “Tướng công thật là xấu, lên giường nhưng muốn để chàng đè mông, người ta muốn cười là cười trên người chàng.”

“Trứng nhỏ hư hóng, liền như vậy liền nghĩ muốn khi dễ tướng công?” Lệ Nhuận Du xoa xoa mặt nàng, ôm nàng đến giường.

Giường màn rủ xuống, màn gấm ấm hồng, Lệ Nhuận Du tách chân Mật Nhi ra, côn thật thô cứng, chộc chộc đi vào, Mật Nhi kẹp chặt hồng hần, vịn vịn cái eo, giống như rắn nước chậm rãi mà khó khăn nuốt lấy, cười trên người nam nhân thật tận hứng, hai đôi mắt bị niết đến sung to.

Cuối cùng không chịu được, để hần thẳng lưng chủ động đưa đẩy, lưỡi nhấc mà dựa vào người hần, đôi mắt như say. Râm rì nói “không được, nữa đi...”

Lệ Nhuận Du ôm lấy bờ hông nàng, cô ý trêu đùa hoa cúc, lại sờ đến một thứ lông xù xì, kéo ra lại thấy một cái đuôi lông trắng, hấn không khỏi nhìn mỹ nhân đang nằm trong ngực mình, mồ hôi đầm đìa, mị nhân như tơ, mang theo nét ửng hồng hưng phấn, nhưng còn không phải là yêu tinh sao.

Cảnh xuân một đêm không tiêu tan, hôm sau tỉnh lại, Lệ Nhuận Du đã không còn thấy bóng dáng. Mật Nhi đứng dậy nhìn bốn phía, dưới thân lại chảy ra từng luồng dịch nóng, đó là tinh hoa một đêm này nam nhân đã lưu lại trong người nàng, bây giờ chậm rãi chảy ra, hoa huyết run run, dường như còn đang chứa đựng cơn thịnh lửa nóng của nam nhân.

...

Lão phu nhân chết đi sống lại, tuy nói là hoang đường, lại là sự thật. người ngoài khen ngợi Lệ Nhuận Mộng hiểu đạo, không ngờ đến hấn đã bị gian cầm trong phòng tối ở Lệ gia, khéo dài hơi tàn, không biết bên ngoài xuân thu thay đổi thế nào.

Từ thời khắc hấn bị giam giữ, cũng tuyên bố Lệ nhị gia đã hết bệnh, Lệ gia hoàn toàn thay đổi.

Toàn bộ thành Thượng Dương đều bàn tán chuyện nhà Lệ gia.

đã nhiều ngày, Mật Nhi phát hiện Lệ Nhuận Du hay đi sớm về trễ, dường như rất bận, đến thân mật buổi tối cũng ít dần, không còn tinh hoa nóng bỏng tràn vào cuống họng, làm ẩm áp dạ dày, không khỏi trong lòng nói thầm.

Bất quá lại có một vị khách lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20-2

Lão tam lặng lẽ đi vào Biệt Xuân Viện, nhìn thấy Mật Nhi dựa cửa sổ phát ngốc, lặng lẽ đi đến phía sau nàng, vỗ nhẹ vai nàng một cái, “Muội muội.”

Mật Nhi nhìn thấy Lão tam lâu ngày không gặp, ánh mắt sáng ngời, lập tức đứng dậy “Ca ca, sao ca lại đến đây?”

Lão tam nhìn khắp bốn phía, nhận ra là không có một hạ nhân nào, không khỏi buồn bực “Viện của muội trông trải, cuộc sống không thú vị, Lệ Nhuận Du đâu, liền như vậy mà giam giữ muội?”

“Ca ca, đừng nói bừa.” Mật Nhi đưa cho hấn một ly nước ấm, “hấn có việc đi ra ngoài. Hôm nay thời tiết thật tốt, khó có khi ca đến đây một lần, không có việc thì không lên đại điện, ca cũng đừng ầm ỹ, mau nói đi.”

Nhìn nàng như vậy, lão tam thật hết cách, nhẹ chi chi cái trán của nàng, sau đó mới nói: “thật ra cũng không có chuyện gì nhiều, liền nghĩ muốn nói cho muội một tiếng, ân tình muội đã báo xong rồi, là đến lúc nàng phải theo ta trở về.”

“Hả?” Mật Nhi kinh ngạc “Ca ca, ca không phải nói là để muội hầu hạ hấn cả đời sao, lúc này cũng mới hơn một năm, còn chưa đến lúc rời đi.”

“Là chưa đến lúc, nhưng ta thấy muội ngày càng lún càng sâu, lại không mang muội rời đi, sợ muội càng khó khăn hơn.”

“Nhuận Du đối với muội rất tốt.”

“Tốt mà để muội phòng không gối chiếu?” Lão tam nhướn mày hỏi lại, rốt cuộc cũng bắt được sơ hở.

Mật Nhi lại không cho là đúng “Cùng không thể thời thời khắc khắc mà dính trên người mình được, hấn thật muốn như vậy, muội cũng chướng mắt hấn.”

Nhìn thấy nàng che chở cho phạm nhân kia như vậy, lão tam thở dài “Muội chẳng lẽ không nghĩ đến mấy ngày nay hấn bận việc gì sao?”

“hấn bận là chuyện hấn nên làm.” Mật Nhi thuận miệng nói tiếp, như lại chạm đến ánh mắt sâu xa của lão tam, trái tim chậm rãi rơi xuống “Ca ca, ca là phát hiện điều gì sao?”

“Lời này ta không dám nói.” Lão tam ăn ngay nói thật, “Chỉ là cần thiết nói để muội tỉnh ra, muội nếu không đi theo ta, vậy cần nghĩ kỹ tính toán cuộc sống về sau ở nhân gia, bỏ qua chuyện người và yêu, hấn rốt cuộc cũng là gã nam nhân, lại vừa khỏi bệnh, tinh lực tràn trề, đặc biệt là trên giường, ít nhiều gì cũng có nữ nhân nhìn trúng thân phận của hấn mà hung hăng chạy theo, liền sợ người thần kinh thô, không nghĩ đến chuyện này.”

Mật Nhi lại cười cười nói: “sẽ không, ca ca. Muội hiểu Nhuận Du, hấn không phải là người như vậy, hấn đối với muội rất tốt.”

Đúng không, Lão tam mang trà uống một ngụm, không nói chuyện này nữa, đem mục đích đến đây nói ra “Phượng tộc gửi thiệp mời thành hôn.”

Vừa nghe đến Phượng tộc, trong lòng Mật Nhi liền lộp bộp: “Thiếp mời gì?”

Nàng nhận lấy thiệp hồng từ tay lão tam, chỉ thấy hai cái tên trên đó, một người là hoàng tử Phụng tộc, sắc mặt có chút mất tự nhiên mà đem thiệp cười ném ngược về: “Việc này thì nói với muội làm gì?”

Lão tam thấy nàng như vậy là biết chưa nguôi, cười nói: “Bất quá là khi còn nhỏ tè dầm, vừa lúc tiểu trên giường nhà người ta, đó cũng là chuyện đã mấy trăm năm rồi, bây giờ có cái gì mà xấu hổ chứ.” nói rồi đem thiệp mời đưa lại cho nàng lần nữa “Ca là cầm của mình, đây là của muội, đừng quên thời gian đó.”

Mặt nhi đỏ mặt nhận lấy, chờ lão tam đi rồi bèn lập tức ném đi, mặt vẫn là đăm đăm. Lại sợ thứ này bị Lệ Nhuận Du nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ nghi ngờ, lại lần nữa tìm nơi giấu đi.

một khi yên tĩnh liền dễ suy nghĩ lung tung, lời lão tam nói vẫn còn vang vọng bên tai nàng, rốt cuộc cũng không tin Lệ Nhuận Du sẽ là người như vậy, Mặt Nhi lắc đầu, lại đem tâm tư nặng nề đè nén.

Buổi tối Lệ Nhuận Du trở về, rửa mặt xong rồi, đột nhiên ôm nàng từ phía sau, cảm nhận nhàng cọ trên cổ nàng, ni non nói “Phu thê là phải thành thật với nhau, Mặt Nhi có phải nàng có việc gạt ta hay không?”

Mặt Nhi chột dạ vô cùng, nghĩ lại nghĩ người nên chột dạ là hấn mới đúng, ngay sau đó lắc đầu “không có, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Lệ Nhuận Du cũng lắc đầu “không có việc gì, tùy tiện hỏi mà thôi.”

Ánh mắt lưu luyến trên xương quai xanh của nàng, ở cổ, hơi thở liền nặng nề, bế nàng lên đi đến phía giường.

Chờ nằm trên giường khi mà Mặt Nhi bị hôn đến mơ mơ màng màng, nam nhân đang nồng nhiệt lại bỗng nhiên ôn nhu, bỗng nhiên có rượu được đưa vào miệng nàng, hấn lại nồng nhiệt dùng sức hôn nàng. Mặt Nhi lại bị rượu là cho chảy nước mắt, tay nhỏ chống lấy ngực nóng rực của hấn, “Làm sao vậy, Nhuận Du?”

Lệ Nhuận Du lại giữ chặt cái gáy của nàng, lại đưa rượu vào miệng nàng, “Muốn nhìn dáng vẻ khi say của nàng.”

Mặt Nhi bắt đầu đi, cuối cùng cùng bị hấn chuốc say, đuôi cáo liền không biết lý do lại hiện ra, còn nằm trong ngực nam nhân mà ngủ.

“thì ra nàng đúng thật là...” Lệ Nhuận Du ôm Mặt Nhi, lại nắm lấy cái đuôi của nàng trong tay, giọng nói lại nhỏ dần: “Nàng không chịu nói thật, ta nên bắt nàng làm sao bây giờ.”

Sau mấy ngày, Lệ Nhuận Du vẫn bận rộn như trước.

Mặt Nhi nhin không được lại suy nghĩ, lại gần không được tin đồn nhảm nhí, có rất nhiều lần hoá thành tiểu hồ ly leo lên mái nhà hóng hớt, nghe lén bọn nha hoàn nói chuyện, mơ hồ nghe được, Dương nhị tiểu thư, lông mao đều dựng đứng, ngờ ngác mà đứng trên mái hiên.

“Ai có thể nghĩ được. Dương nhị tiểu thư này năm đó không rời đi cùng cha mẹ, mà bị đại gia của chúng ta giam cầm, còn giấu trong viện, cũng không sợ nhĩ gia biết.”

“Cùng không phải là sao, tiện nhân xấu xí không biết xấu hổ, bây giờ thấy đại gia tốt như vậy liền dính đến, nhĩ gia chúng ta là người đã thành thân, làm sao mà chịu nàng ta kia chứ.”

“Đây là không nhất định nha, ta trước kia là từng hầu hạ nhĩ gia, có rất nhiều lần nhìn thấy hấn thủ dâm với bức hoạ của Dương nhị tiểu thư” nha hoàn chặc lưỡi nói “Các người còn nói nữa, đồng nghĩa là hoạ chết người đó, đó cũng không phải là chuyện mà nha hoàn chúng ta có thể chạm vào, trong lòng nhĩ gia có bao nhiêu si tình a.”

“Ít nói bừa đi, hiện tại không phải là có nhĩ phu nhân sao?”

“nói cũng đúng, tướng mạo, dáng người nhĩ phu nhân, đều là ngàn dặm khó tìm được, chỗ nào mà tiện nhân kia có thể so được.”

“Hừ kia cũng không nhất định, nhưng ta là nghe nói nữ nhân kia có rất nhiều bản lĩnh!”

Có một nha hoàn phát hiện ra một tiểu hồ ly trắng như tuyết trốn trên mái hiên, có người kéo tay áo nha hoàn khác cười hi hi, lại có người hướng hồ ly mà mở miệng, lại ngại xui xẻo “Chúng ta không trêu chọc được hồ ly tinh đâu, vẫn là đi nhanh đi.”

không chờ các nàng rời đi, Mặt Nhi liền nhảy khỏi mái hiên rồi đi.

Giọng nói ô ô, đi dọc đường đau lòng không thôi, chờ lấy lại tinh thần đã phát hiện được bản thân đứng ở cửa sổ thư phòng, lén lút nhìn vào bên trong, lại thấy Lệ Nhuận Du ngồi ở bàn lật sách, đột nhiên hạ nhân đi vào, muốn nói lại thôi, Lệ Nhuận Du ngừng tay, đưa mắt nhìn, hỏi “Có chuyện gì?”

Hạ nhân nói: “Dương nhị tiểu thư muốn gặp ngài.”

Lệ Nhuận Du chần chừ, sau đó khép sách lại: “Để nàng ta đi vào.”

Khoảnh khắc cửa lại một lần mở ra, lúc này đi vài là Dương nhị tiểu thư dịu dàng như bước, tay nhỏ nâng khăn, u oán nhìn Lệ Nhuận Du, thò

thẽ nói “Nhuận Du ca ca.”

“Ngồi đi.” hấn châm trà cho nàng.

Dương Uyển bỗng nhiên nắm lấy cổ tay hấn, nhân cơ hội ôm lấy hấn “Nhuận Du ca ca, cuối cùng chàng cùng chịu gặp ta.” Khi nói chuyện hai dòng nước mắt đã chảy dài.

Nhìn một cảnh như vậy, Mật Nhi cắn cắn móng vuốt của mình, hấn không thể liên nhảy bỏ ra cào nát mặt nàng ta ngay bây giờ.

Lệ Nhuận Du không nhanh không chậm mà kéo hai tay của Dương Uyển ra, mắt thấy nàng ta muốn lao đến, lập tức bước nhanh đi đến sau bàn sách, bình tĩnh nói: “Mong người tự trọng.”

“Ca ca, chàng không biết mấy năm nay ta có bao nhiêu nhớ thương chàng.”

Dương Uyển ngăn ngó mà đứng tại chỗ, nước mắt lúng liếng đưa tình, kể ra tình ý của mình không dừng. “Năm đó, giải trừ hôn ước cùng chàng là ý của cha ta, vì không thể cho ta hậu thuẫn sau này, đem ta chuốc say, lại suốt đêm thu thập hành lý mang ta rời khỏi thành, chờ đến ngày hôm sau ta mới tỉnh lại...”

nói đến đây, nàng đột nhiên nhìn hấn, nước mắt rơi càng nhiều hơn, nức nở nói “Chàng không biết... Ta... Ta vì chàng, ngay cả nhà cũng đều từ bỏ, một lòng trở về chờ chàng, chỉ là ngàn vạn lần không ngờ đến, bị đại ca chàng cầm tù trong viện của hấn. Ta chỉ là nữ tử mềm yếu, không có khả năng chạy trốn, vì muốn đến gần chàng thêm một chút, chỉ có thể mỗi ngày chịu đựng dâm uy của hấn, Nhuận Du ca ca, chàng phải biết tình ý của ta đối với chàng.”

Lệ Nhuận Du nhàn nhạt nói: “Ta biết.”

Dương Uyển hai mắt sáng rỡ nhìn hấn, còn mong đợi hấn nói điều gì, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy hấn mở miệng, trên mặt có chút không nhẫn được, nắm chặt tay, cúi đầu hỏi: “Ta biết chúng ta không thể trở về như trước được nữa, nhưng là ta vẫn muốn hỏi một câu, Nhuận Du ca ca, trong lòng chàng còn có ta không?”

Dương Uyển không ngừng khát vọng chờ đợi đáp án của Lệ Nhuận Du, Mật Nhi cũng gắt gao nhìn chăm chăm hấn.

Lệ Nhuận Du chưa từng chú ý đến một bóng trắng ngồi xôm trong góc kia, ánh mắt đặt trên mặt Dương Uyển, mở miệng nói: “Nếu là có, người muốn làm gì?”

Nếu là có...

Nếu là có, lời nói này ...

Đó chính là có!

Trái tim Mật Nhi nháy mắt vỡ vụn rơi đầy đất, ô ô mà nuốt lấy tiếng kêu nho nhỏ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lệ Nhuận Du như đã phát hiện, nâng mày nhìn nàng ở bên này. Thành linh Dương Uyển đột nhiên quỳ gối trước mặt hấn “Ta liền biết Nhuận Du ca ca đối với ta vẫn còn tình ý, ta cũng không cầu chàng bỏ phu nhân bây giờ, chỉ cần có thể ở cùng chàng, liền cho là một nhà hoàn, ta cũng nguyện ý.”

Lệ Nhuận Du đưa tay vẫy vẫy nàng đến “Lại đây.”

Dương Uyển rung rung nước mắt, lại khó nhẫn được vui mừng, thốt tha là lướt mà đi đến bên người hấn, vốn tưởng là hấn sẽ đưa tay ra ôm lấy mình vào lòng, Lệ Nhuận Du liền lấy một phong thư dưới bàn đưa ra.

Dương Uyển có chút giật mình “Đây là?”

Lệ Nhuận Du nói: “Đây là lộ phí cho người, hy vọng về sau không cần xuất hiện ở Lệ gia nữa.”

Dương Uyển rung rung đi đến, không thể tin được nói: “Vậy còn chàng? Nhiều năm như vậy, ta không tin chàng lại không có chút tình ý nào với ta...”

Lời lại bị Lệ Nhuận Du chặn lại: “Thành người nhớ cho rõ, ta là người đã có thể tử.”

“Ta không tin!” Dương Uyển không ngừng lắc đầu: “Nếu là trong lòng chàng không có ta, hôm nay không có khả năng chịu gặp ta, ta biết chàng hận ta, cố ý dùng cách này để trừng phạt ta, Nhuận Du ca ca, Uyển Nhi biết sai rồi, năm đó không nên rời bỏ chàng, chính là ta không còn cách nào khác, cha ta, ông ấy là người quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Lại nghĩ đến chuyện gì đó, nàng giữ chặt góc áo của hắn: “Có phải là chàng sợ nương tử chàng biết được, cho nên chàng mới cự tuyệt ta, Nhuận Du ca ca, ta nói rồi, chỉ cần được ở bên cạnh chàng, cho dù chỉ là một nô tỳ, ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần đừng đuổi ta đi, ở chỗ tỳ tỳ ta sẽ đi giải thích cùng nàng.”

Lệ Nhuận Du có thể chịu đựng được nàng ta giảo miệng, nhưng lại thật không chịu được nàng ta nhắc tới Mật Nhi, khuôn mặt ôn hoà xưa nay không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh: “Dương Uyển, chuyện đến lúc này rồi mà ngươi còn nói dối.”

“Nhuận Du ca ca...” Nàng ngơ ngẩn nói, lệ quanh hốc mắt, đáng thương vô cùng.

Lệ Nhuận Du nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài không hề có chút thương tiếc, lạnh lùng nói: “Lúc trước ta vì sao thành kẻ tàn phế, vì sao bị người cùng Lệ Nhuận Mộng xoay quanh, ta còn nhớ rất rõ, hiện tại không cùng người nhắc lại chuyện xưa, ta sẽ không có một chút tình cảm nào đối với người.”

Dương Uyển rút cuộc từ trong mộng đẹp, lừa mình dối người chợt tỉnh, liên tục lui về phía sau, gần như ngồi bệt luôn dưới đất, thất thần lắm lắm: “Lúc trước, lúc trước ta cũng bị lừa, ta cũng không nghĩ sẽ hại chàng thành như vậy.”

nói đến đây nước mắt nàng lăn dài, che mặt lại oà khóc.

Lệ Nhuận Du yên lặng nhìn nàng hồi lâu, chờ đến khi tiếng khóc dừng lại, mới gọi Cao Tân đến đưa nàng ta đi.

Người đi rồi, Lệ Nhuận Du vẫn chờ ở thư phòng, đưa mắt nhìn sang góc cửa sổ, nhẹ gõ lên bàn nói: “Ra đây đi.”

Theo sau đó là một bóng trắng hoá thành người, hắn chưa nhìn rõ, đã thấy người nọ bỏ nhào vào ngực hắn oà oà khóc lên “Ta còn tưởng chàng không cần ta nữa, hu hu hu...”

Lệ Nhuận Du cảm thấy thật muốn cười, lại không hề kiêu dè, xoa đầu nàng, hỏi: “Nấp ở đây bao lâu rồi.”

“Chỉ, chỉ có một lát thôi.” Mật Nhi thút tha thút thít, nức nở nói, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền đỏ cả mặt, hoang mang, bối rối lại rất cẩn thận mà hỏi: “Tướng, tướng công, vừa rồi chàng nhìn thấy gì sao?”

Đều là do nàng quá kích động, vậy mà lại quên biến thành hình người hoàn toàn rồi mới đi ra.

Xong rồi, xong rồi, ngàn vạn lần đừng để tướng công phát hiện!

Mật Nhi khẩn trương nhìn hắn, Lệ Nhuận Du xoa bóp khuôn mặt mướt mà của nàng: “Tiểu ngu ngốc, ta sớm đã biết.”

Hả!!!!!!

Mật Nhi mở to mắt, líu lưỡi: “Chàng, chàng chàng nói cái gì???”

Nhìn thấy nàng giật mình như thế, Lệ Nhuận Du khoé môi lộ ra ý cười, liền nhỏ giọng bên tai nàng nói “Ngày đó nàng say rượu, nằm trên giường mở rộng hai chân muốn tướng công chơi, lại không cẩn thận để lộ đuôi cáo của nàng ra, sau đó hỏi nàng lại không chịu nói, tâm tình rất là buồn bực đó.”

Khó trách nhiều ngày nay thấy cảm xúc của hắn thấp xuống, thì ra là giận nàng dấu diếm.

Mật Nhi nhẹ nhàng kéo góc áo của hắn, đỏ mặt nói “Tướng công, Mật Nhi biết sai rồi, chàng không cần lại giận nữa, nếu đem mình tức giận thành điên thì phải làm sao bây giờ.”

Lệ Nhuận Du rất là hưởng thụ lời xin lỗi vô cùng ngọt ngào của Mật Nhi, lại làm mặt đoá, “Chỉ một tiếng xin lỗi còn chưa đủ.”

“Vậy chàng muốn thế nào?” Mật Nhi cố lấy lại mặt mũi.

Lệ Nhuận Du bắt lấy tay nhỏ của nàng đưa xuống dưới giữa hai chân mình, Mật Nhi lại đỏ bừng mặt, “Sao lại sưng to lên nữa rồi.” rõ ràng là khi này còn nghiêm trang với Dương Uyển, lạnh lùng sắc bén, mà ở trước mặt nàng, lại lộ ra bộ mặt phóng đãng đến như vậy.

Mật Nhi miệng thì nói oán giận như vậy, lại cũng bị hắn làm cho động tình, tự mình cởi quần, tách hai chân ra, đem cô thịt sưng to của hắn ăn vào từng chút một, nháy mắt đỏ đầy mồ hôi, hai người cùng thoả mãn, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoải mái.

Lệ Nhuận Du ôm lấy vòng eo của nàng bắt đầu đòi hỏi, âm thanh bành bạch càng lúc càng vang lên, bên ngoài đều nghe được rõ mồn một, Cao Tân bắt đầu nhìn bao to đang phồng lên một đống dưới háng mình, chỉ đành phải tiếp tục nhịn.

Đến khi trời tối, Lệ Nhuận Du mới ôm Mật Nhi ra ngoài, lại dùng quần áo bọc kín kỹ, chỉ lộ ra nửa cái đầu tròn tròn, Cao Tân tự nhiên cũng không dám nhìn nhiều, chờ nhị gia cùng phu nhân đi rồi, mới vội vàng chạy đi tìm thân ái của mình.

Mà Lệ Nhuận Du là không đợi được về đến phòng, chọn một bụi cỏ yên ắng ít người qua lại, đem Mật Nhi đặt xuống hung hăng chơi đùa, đầu tiên là

nâng mông nàng lên cao rồi đi vào từ phía sau, lại mặt đối mặt đem hai chân nàng tách ra hết cỡ, cắm đến nỗi cánh hoa thịt non nót cũng bị kéo ra ngoài, Mật Nhi cũng liên tục xin tha, khóc cũng đã khóc, nam nhân kia lại không có ý định khi dễ nàng, chỉ là muốn cho nàng biết lửa gặt hái hậu quả sẽ ra sao.

Mật Nhi lại mang đầy uỷ khuất khóc sụt sướt, rầm rì, lại bị cắm đến run rẩy, vì vui sướng mà lộ cả đuôi cáo ra, ve vẩy quét lên vòm ngực tình trạng của hắn, lúc lắc cái mông nhỏ để hắn cắm đi vào.

Vô tư không biết được có một đôi mắt đang nhìn trộm hai người, mặt đỏ tai hồng lại ngập tràn oán độc.

Cuối cùng cũng không biết hắn chơi đùa nàng bao nhiêu lần, khi bị ôm về phòng, bụng nhỏ của Mật Nhi đã căng trướng, nước xuân trong suốt cùng tình dịch sữa đục, hoà vào nhau theo chân nàng chảy xuống, ẩm ướt mà rơi đầy đất, nàng muốn cùng Lê Nhuận Du nói chuyện, nhưng vừa mới mở miệng, thì dịch trắng bên trong cũng chảy ra, dính đầy khoé miệng, tất cả đều được Lê Nhuận Du liếm sạch.

hắn vẫn không thoả mãn, lại ôm nàng lên giường yêu thương một phen, chờ đến khi sắc trời dần sáng, hắn đem hung khí còn chưa mềm xuống đặt phía sau mông Mật Nhi, ôm nàng từ phía sau đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau Lê Nhuận Du đem mọi chuyện giao cho Cao Tân, bản thân thì ở cùng Mật Nhi trong phòng tận tình giao hoan. Nếu đôi lấy nữ tử bình thường sớm đã chịu không nổi tình lực của hắn, Mật Nhi là một yêu tinh, lại là một hồ yêu mê người nhất trong các yêu tinh, đã có thể đáp ứng được Lê Nhuận Du, lại đem sự mê người phô diễn ra hết, trên giường đều làm hắn mê muội.

Khi nhàn rồi, Mật Nhi còn kể chuyện thường này ở Thanh Khâu, lại nói đến lúc nàng chưa biến thành người lưu lạc nhân gian, bị mắng xà tình dây dưa, lại bị thương nằm trong bụi cỏ thoi thóp.

Nàng vốn chỉ còn một hơi tàn, cho rằng mình sắp chết, lại không nghĩ là sẽ gặp được hắn.

Lê Nhuận Du thế mới biết nàng chính là hồ ly nhỏ trắng tròn kia, nói đến chuyện ba năm trước, không khỏi hỏi: “Lúc trước nàng đã đi đâu?”

Mật Nhi nói: “Khi đó ta thấy chàng muốn đem ta tặng đi, liền không nghĩ muốn ở nhân gian nữa, nên vì thế liền về Thanh Khâu.”

Lê Nhuận Du hỏi: “Sau sao lại đến tìm ta?”

Mật Nhi không dám nói cho hắn biết, chủ yếu là do lão tam ép nàng đến, liền nói: “Nhớ chàng mới quay về, bằng không chẳng ai muốn chàng đâu nha.”

Lê Nhuận Du ôm nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng nói không sai, nếu là điều kiện của ta lúc trước, liền cho là trong nhà có núi vàng núi bạc, cũng không ai nguyện ý hầu hạ một người tàn phế của đời.”

Thấy giọng hắn nhỏ lại, Mật Nhi cho là hắn lại nhớ chuyện cũ nên thương tâm, vội nói “Ta đùa mà, chàng đừng coi là thật,” lại dịu dàng dỗ dành hắn, lắc mông cọ tới cọ lui trong lòng hắn, đem đôi thỏ trắng cọ đến hồng hồng, Lê Nhuận Du lại càng ôm chặt nàng thêm, cúi đầu liền đem nụ hoa hồng hồng trước ngực nàng ngậm vào trong miệng, mảy mảy khoé môi đều mang ý cười gian manh: “Mật Nhi ngoan, nếu là chăm sóc tướng công, đêm nay ngủ muộn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-2

Edit: LD

Ngủ muộn một chút có thể làm gì? Mật Nhi néo thịt trên cánh tay hắn, bắt nạt oán giận nói: “Thân thể ta chịu không nổi.”

nói đến đâu, Mật Nhi lại không thuận theo “Chàng còn nghĩ muốn nữ nhân khác?” Liền nắm lấy lỗ tai hắn mà kéo, rõ ràng chuyện Dương Uyển trước mắt, nếu nàng không tận mắt nhìn thấy, biết trong lòng hắn ngoài nàng ra không còn ai khác, bằng không bị lời lão tam nói nôn đến chết.

Lê Nhuận Du bèn ôm chặt nàng, dán vào khuôn mặt nàng nói “trong lòng ta chỉ có nàng, nào còn có tâm tư khác, nàng nếu không tin, ta moi tim ra cho nàng có được không?”

Mật Nhi lại nói: “Đừng nói lời không may, ta không thích nghe.”

Lê Nhuận Du nghe vậy, liền nói: “Vậy chúng ta làm chút chuyện yêu đi, hử?” nói rồi cũng không màng Mật Nhi có đồng ý không, ôm nàng nằm trong chăn, âm thanh vự vự ê a a truyền ra ngoài, quả thật câu hồn người.

Bọn họ là đôi uyên ương, sớm đã hòa quyện nhau vào tận xương cốt, không thể chia cắt.

Nhưng cho cùng thì Mật Nhi vẫn là yêu, yêu quái có thể sống lâu trăm tuổi, người thì sống được không lâu như vậy.

Tất nhiên là Lê Nhuận Du đã sầu lo sớm hơn nàng, nhưng chưa nghĩ ra cách, một chuyện đã xảy ra dường như làm hắn trở tay không kịp.

Dương Uyển lại âm thầm theo dõi chuyện của họ, biết được Mật Nhi không phải là người, lén lút nói cho lão phu nhân, những tưởng lão phu nhân sau khi biết được sẽ đuổi Mật Nhi ra khỏi cửa, không ngờ là lão phu nhân lại xem nàng như người điên mà đuổi ra khỏi Lê gia.

Dương Uyển lưu lạc đầu đường xó chợ, cô đơn một mình, bọn yêu râu xanh nhân cơ hội nghĩ muốn khi dễ nàng, trong lúc kháng cự lại được một đạo sĩ nhìn thấy, đánh đuổi đám người xấu đi, lại mang Dương Uyển đến khách điểm, đứng bên ngoài chờ đợi nàng tắm rửa sạch sẽ.

Dương Uyển sau khi thay y phục tốt rồi đi ra, hai mắt rung rung cảm kích, đạo sĩ lại lác đầu, nhanh chóng rời đi.

Nhưng không nghĩ, Dương Uyển thấy hắn là đạo sĩ, trong lòng chợt có tính toán, lập tức giữ hắn lại, rồi nói chuyện nhìn thấy, nghe thấy ở Lê gia nói cho hắn nghe.

Đạo sĩ kia vốn là trâm yêu trừ ma, vì dân trừ hại, nghe lời Dương Uyển nói xong, lập tức đi đến Lê gia, vừa đúng lúc Lê Nhuận Du có việc bên ngoài cần xử lý, Mật Nhi một mình ở nhà, dự cảm có sát khí đến gần, quả nhiên không lâu sau, Dương Uyển mang theo một đạo sĩ tới cửa.

Đạo sĩ pháp lực cao thâm, Mật Nhi không phải là đối thủ của hắn, nghĩ muốn độn thổ chạy trốn, lại không nghĩ được rằng, đạo sĩ kia liền hất một chậu máu chó đến, Mật Nhi lập tức hiện nguyên hình.

Mọi người nhìn thấy phu nhân nhà mình là một hồ ly trắng mắt đỏ, kinh sợ không thôi, nháo nhác chạy khỏi Lê gia.

Đạo sĩ không nhanh không chậm, đem bạch hồ thu vào ống tay áo, lại vung phát trần, nháy mắt mọi người đều bất động, trên trán hiện lên ánh sáng hồng, giấy lát đã qua, chờ mọi người bừng tỉnh, đạo sĩ cùng hồ ly sớm đã không thấy tung tích, mà bọn họ cũng hồn nhiên quên đi chuyện lúc trước, tiếp tục làm việc.

Nhưng tin tức Mật Nhi mất tích vẫn nhanh chóng được truyền ra.

Lê Nhuận Du nhận được tin dữ lập tức chạy về nhà, lại là người đi nhà trống, Mật Nhi không để lại vài lời liền biến mất khỏi thế giới của hắn.

hắn sao có thể chấp nhận được.

Tìm Mật Nhi làm sao không đau như cắt, đạo sĩ kia chính là lão tam giả dạng, đưa nàng về Thanh Khâu mới biến nàng lại hình người, nàng lập tức phải đi về tìm Lê Nhuận Du, lão tam lại mang nhốt nàng trong động, không được ra ngoài.

Mật Nhi lấy tuyệt thực mà chống đối.

Lão tam cũng đối chọi với nàng, chờ đến năm thứ tư, nhìn thấy Mật Nhi xanh xao vàng vọt, chỉ còn lại bộ xương, cuối cùng cũng không đành lòng, thả nàng ra ngoài.

Mật Nhi được tự do, lập tức về thành Thượng Dương, nhưng Lê Nhuận Du đã không còn ở đó.

Có người nói, rất nhiều năm trước, sau khi lão phu nhân qua đời, hắn đem sản nghiệp Lê gia bán lấy tiền mặt, bỏ thí, làm thiện, tiêu hết tiền tài, chỉ để lại một tòa tổ trạch, lại không người trông coi, mà hắn cũng không biết tung tích.

Có người nói hắn đến kinh thành làm ăn, cô độc một mình, bên người không có phu nhân.

Ai cũng không biết Lê phu nhân đã đi đâu.

Mà chuyện này để lại rất nhiều lời đồn.

Nhưng đó đều là chuyện trước đây, hiện giờ thành Thượng Dương ngày càng phồn hoa, mỗi ngày trong quán trà đều nói những chuyện mới mẻ hơn.

Mật Nhi trở lại tổ trạch Lê gia, trở lại Biệt Xuân Viện, nơi này thay đổi tang thương, duy nhất không đổi chính là giàn nho trong viện, giữa hè nóng bức vẫn vững vàng, đưa nhỏ nhà cách vách treo tường đí vào hái quả, nhìn thấy Mật Nhi, lại bị dung mạo xinh đẹp của nàng hấp dẫn, tiến lên hỏi: “Tỷ là thần tiên tỷ tỷ sao?”

Mật Nhi nói: “Ta là hồ yêu tỷ tỷ.”

Đứa nhỏ ngẩng đầu nói: “Vậy tỷ cũng là hồ yêu tỷ tỷ xinh đẹp nhất.”

Mật Nhi mỉm cười, chợt nghe có tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn lại, là Dương Uyển.

Liền bỏ qua Lê Nhuận Du không biết tung tích, nàng ta vẫn chờ đợi ở Lê gia, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mật Nhi liền nhớ đến chuyện cũ đã phủ đầy bụi, cười lạnh: “Ta sẽ không nói cho người biết, hắn đã đi đâu.”

Mật Nhi có cách để nàng ta nói ra lời thật.

Dương Uyển cắn chặt môi, chỉ phun một câu: “hắn vẫn luôn đi tìm người, thành Thượng Dương không thấy, liền ra khỏi thành tìm, hao hết gia tài, hẳn cũng phải đi tìm người.” nói xong lại cười rộ lên, vừa cười vừa rơi nước mắt “không có ai biết hắn ở nơi nào, có lẽ hắn đã chết khi đi tìm người rồi.”

Có lẽ đến chết cũng không chịu tha thứ cho nàng!

Lên đến cõi đời, chúng bạn xa lánh, Dương Uyển bị ai đến cực điểm, nói xong cắn lưỡi tự sát.

Mật Nhị an táng nàng ta thật tốt ở thành Thượng Dương, một mình ở lại tổ trạch Lệ gia rộng lớn.

Nàng vẫn như trước, ở lại Biệt Xuân Viên, nhưng xiêm y của nàng không còn một cái, có lẽ là do Dương Uyển đem đốt hết, có lẽ là do Lệ Nhuận Du mang đi. không biết khi hắn rời đi đã mang tâm tình gì, hận nàng? Hay vẫn là thật sự muốn tìm nàng?

Tuy nàng không từ mà biệt, đều không phải là ý muốn, nhưng mỗi lần nàng nhớ đến Lệ Nhuận Du, luôn có áy náy.

Mà ngày đầu tiên trở về Biệt Xuân Viên, Mật Nhị quá nhớ hắn, liền trong giấc mơ thấy hắn xuất hiện.

hắn lại trở về bộ dáng tiêu tụy, khổ sở trước đây, rồi lại trực tiếp đè nàng dưới thân, cách xiêm y tơ lụa, hung hăng vuốt ve ngực nàng, miệng lại hung hăng nói: “Nàng không phải trốn hay sao, hả? Bây giờ có thể chạy trốn đến nơi nào?”

Mật Nhị chưa bao giờ thấy hắn nói chuyện hung dữ như vậy, thật sự hung dữ, Lệ Nhuận Du lại ôm nàng, găm cổ nàng, cắn đến khi xương quai xanh lấm tẩm đỏ, một mảnh mơ hồ, lại đột nhiên chậm rãi dừng lại, ôm nàng bất động, giống như tay chân cứng đờ, nhưng miệng lại không ngừng thờ dốc, càng ngày càng yếu, càng ngày càng khó chịu, cuối cùng là tiếng nức nở. hắn khóc, cầu xin nói: “Về sau nàng đừng đi, đừng rời xa ta, nàng muốn gì, ta đều cho nàng.”

Mật Nhị nghĩ muốn nói không đi nữa, nhưng lúc này liền tỉnh mộng, nàng tỉnh lại, trước đôi mắt đen nhánh của nàng, bên cạnh không có một ai, đêm xuân tịch liêu chỉ có mình nàng ở trên giường.

hắn rốt cuộc đã đi nơi nào?

Mật Nhị không dám ra ngoài tìm hắn, sợ hắn lại quay về, hai người cứ như vậy bỏ lỡ nhau.

Lão tam đã từng đến tìm nàng, nhìn nàng như vậy liền khó chịu, thờ dài nói “Ca ca biết sai rồi, cùng ca ca về nhà có được không?”

Mật Nhị lắc đầu: “Muội muốn chờ chàng trở về.”

Chờ hắn trở về, nhất định sẽ nói với hắn, nàng không phải là cố ý rời đi, những năm này nàng vẫn luôn nghĩ về hắn.

Lão tam không lay chuyển được nàng, đành phải rời đi, mỗi mười năm đều đến thành Thượng Dương, không có điều gì bất ngờ xảy ra, vẫn không có tin tức của Lệ Nhuận Du, Mật Nhị lừa mình dối người mà giữ ở Lệ trạch, lão tam thấy nàng như vậy, không nhận được ảo não vì quyết định lúc trước không thôi.

Những tưởng rằng Mật Nhị cùng người phạm này chỉ là nhân duyên nhanh tàn, qua một thời gian liền quên đi, tìm một người khác, hưởng hò, có yêu quái nào sẽ thật lòng muốn bên nhau cùng người phạm, chỉ duy nhất muội muội này của hắn, là đóa hoa ngu ngốc, kéo mãi không ra.

Tìm rễ tìm gốc, còn phải trách hắn, chính hắn để nàng đi báo ân, ngược lại nợ một mối nợ tình.

Mật Nhị không chịu rời đi, lão tam cũng không đành lòng nói cho nàng sự thật, người kia dù bỏ cả đời tìm nàng khắp nơi, nhưng ngày lễ tết cũng phải quay về nhà cúng bái tổ tiên, nhưng mà hắn một lần cũng không, có lẽ sớm gặp chuyện bất trắc, thịt xương bỏ lại bên ngoài, vĩnh viễn cũng không về được.

Mỗi lần lão tam đến đều là trở về một mình, chờ đến trăm năm sau, nghĩ thầm Lệ Nhuận Du sẽ không sống đến tuổi này, Mật Nhị cuối cùng cũng có thể chết tâm, lại không thể nghĩ được, Mật Nhị vẫn cứ muốn tiếp tục chờ đợi.

Đối mặt với lão tam than ngắn thở dài, Mật Nhị lại không nghĩ như vậy “Muội sẽ không đi, phải chờ chàng ấy trở về.” Nàng cứ chờ đợi như vậy, cứ nghĩ người mong đợi sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Báo ân (đại kết cục 1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Báo ân (đại kết cục 1)

500 năm sau.

Nhân gian thay đổi, như biển xanh hoá nương dâu, thành Thượng Dương bao lần thay đổi, vẫn còn lưu truyền lời đồn, nghe nói thành tây có một toà tổ trạch Lê gia.

Đã lâu năm ma quỷ đến ở, còn có đứa nhỏ nhìn thấy nữ quỷ đi lại, lại nói nữ quỷ đó xinh đẹp tựa tiên nữ, bọn họ đều gọi nàng là hồ yêu tỷ tỷ.

Chuyện này thật giả không ai biết, nhưng các vị cao tuổi đều không cho trẻ nhỏ vào ra Lê trạch, từng có chuyện người say xông vào đấy, ngày hôm sau đi ra đã là người điên.

Vì thế mọi người đều đối với Lê trạch mà tôn kính xa cách.

Hôm nay là tết Thượng Nguyên, cả ngày vô cùng náo nhiệt, buổi tối trời quang trăng sáng, đèn đuốc rực rỡ,

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

ngựa xe như nước, đúng thật là cảnh tượng phồn hoa.

Mà bờ sông thành đông, là nơi tụ tập của nam thanh nữ tử, ở chỗ này, họ cùng nhau tâm nguyện, thả hoa liên đăng, cùng tình nhân gắn bó, không khí thật tốt đẹp.

Mà đêm nay, ánh mắt nam nhân đều tập trung trên người một vị nữ tử.

Bọn học không biết nàng ở đâu, có lẽ là không phải ở thành Thương Dương, rốt cuộc đó là nơi núi non sông nước nào, lại có thể sinh ra một dung mạo xinh đẹp đến vô cùng như vậy, có lẽ nàng đã gả cho người ta, sớm đã không còn là cô nương tóc mai rồi, nhưng đôi mắt sáng người động lòng người, ẩn chứa ngấp nước, lại đầy vẻ ngây thơ thiếu nữ.

Không ít người trẻ tuổi đều nhìn chăm

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

chăm bóng dáng nàng mà sửng sờ,
cũng có người lớn mật gả vờ đi lên,
mời nàng cùng đi chung, nhưng đều bị
nàng từ chối.

Mật Nhi vẫn luôn đứng bên bờ sông
hoa den đỏ, cũng chùng hai canh dờ,
đám người từ ít đến nhiều, từ đông
đến thưa thớt, mắt thấy trời đã không
còn sớm, ngày náo nhiệt cũng dần
dần đi xa, nàng ngồi xỏm bên cạnh
bờ sông, nhẹ vẩy tay áo, một ngọn
đèn hoa lẽ ra trôi xa thế mà lại ngược
chiều, trở thành ngôi sao sản lan, mắt
cạn trên bờ.

Mật Nhi đưa mắt nhìn xa xa, hoặc
nhìn chung quanh, đều có thể nhìn
thấy đủ loại kiểu dáng đèn hoa cầu
phúc, có ghi hy vọng, chờ đến sáng
năm có thể cùng biểu ca nhà mình
thành thân, có ghi là đang tìm kiếm
một lang quân như ý, có một chiếc

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

đèn hoa trong đó có thả một câu thơ.

Quân vì cỏ từng la, thiếp làm thối ti
hoa.

Mật Nhi vẫy ống tay áo đưa đèn hoa
đến gần, nghĩ muốn cầm lên xem, rồi
lại nghĩ đến điều gì đó, lảng lảng mà
đặt lại xuống nước, ngay sau đó đèn
hoa dần dần đi xa, đi đến phương xa
nào cũng không biết.

Lúc này sắc trời đã tối đen, người
cũng thừa thốt, nàng cũng không ở
lại, đang muốn rời đi, lúc quay đầu
thấy bên cạnh có một người nam nhân
đang đứng. Từng ngọn đèn ở phía xa
xa chiếu rọi đến, mặt mày nam nhân
thâm thúy, tựa như thâm tình, ống tay
áo bị gió lạnh thổi bay, lại tạo ra một
loại khí chất phong trần, lồi lạc.

Lúc này hẳn là đang nhìn nàng, ánh
mắt thâm sâu, mặt mang tình cảm,

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

đường như có ai đó bất giác nói ra,
nhưng dựa vào tướng mạo của hắn,
Mật Nhi sao lại không biết, lại không
nghĩ nhiều chọc phải nợ đào hoa, một
lời không nói, xoay người liền rời
khỏi.

Hai người trong chớp mắt lướt vai
nhay, nam nhân kia đột nhiên nắm
lấy tay nàng, mở miệng hỏi: “Có phải
hay không ta đã từng gặp nàng?”

Mật Nhi ngược mắt nhìn hắn, khuôn
mặt trong đêm tối của hắn, thật sự
tuấn tú xuất trần, nhưng đối với nàng
mà nói, tâm tư không chút dao động,
liền rút cánh tay ra khỏi bàn tay hắn,
nhẹ giọng nói: “Người nghĩ sai rồi, ta
vẫn chưa từng gặp người.”

Nam nhân nọ nghe vậy lại chưa kịp
hỏi, lại ngơ ngác nhìn bóng dáng rời
đi của Mật Nhi, trong lòng thế mà lại

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

sinh ra cảm giác đau đớn, dường như không muốn để nàng đi, không tự giác chạy theo, hai ba bước liền ngăn trước mặt Mật Nhi.

Lúc này ngọn đèn càng thêm sáng rực, bóng người cô quạnh, chỉ còn lại mấy hàng quán chưa đóng cửa, phía trước có bày hoa đăng dư lại, lộn xộn khó coi. Nam nhân cảm thấy mạo muội giải nhân, lại không lý do, rất là ngượng ngùng, liền nói với người bán hàng, hẳn muốn một cái hoa đăng, tự mình đưa đến tay mỹ nhân: “Cho nàng.”

Hai tay chạm vào nhau, trong lòng Mật Nhi khẽ run, ngay cả tay cũng run rẩy. trước nay đều không có phản ứng này, nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, không ngờ hắn cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

đối ánh mắt, Mật Nhi thấy hai mắt
hắn hẹp dài, con ngươi đen bóng,
giống như từng quen biết, nhưng lý trí
nói cho nàng biết, đây không phải là
chàng.

Năm trăm năm trước, chàng đã chết
rồi.

Liên cho là chuyển thế luân hồi, hồn
phách không thay đổi, nhưng cuối
cùng vẫn không phải là chàng.

Mật Nhi bỗng nhiên cảm thấy mệt
mỏi, liền đem hoa đăng trả lại cho
hắn “Tà không cần.”

Nhưng nam nhân khẳng khẳng muốn
cho nàng, cuối cùng một lần nữa nhét
vào tay nàng, lại dường như sợ nàng
đột ngột đổi ý, lập tức bỏ đi.

Nhìn bóng dáng hắn, Mật Nhi bỗng
nhiên cảm thấy quen thuộc.

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

Trở lại Lệ trạch, một mảnh đèn nhánh, nhưng mà Biệt Xuân viện phòng vẫn sáng đèn, Mật Nhi đẩy cửa ra, quả thật thấy lão tam ngồi trên bàn uống trà, thấy nàng đến liền cười nói: “Lão muội, muội không bỏ được.”

Những năm gần đây, mỗi năm lão tam đều đến thăm nàng, nhưng không còn khuyên nàng trở về, chỉ là năm nay là ngoại lệ: “Còn nhớ lúc trước có nói Thanh Khâu cùng Phương tộc có mối hôn sự không?”

Mật Nhi nói: “Nhớ, làm sao?” lúc trước nàng là vốn định tham gia, không biết vì sao hoàng tử Phương tộc lại nhiễm bệnh hôn mê, hôn sự lại hoãn rồi hoãn, liên kéo dài đến sáu trăm năm, thấy lão tam nói vậy, Mật Nhi ít nhiều gì cũng có manh mối, lại hỏi: “Chẳng lẽ hoàng tử Phương tộc

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

đã tỉnh?”

Lão tam gật đầu. “Không sai, là ba ngày trước, Phương tộc từ chỗ Thiên đế nhận pháp vật, thế nhưng lại tìm được một hồn một phách của hoàng tử Phương tộc ở nhân gian.

Hôn sự của Phương tộc cùng Thanh Khâu cũng tính đến, công chúa của chúng ta đã chờ sáu trăm năm rồi, lúc này đã là sốt ruột, cho nên hôn kỳ được định ở mười ngày sau.

Nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là danh gia vọng tộc, từ nhỏ muội đã có quan hệ tốt với công chúa, thế nào cũng không thể vắng mặt được.”

Mật Nhi nghe vậy lại cười nói: “So với muội, công chúa với ca không phải là quen biết hơn sao?”

Lão tam gõ đầu nàng: “Sao lại nói chuyện này?”

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

Mật Nhi oan uổng xoa đầu: “Muội nói vậy cũng không sai nha, từ nhỏ đến biết chuyện, công chúa cả ngày đều đến nhà chúng ta, tuy nói là tìm muối, nhưng khi đó muối mới bao lớn, rõ ràng ra say nhưng không vì rượu mà.”

Lão tam ngừng lại nói: “Bây giờ thì nói có ích gì?”

Mật Nhi bất đắc dĩ thở dài “Lão ca, ca thật không biết sao, nếu ca chịu nói rõ lòng mình, Thanh Khâu cũng không cần mối hôn sự này cùng Phương tộc, cũng sẽ vì công chúa mà thanh toán cho các người.”

Lão tam đem thiệp cưới nhét vào tay nàng, đứng dậy nói: “Ngày nhớ cho kỹ, mười ngày sau ca đến đón muội.”

Hắn muốn rời đi, Mật Nhi lại ngăn hắn lại nói “Lần này muội theo ca về.”

Phùng Mật

Báo ân (đại kết cục 1)

Lão tam khiếp sợ.

Mật Nhi cảm thấy buồn cười “Dáng vẻ này là sao, chẳng lẽ không muốn muối về?”

Lão tam có chút kích động “Ca đương nhiên là ước gì muối trở về, chỉ là đã năm trăm năm, muối, muối sao lại đột nhiên thông suốt?”

Mật Nhi nghe vậy khẽ cười, trong mắt mang ưu thương, nhưng lại không hiện trên mặt, nhàn nhạt nói: “Đều đã qua.”

Nói rồi đôi mắt chợt sáng, cười khanh khách nói “Lại nói gần đến hôn sự của công chúa, muối cũng là nhân lúc còn sớm đi gặp nàng ấy.”

Vừa nghe nàng nhắc đến công chúa, lão tam tránh còn không kịp, vội nói: “Đã biết, chúng ta liền xuất phát.”

Trước khi đi, Mật Nhi ngẫm nghĩ, đem đèn hoa đăng đêm nay mang theo.

Phùng Mật

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-2: Báo ân (đại kết cục 1-2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Mật-
Vy Vy An Dịch Thế Giới

Chương 22.2

Edit: Nam 08

Rời khỏi Thanh Khâu mấy trăm năm, nhân gian đã sớm đổi thay, mà Thanh Khâu vẫn như trước đây, lão tam giữ lại động phủ của nàng, so với trước đây cũng không hề thay đổi.

Mật Nhi để lão tam về động phủ trước, tự mình đi đến suối nước nóng trước kia thường đến, dự định thư giãn gân cốt, nghĩ đến trước đây cũng chưa từng có ai đến, cũng yên tâm một mình đến đó.

Chung quanh suối nước nóng đều là tràn đầy sương mù, Mật Nhi cởi xiêm ý, cơ thể trần trụi chậm rãi đi vào nằm dưới lòng suối, thể xác và tinh thần cũng thư giãn, liền khép dần đôi mắt, rơi vào mộng đẹp.

Trong mơ, nàng lại nhìn thấy hai người nam nhân như hoa như liễu đang đi đến nơi này, người đi phía trước, quần áo phảng phất, thân hình cao lớn, ngọn cây cùng sương mù che mất khuôn mặt của hắn, Mật Nhi nhìn không được rõ ràng, chỉ thấy hắn bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói với người phía sau một hồi, sau đó người nam nhân kia rời đi, chỉ để lại hắn tiếp tục đi về phía trước, hướng nơi này mà đi đến.

Mật Nhi chợt nhớ ra bản thân mình không có mảnh vải che thân, ngâm mình trong suối nước nóng, nghĩ muốn nhanh rời đi, lại vì thế nào cũng không mở mắt ra được, đúng lúc đang sốt ruột, liền thấy hắn đi vào suối nước nóng, đưa tay xua đi sương mù phía trước, dường như thấy bóng dáng của nàng, liền nhấc chân đi đến.

Mật Nhi lại không thể nhìn được, định lực ngưng thần, bỗng nhiên mở mắt ra, liền chạm đôi mắt đen nhánh hẹp dài, lúc này cũng đang cúi xuống nhìn nàng, dường như không nghĩ đến nàng sẽ đột nhiên tỉnh dậy, mi dài khẽ nhắm lại, hỏi: “Dường như ta đã gặp qua nàng.”

Lại nhìn nhìn nàng thêm lần nữa, càng thêm chắc chắn nói: “Ta ở nhân gian, đã gặp qua nàng.”

Mật Nhi tự nhiên cũng không quên, hắn chính là gã nam nhân đã tặng nàng hoa đăng, không thể nghĩ được thì ra hắn không phải người phạm, chỉ là một nơi chỉ

toàn cả yêu quái như Thanh Khâu, , tại nhìn nan có phần lạ mắt.

Trong lòng sinh nghi, Mật Nhi bỗng nhiên nhớ đến bản thân mình còn trần trụi thân trên, vội nâng cánh tay lên che đậy, đem bản thân mình chìm sâu vào làn nước, mây mù chung quang chậm rãi dâng lên, Ngọc Trạch cúi đầu nhìn nàng, lại thấy thân thể ngà ngọc, người đẹp tận xương, trái tim xưa nay lạnh đậm, thế nhưng lại nổi lên một tia nhận nhạo, trái tim như rót mật ngọt, chỉ hiểu được nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng, mà dưới chân càng không thể nào dời đi được.

Nhìn thấy mày đẹp của Mật Nhi nhúu lại, khuôn mặt mang màu hồng nhạt, sắp sửa nổi giận, hấn mới hồi phục tinh thần, nhanh nghiêng mặt đi, không nhìn nàng, chỉ là khóe mắt vẫn còn chăm chăm, nghĩ thầm, lần trước ở nhân gian đã bỏ qua một lần, lần này nhất định phải hỏi cặn kẽ, rõ ràng, lại hỏi: “Nàng tên gì?”

Không thấy người trả lời, trong lòng Ngọc Trạch thấy không đúng, lại sợ đường đột, lại hỏi thêm lần nữa.

Lúc này vẫn là im lặng.

Ngọc Trạch xưa tan sương mù, liền thấy suối nước nóng trắng vắng, giai nhân đã sớm rời đi.

Mật Nhi vội vàng tránh né, xiêm y tán loạn chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy đi, sợ hấn lại đuổi theo, lại vì quá vội vàng, dưới chân bị vướng, té ngã đè lên thứ gì đó, dưới thân dính dính mềm mềm, còn chưa đứng lên, liền bị một đoạn đuôi rắn cuốn lên, ngay sau đó liền đối diện với đôi mắt âm u mà tỏa sáng.

Trước mặt đúng là một con mãng xà thật lớn đang quấn mình, thấy Mật Nhi là mỹ nhân mê người, lưỡi rắn thè ra, nước dãi chảy ròng ròng, hỏi: “Ta nhớ rõ nàng là ai, Mật Nhi của Thanh Khâu, sáu trăm năm qua chưa từng thấy nàng xuất hiện, hôm nay lại lao vào người ta, nàng có nghĩ muốn gả cho ta thì cũng không cần gấp gáp như vậy, để ca ca ta đây đến thương nàng!”

Mệnh của Mật Nhi đúng thật là không thoát khỏi tên mãng xà ham mê nữ sắc, trong lòng chán ghét vô cùng, nhưng không đầu lai hấn, âm thầm nhẫn nại kéo dài thời

gian nghĩ cách chạy trốn, lại thấy cái đầu của mãng xà đưa đến gần, lưỡi lại thè ra muốn liếm miệng của nàng, thân thể liền phản ứng, chán ghét rút đầu lại, liều mạng dây dưa cùng hắn.

Nàng biết thực lực của mình, là không thể nào so được với đạo hạnh của đại mãng xà, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể để cơ thể mình vậy bẩn, cùng lắm thì chính là chết.

Trong lòng mang theo suy nghĩ này, chợt nhìn thấy một luồng ánh sáng chói mắt hiện lên, đuôi mãng xà đang cuốn lấy eo nàng luông lổng ra, một thành hai liền rơi xuống đất, máu huyết xanh lè dính nhót từng luồng phun ra, thẳng bắn lên người nàng, trong không khí toàn là mùi hôi thối.

Mật Nhi vốn là bị mãng xà cuốn lên giữa không trung, giờ mãng xà bị chém chết, nàng lại tì giữa không trung mà rơi xuống, đúng là không hên được, một vòng tay ôm ấp ôm lấy nàng, một gương mặt quen thuộc lại đập vào mắt, Mật Nhi không ngừng kêu khổ: “Lại là người?”

“Sao không thể là ta hả?” Ngọc Trạch cúi đầu nhìn nàng, khẽ mỉm cười hỏi.

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Phùng Mật- Vụ Vụ An Dích Thế Giới

Chương 22.2

Edit: Vân -08

Mật Nhi không dây dưa với hắn, chỉ nói: “Là người đã cứu ta, cảm ơn người, bây giờ có thể thả ta xuống.”

Ngọc Trạch lại nói: “Máu của xà tinh phun lên người nàng, nhìn chật vật vô cùng, ta mang nàng đến suối nước nóng rửa sạch.” Chợt lời cũng mặc kệ ý kiến của Mật

không ưa sạch. Dù cho cùng mục đích kiến cứu Mật
Nhị, hung hăng mang nàng quay lại suối nước nóng.

Hắn nếu có thể giết chết mạng xà, tất nhiên đạo hạnh
cũng cao thâm hơn nàng, Mật Nhị bị hắn ôm trong
ngực, thoát thân không được, mắt lại thấy hắn thò tay
đến, muốn đem xiêm y của mình cởi sạch, thẹn quá hóa
giận nói: "Người tuy là ân nhân của ta, nhưng lại
không phải là tướng công của ta, sao có thể là chuyện hạ
liu bại hoại như vậy chứ?"

Ngọc Trạch thấy nàng giận dữ, mặt đẹp đỏ lừng, càng
thêm đáng yêu vô cùng, trong lòng chỉ vui vẻ, xuyên qua
ngực nàng, lại ôm chặt eo của nàng, không cho nàng
tránh né, lời ngay nói thật: "Không gạt nàng, ngay tại
lần đầu tiên gặp mặt, ấn tượng ta đã khắc sâu với nàng,
khi đó chưa kịp hỏi nàng là ai, ở đâu, rất là nuối tiếc,
bây giờ chúng ta có lần thứ hai gặp mặt, bất kể nói thế
nào, ta cũng không bỏ qua."

Thấy nàng vô cùng chán ghét, Ngọc Trạch nói chuyện
đến nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ "Mặc kệ là
nàng có tương phu hay chưa, cũng mặc kệ nàng có đính
uớc cùng nhà nào, từ giờ trở đi không cần tính toán gì
hết, ta thích nàng, nhất định phải có được nàng." Nói
rồi liền bắt lấy đôi tay Mật Nhị, tháo nút thắt từ cổ áo,
bắt đầu cởi bỏ xiêm y của nàng.

Mật Nhị giận dữ nói: "Người, đồ vô sỉ!"

Ngọc Trạch nghe vậy lại hôn hôn môi nàng, mềm mại
mà ướt át, lại nhìn không được hôn thêm vài cái, Mật
Nhị liên tục tránh né, hắn lại ép sát từng bước, cuối
cùng khi bọn họ tách ra, thì khoe môi cũng đều là nước
lọt.

Ngọc Trạch lại dùng miệng tiêu hủy chứng cứ, lại nói:
"Ta biết mình vô sỉ, sống đến bây giờ mới trải qua một
lần vô sỉ, ta cũng không nghĩ phải nhận, nếu không phải
dùng thủ đoạn cường ngạnh đoạt lấy nàng, trong lòng
nàng là không muốn, đành phải trước chiếm nàng thành
của riêng ta, bây giờ nàng là giận ta, nhưng một ngày
nào đó, đá cuội cũng nở hoa, hướng chỉ là một quả tim
còn đang sống."

Hắn dùng phép làm Mật Nhị không thể động, lại đưa

tay từng cái cạo sạch xiêm y của nàng, cuối cùng liền ôm nàng vào suối nước nóng, sờ đến giữa hai chân nàng, trong nước ấm mà vuốt ve hoa cốt của mỹ nhân, đem mọi thứ bên trong lấy ra sạch sẽ, dấu vết của gả nam nhân khác, một chút hấn cũng không giữ lại, xong rồi mới thu tay.

Lại nâng mông nàng ấn vào vách suối nước nóng, từ phía sau chậm rãi đi vào, lại sợ nàng không thoải mái, vừa cảm vừa hỏi: “Như vậy có đau không? Còn khó chịu không? Khó chịu thì nói với ta một tiếng.”

Lời vừa nói xong, mới nhớ đến mình đã điểm huyết đạo của nàng, nghĩ lại nếu giải huyết lại sợ nàng chạy trốn, nhưng cũng sợ nàng thương tâm. Ngọc Trách dừng lại, ôm nàng hôn một hồi, sờ đến bên trong đã ướt đầm, mới biết nàng động tình, nâng mông nàng lên, muốn đem vật to lớn kia cắm vào, lại nhìn thấy nàng khóc đến lợi hại, không khỏi ngăn ra.

Hắn cũng không biết mình bị làm sao nữa, chỉ cảm thấy nàng khóc, một giọt nước mắt của nàng cũng có thể chạm vào tim hắn.

Ngọc Trách dừng lại, nhẹ nhàng lau nước mắt trên má nàng, ôn nhu nói: “Ta lại không phải đánh nàng, giết nàng, chỉ là nghĩ muốn cùng nàng một đêm xuân, cùng nàng thành phu thê, vì sao nàng lại khóc đến như vậy?”

Hắn khai thông huyết đạo cho nàng, Mật Nhi lại càng khóc đến thương tâm, thút tha thút thút nói: “trong lòng ta đã có người, ta đợi hắn đã sáu trăm năm, vẫn luôn chờ hắn quay về, người vì sao lại làm khó, làm khổ người khác?”

Không biết vì sao vừa nghe xong những lời này của nàng, trong lòng Ngọc Trách thật khó chịu, nhưng vẫn là không buông nàng ra, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt non mền của nàng, thấp giọng nói: “Làm khó người khác là thế nào? Ta từ trước đến giờ chính là như thế đó, trải qua nhiều chuyện xấu, không sợ nhiều thêm một chuyện, lại nói ta thật lòng thích nàng, muốn cùng nàng, nàng sao lại liền quẫn bách trong lòng?”

Mật Nhi lại nói: “Người lớn lên là người đang hoàng,

không lo không có cô nương nào thích, ngại gì không làm chuyện tốt, lương tha cho ta đi.”

Ngọc Trạch lắc đầu “Không được.” Thái độ hằn kiên quyết, khẳng khái muốn ở nơi này cùng Mật Nhi làm chuyện tốt, Mật Nhi chết cũng không chịu cùng hắn, cuối cùng cũng là hết cách, cúi đầu cắn lên vai hắn một cái thật hung ác, Ngọc Trạch ăn đau, đành lương nàng ra, mà Mật Nhi lại nhân cơ hội này chạy trốn.

Chờ đến khi Ngọc Trạch phản ứng, thì một tay đầy máu tươi, nhìn quanh nào có còn bóng hình Mật Nhi đâu, nhưng không giống lần trước có vận khí tốt như vậy, lúc này lại bất không được người.

(~▽)~(~▽)~(~▽)~

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Báo ân (đại kết cục 2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Mật-
Vy Vy An Dịch Thế Giới

Chương 23: Báo ân (đại kết cục 2)

Edit: Vân-08

Mật Nhi chỉnh sửa xiêm y ngay ngắn mới vào động phủ, lão tam lại không có ở đây, nàng có chút buồn ngủ, nghĩ đến những chuân chán kinh liên tiếp vừa xảy ra, liền

mang theo quần áo leo lên giường ngủ một giấc, mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng, thế nhưng đó lại là cảnh tượng nhân gian.

Đường như vẫn là Lệ gia sau sáu trăm năm, con cháu đông đúc, tiếng người ồn ào, Biệt Xuân viện gió ẩm lay động, dưới giàn nho có một thân ảnh, nàng chậm rãi đến gần, hai mắt rung rung, thế nhưng lại không dám thành tiếng, chỉ chờ hần nghe được động tĩnh phía sau xoay người lại, nàng mới nhìn thấy được người mà ngày đêm mong nhớ, đang muốn lao lên, hần liền nhanh hơn một bước đi đến, mặt mày âm trầm lạnh lẽo, chất vấn: “Nàng vì sao vất bỏ ta?”

Mật Nhi hai mắt rung rung, lắc đầu: “Đều không phải là thiếp thật lòng muốn rời đi, thật sự có chuyện bất đắc dĩ.”

Lệ Nhuận Du đi đến trước mặt nàng, vuốt ve má nàng, trong mắt muôn vạn nhu tình, bỗng nhiên hóa thành tàn khốc, nắm lấy cằm nàng, lạnh lùng hỏi: “Nàng vì sao lại không quay lại tìm ta, có phải trong lòng nàng có người khác hay không? Nàng không cần ta, có phải hay không?”

Không chờ Mật Nhi nói rõ, liền tỉnh mộng, nàng mở to đôi mắt, lại đối diện với một gương mặt phóng đại, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, đây không phải là Ngọc Trách thì còn có thể là ai?

Nháy mắt, Mật Nhi rùng mình, không nói lời nào, lập tức đứng dậy rời đi, Ngọc Trạc lại đè nàng xuống dưới, vuốt ve khuôn mặt nàng, lòng bàn tay khôn ráo mà ẩm áp, lại mang theo sự quen thuộc đến lạ kỳ.

Trong phút chốc, Mật Nhi ngốc lảng, rồi ngay sau đó liền tỉnh táo lại, đôi ta che ngực không cho hắn đến gần, chỉ hỏi: “Người sao lại tìm được đến đây.”

“Ta cũng không biết.” So với lúc ở suối nước nóng thật khó nhìn được, Ngọc Trạch lúc này chỉ muốn hôn hôn nàng, đáng tiếc Mật Nhi không cho hắn ôm, càng không cho hắn nói chuyện, trong lòng buồn bực, càng muốn ép sát vào, lại thấy Mật Nhi một mặt không tin tưởng, lúc này mới nói: “Vừa rồi, sau khi nàng rời đi, ta đợi ở suối nước nóng hồi lâu, muốn tìm xem đồ vật nàng lưu lại, nhưng đáng tiếc lại không có cái gì, ngược lại còn mơ mơ màng màng ngủ mất, ta còn mơ một giấc mơ.”

Nói đến đây, trong lòng Mật Nhi có dự cảm không lành, lại không dám tin nhìn hắn, vẫn là cảnh giác, ngăn chặn.

Nhưng mà Ngọc Trạch cũng không ngại nói tiếp: “Ta mơ thấy cảnh tượng nhân gian, ta sống sống một đại gia tộc, trong viện ta sống có đủ loài hoa, còn có cây đào, giàn nho, ta liền đứng dưới giàn nho, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, ta quay đầu nhìn, lại tỉnh mộng.”

“Sau khi tỉnh dậy, đầu ta còn choáng váng, trong nhất thời không biết làm gì, chậm rãi suy nghĩ một chút, trong lòng không thể dứt bỏ được nàng, liền dựa vào cảm giác mà đến tìm nàng.” Ngọc Trạch khẽ cười nói, “Nói cũng thật thần kỳ, vậy mà ta thật sự tìm được nàng.”

Mật Nhi lại cười không nổi, giọng nói ảm ách: “Người sao lại mơ giấc mơ này?”

Ngọc Trạch thấy thái độ ngần ngại của nàng, sợ dọa sợ nàng rồi, đành phải xoay người nằm xuống bên cạnh nàng, đôi tay lại ôm chặt nàng. Tuyệt đối không cho nàng con

đều lấy các em làm hàng, gọi các em hàng con đường lui.

Lại thấy Mật Nhi vẫn chưa hồi thần lại, Ngọc Trạch uốn đến hôn hôn gương mặt, cái mũi cuối cùng là môi nàng. Môi nàng thơm ngọt mềm mại, dường như là món ngon nhất, nghĩ nghĩ vẫn muốn được hôn hôn mãi.

Mật Nhi bỗng nhiên đẩy hẳn ra “Người sao lại mơ thấy như vậy, nói cho rõ ràng!”

Ngọc Trạch cũng không giận, nghe vậy cười nói: “Mơ này có gì kỳ lạ? Chẳng lẽ nàng cũng mơ cùng một giấc mơ như ta?”

Mật Nhi nghe vậy, một lời cũng chưa nói, sắc mặt so với lúc trước càng trắng bệch hơn nữa. Ngọc Trạch lúc này mới nhận ra là không đúng, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?” Chẳng lẽ hẳn mơ như vậy là rất đáng sợ?

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Phùng Mật- Vy Vy An Dích Thế Giới

Mật Nhi đưa mắt ngo ngáy nhìn hẳn, bỗng nhiên rơi lệ “Người, rốt cuộc người là ai?”

Ngọc Trạch nhìn thấy nàng mang bi thương, không hề trêu đùa, đúng sự thật mà nói: “Ta là Ngọc Trạch, là người Phương tộc.”

Mật Nhi biết người tên Ngọc Trạch này, đột nhiên đẩy hẳn ra “Người đã là hoàng tử Phương tộc, cùng công chúa Thanh Khâu ta, sắp đến hôn kỳ, người nên tu thân dưỡng tính, ngồi chờ đại hôn, không cần làm càn như thế!”

Ngọc Trạch đã có thể nói ra thân phận của mình, cũng không sợ dẫn đến nghi ngờ, lập tức nói: “Ta thích liền phải có được, không thích thì đánh chết ta cũng không muốn!”

Đứt lời, cúi người đè Mật Nhi xuống dưới thân, vuốt ve gương mặt trắng mịn của nàng, trong lòng liền dâng lên sự quen thuộc, mà trong mắt hắn đầy sự trùu mến mà nhìn nàng, thấp giọng nói “Hôn sự là do gia tộc chọn, không liên quan gì đến ta, huống hồ khi đó ta còn nhỏ, không biết tình là gì, bây giờ gặp được nàng, cảm thấy thời gian qua mau, không thể chậm trễ, nàng nói ta gấp gáp, mắng ta háo sắc cũng được, tóm lại ta là đã chọn nàng.”

Mật Nhi đẩy hắn ra không được, lại bị hắn sờ loạn trên mặt, luồn lút cắn hắn một cái: “Người là người không biết xấu hổ.”

Ngọc Trạch tuy ăn đau, nhưng lại không buông tay cười nói: “Ta là không biết xấu hổ.”

Đứt lời liền đè Mật Nhi ra mà hôn, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào khoang miệng của nàng, hung hăng càn quét, cướp lấy nước bọt cùng hô hấp của nàng, hắn là chưa bao giờ ngửi được hương thơm nào như vậy, ăn qua đồ ngọt ngào như vậy, lập tức mê say, càng lún sâu vào, lại thấy hô hấp của Mật Nhi yếu ớt, mặt mày đỏ ửng, biết nàng thở không kịp, lúc này mới nhanh chóng mà buông lỏng môi miệng nàng.

Nước bọt liền tạo thành sợi mà chảy theo khóe miệng, hắn đưa tay lau khóe miệng cho nàng, lẩm bẩm nói: “Ta thấy nàng càng thêm xinh đẹp.”

Bộ dạng này của hắn như ác ma, Mật Nhi biết trốn

không khỏi bàn tay hắc, tâm như tro tàn, bất giác nước mắt chảy dài.

Ngọc Trách dừng lại, nói: “Nếu nàng trách ta phong lưu, ngay đêm nay ta liền về Phượng tộc, đem chuyện hôn sự này hủy bỏ, đổi lại ngày mai nghênh thân đón nàng vào cửa, chỉ là đến lúc đó, nàng đừng ghét bỏ ta ném đi vị trí kế thừa Phượng tộc, muốn cùng ta lưu lạc chân trời!”

Mật Nhi nghe hẳn còn có lòng muốn cười mình, muốn mang mình lưu lạc chân trời, này không phải là càng làm khó người ta hơn sao, liền nói: “Người quyết định như vậy, chẳng lẽ không nên hỏi ý ta?”

Ngọc Trạch hôn nàng một cái, ôn nhu nói: “Trong làng này không có ta, ta biết, sau khi cưới nàng vào cửa, nàng từ từ rồi sẽ đối tốt với ta.”

Hắn không nghĩ Mật Nhi suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng đề nghị: “Đừng nói gì, nàng xinh đẹp như vậy, lại làm ta muốn hôn hôn nàng.”

Mặt Nhi nghiêng mặt tránh né, lại bị hấn nắm cầm, lại bị hấn hung hăng hôn cho một trận, môi cũng hồng lên, sưng lên, hấn mang theo thương tiếc mà vuốt ve môi nàng, thái độ thỏa mãn cực kỳ.

Lại ngay lúc này, ngoài động phủ có động tĩnh truyền đến. Lão tam đi vào hô to: “Mật Nhi, muội có ở đây không?”

Mật Nhi mở miệng muốn kêu, nhưng lại bị Ngọc Trách điểm huyết, động không thể động mà nói cũng không nên lời, buồn bực mà hung hăng trừng mắt, Ngọc Trách lại ôm nàng vào ngực, cả người đột nhiên hóa

thành phương hoàng vàng rực không tò.

Cả phòng rực lên màu vàng tươi đẹp, dường như cảnh lạ thượng cổ, lão tam vừa đi vào liền lóa mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy muội muội nhà mình bị một con phương hoàng tha đi, ngay sau đó bay ra khỏi động, biến mất cuối chân trời.

Ngọc Trạch đưa Mật Nhi đến một sơn cốc ngập tràn sương mù, chỉ nói: “Xung quanh thường có mãnh thú, chỉ có nơi này là an toàn, nàng đợi ở đây đừng đi đâu, chờ ta quay lại.” Dứt lời, liền đặt một nụ hôn lên trán nàng, ngay sau đó liền hóa phương hoàng bay đi.

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Phùng Mật- Vụ Vụ An Dích Thế Giới

Mật Nhi bị hấn dùng pháp lực giam giữ, ngo ngác mà dựa dưới gốc cây, còn buồn ngủ đánh ập đến, trong chốc lát liền hôn mê.

Chờ đến khi nàng tỉnh lại, cũng không biết đã qua bao lâu, xung quanh đều là sương mù, nhìn không được lên ngoài, trong lòng thầm tính thời gian, ước chừng ba ngày sau Ngọc Trạch mới quay về.

Nhìn hấn phong trần mệt mỏi, quần áo không chỉnh tề, lại nghe răng trợn mắt than đau, trên lông mi còn mang theo giọt nước, liền ôm nàng đến nơi có nhiều ánh sáng nhất, lại cẩn thận liếm đi sương sớm trên mặt nàng.

Mật Nhi lại ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trên người hấn, lại để ý thấy quần áo hấn nhàu nát, ống tay áo còn dính máu, sau lưng đều có vết roi đánh qua, lại còn

hắn sâu, không khỏi hỏi: “Mấy ngày nay người đi đâu?”

“Ta về nhà một chuyến, đem hôn sự cùng Thanh Khâu giải trừ.” Ngọc Trạch trên đường về hái không ít trái cây, lúc này lấy từ trong tay áo ra, đưa tới trước mặt Mật Nhi ăn một miếng, tự mình cũng ăn một miếng, người tới ta đi, Mật Nhi cũng no bụng rồi, lại thấy hắn còn muốn đút thêm cho mình, nhân cơ hội nói “Bởi vì chuyện này mà người bị đánh?”

Ngọc Trạch nói: “Làm chuyện lớn, sao có thể không bị đánh?”

Hai người khi đang nói chuyện, bên cạnh dần dần vang lên tiếng động, Ngọc Trạch chợt hô: “Không hay rồi!”

Trưởng lão theo dõi hắn mà đến, lại thấy hắn đang che chở một tiểu nương tử xinh đẹp, trong lòng hiểu rõ, dựa vào đạo hạnh cao siêu mà bắt lấy Mật Nhi, bóp chặt cổ nàng, uy hiếp Ngọc Trạch, “Người theo bọn ta về, nàng ta liền có thể bình an không có chuyện gì, nhưng nếu người không chịu, chỉ sợ mạng của nàng ta không còn, mà người mất đi vương vị Phượng tộc, chỉ e là giỏ tre mức nước mà thôi!”

Ngọc Trạch quỳ xuống trước mặt bọn họ: “Các vị thúc thúc, các vị muốn làm khó ta điều gì cũng được, chỉ cầu đừng hại đến nàng.”

“Chỉ cần người theo bọn ta về, chúng ta tuyệt đối không làm khó nàng ta!”

Ngọc Trạch thở dài, “Được.” Đang muốn theo bọn họ trở về, không ngờ lại xông lên nhân lúc bọn họ không phòng bị, cướp lấy Mật Nhi, dựa theo sương mù dày đặc mà chẩu trốn.

Nhưng sau một hồi đại chiến, Ngọc Trạch bị thương không nhẹ, đưa Mật Nhi chạy trốn không bao lâu liền gục ngã nơi núi cao rừng rậm, Mật Nhi thấy dựa vào mình hần cũng khó chịu, nói: “Như vậy cũng không phải là cách, người giải huyết đạo cho ra, để ta giúp người.” Ngọc Trạch lại hỏi: “Vậy người sẽ đi sao?”

Mật Nhi nhìn thấy sắc mặt của hần tái nhợt, không còn khí phách phóng đảng lúc trước, lại nằm trên tảng đá xanh, hai tay áo dính đầy máu, tuy là ý chí sắc đã cũng muốn mềm, không khỏi thờ dãi một phen, “Người tội gì phải làm vậy?”

Ngọc Trạch nghe lời ôn nhu như vậy liền cười rộ lên: “Những vị thúc thúc của ta không hiểu ta, ngay cả chức vị trứ quân cũng không làm, càng muốn từ hôn, lại cướp đi nàng làm khó xử người khác, mà bây giờ nàng cũng hỏi.”

Lời hần nói thật nhẹ nhàng, lại làm cho Mật Nhi cảm thấy hần đáng thương, bất giác hỏi: “Người nói ta không hiểu, vậy người nói ra, có phải ta có thể hiểu phải không?”

Ngọc Trạch khẽ cười “Nàng sẽ không hiểu, trái tim của nàng chưa bao giờ đặt ở chỗ ta. Nhưng mà ta lại không thể trách nàng, cũng không đành lòng mà trách nàng.”

Mật Nhi nói: “Nếu người biết chúng ta không hợp lời, tội gì còn muốn dính vào nhau, hủy hoại tiền đồ của người? Không bằng người thả ta đi, như vậy các thúc thúc của người sẽ không đuổi theo, người cũng không hấp hối nơi núi thâm rừng sâu, không người nào biết.”

“Mơ tưởng!” Ngọc Trạch ngắt lời: “Tâm tư này, về sau nàng cũng đừng nghĩ đến.”

Mật Nhi nhìn hấn nói chuyện còn thờ dốt, nói: “Vậy người cũng không thể ở đây chờ chết được, ta cũng không thể nhìn người chết, người còn lại chút sức lực, tước giải huyết đạo cho ta, ta sẽ chữa thương cho người.”

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Phùng Mật- Vụ Vụ An Dích Thế Giới

Ngọc Trạch lại nói: “Vậy nàng đảm bảo không chạy trốn đi.”

Mật Nhi nói: “Người nói gì ta cũng đồng ý, được chưa?”

Ngọc Trạch lúc này mới yên tâm, dùng sức lực còn lại giải khai huyết đạo cho nàng, Mật Nhi kéo hấn xuống, vận khí chữa thương cho hấn, đến khi thấy sắc mặt hấn chuyển biến tốt, nhưng chưa hoàn toàn hồi phục, mới chậm rãi dừng tay.

“Liền đến đây thôi.” Mật Nhi đứng lên “Tuy ta không chữa khỏi cho người, nhưng cũng sẽ không để người chết, giữ lại chút sức lực đợi thức thức người tìm đến.”

Ngọc Trạch thấy nàng rời đi, lập tức đuổi theo, rồi lại ôm ngực ngã trên mặt đất, nói “Nàng đã đồng ý với ta, sẽ không chạy trốn, nàng sao lại có thể lật lọng???”

Mật Nhi ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay áo lau vết máu trên mặt hấn, nói: “Người nói cái gì ta cũng đồng ý, ta lại chưa nói là ta đồng ý với người, không tính là lật lọng.”

lúc này nàng đang muốn rời đi, nhưng chân lại không bước đi được, là bị Ngọc Trạch nắm lấy tà váy, hấn dùng sức mà nắm lấy, đốt ngón tay cũng trắng bệch, sắc mặt vì dùng sức nói chuyện mà cũng đỏ lên” “Đừng, đừng đi!!!”

Mật Nhi nghĩ nghĩ cũng không lấy tay hấn ra, mà nói: “Liên tại bây giờ người là hồ đồ, sau này nghĩ lại, chỉ cảm thấy bộ dáng này thật buồn cười.”

Thấy hấn vẫn là chết không buông tay, nín tay dùng hết sức lực, giống như tường đồng vách sắt, làm cho nàng không chút đành lòng.

Nhưng chút đành lòng này chung quy cũng không thể hóa tình ý, cuối cùng vẫn là đẩy tay hấn ra, nói lời bái biệt: “Chúng ta liền dừng ở đây đi, sau này không cần đến tìm ta.”

Lời này rơi vào tai Ngọc Trạch, không khác gì sấm sét ầm ầm vang lên, đem lực phủ ngũ tạng cùng thất khiếu hồn phách của hấn đánh tan nát, một chút tro tàn cũng không còn.

Hấn trợn to mắt nhìn bóng dáng rời đi của Mật Nhi, lại linh thần không hề tuyệt vọng.

Hấn sống đến tuổi này, cũng chỉ yêu một người, lại bị này triệt để chối từ.

(~□□□)~(~□□□)~(~□□□)~

Bạn đang đọc truyện *Phùng Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 24: Đại kết cục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phùng Mật- Vụ Vụ An Dích Thế Giới

Chương 24. Đại Kết Cục
Edit: Vân -08

Mật Nhi sợ lão tam chất vấn, lại không biết nên nói thế nào cho phải, về mặt khác thì lại âm thầm hối hận, không nên bỏ lại Ngọc Trạch như vậy, nhưng nếu đã bỏ hắn đi, lại nói với hắn lời tàn nhẫn như thế, thì không có đạo lý nào quay lại mà nói, vì thế cứ chậm rì rì mà trở về.

Kết quả, trở lại Thanh Khôi, lại nghe được tin tức công chúa đào hôn, mà về động phủ lại không thấy bóng dáng lão tam, liền biết hắn đã chạy đi tìm người.

Chuyện công chúa đào hôn đã lan truyền ầm ĩ ra ngoài, nhưng ai cũng không biết được vì sao nàng bỏ trốn, chỉ có Mật Nhi lại biết nguyên do, lại biết hoàng tử Phượng tộc khó chơi, nghĩ động phủ ở Thanh Khôi đã không còn an toàn, vì để né tránh nghiệp nợ này, chỉ cần trở về Lệ Trạch ở nhân gian.

Lại đến Lệ Trạch, yêu tinh nơi này cũng đều bàn luận chuyện hôn sự của Thanh Khôi cùng Phượng tộc, cũng có lời đồn chuyện công chúa Thanh Khôi đào hôn, có lời lại nói bên phía Phượng tộc có ý định từ hôn, Mật Nhi nghe đến những tin tức này, tâm loạn như ma, liền đuổi hết yêu tinh ở Lệ Trạch ra ngoài, nhưng tin tức vẫn đồn đến tai nàng,

ngươi, nhưng chỉ cho bạn một lời khuyên.

Không qua mấy ngày, tin tức hoàng tử Phương tộc lại bệnh nặng được truyền đến.

Lòng Mật Nhi khó mà yên tĩnh, ngay cả nàng cũng thấy kỳ lạ, chẳng qua là bị Ngọc Trạch quấn có mấy ngày, thế nào lại không có lý do gì quên được hẳn.

Phải biết rằng, trong lòng nàng chỉ có Lê Nhuận Du, không có khả năng nhớ thương nam nhân khác, vì thế mạnh mẽ đem phần tâm tư này dập tắt.

Lại vào lúc này, một cơn ác mộng lại truyền đến. Ngọc Trạch đã chết vì bệnh.

Mối hôn nhân giữa Phương tộc cùng Thanh Khâu cũng liền thất bại.

...

Mật Nhi khi biết được chuyện này trong lòng cực kỳ bi ai, nước mắt thế mà không kiềm được mà chảy xuống.

Nàng khóc suốt một đêm, ngày hôm sau liền nghĩ muốn trở về Thanh Khâu, lại nghĩ muốn âm thầm đi đến Phương tộc nhìn hẳn một lần, dù cho đó chỉ còn là một thi thể.

Nàng lập tức liền đi, tước đến Phương tộc, đường xá xa xôi, mây mù quay cuồng, vạn vật nhân gian cũng trở nên mờ ảo hư vô, trên đường mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát, liền đặt chân ở miếu sơn thần, thấy cây cối xanh tươi, hoa quả mọng ươn, liền hái lấy, chờ khi đến gần mới phát giác có người ngồi dưới gốc cây, môi hồng răng trắng, mặt mũi tiêu sái, thật có thể nói là ngọc thụ lâm phong, không phải là Ngọc Trạch thì còn có thể là ai nữa?

Mật Nhi lập tức sùng sốt, thế nhưng đầu tiên không phải là muốn chạy, mà là đi đến hỏi: “Người, người sao lại....”

Ngọc Trạch ngồi dưới gốc cây nhìn nàng cười: “Ta đương nhiên là không chết.” Nói rồi đứng dậy đi về

phía nàng.

Mật Nhi lúc này mới muốn bỏ chạy, nhưng đã quá muộn, nàng căn bản không phải là đối thủ của Ngọc Trạch, chỉ là vài chiêu liền bị Ngọc Trạch ôm lấy từ phía sau, lại ôm nàng ép vào thân cây, hấn ôm nàng thật chặt, nhìn đôi mắt nàng, lông mày, cái mũi, không cái nào không cảm thấy đáng yêu, thậm chí một sợi tóc của nàng cũng sợ đau.

Trước mắt, càng thêm yêu thích không muốn buông tay, lại ôm lại hôn, bàn tay to vuốt ve từ dưới hông lên đầu vai của nàng, lại cách quần áo xoa nắn hai quả đào mật nở nang của nàng.

Chờ đến khi hoàn toàn bộc phát tình ý trong lòng, Ngọc Trạch mới chậm rãi dừng tay, Mật Nhi bị hấn đùa giỡn không còn bộ dạng, quần áo tuy rằng còn nguyên, nhưng ngực lại có dấu vết ướt át, do bị Ngọc Trạch dùng đầu lưỡi liếm láp, thậm chí còn có thể nhìn thấy hai đoá hoa hồng hồng.

Phía trên đã chặt vật như vậy, thì bên dưới miễn bàn. Dây quần lưng lỏng treo nơi đầu gối, muốn rơi lại không rơi, chỉ dùng mũi chân giữ lại, mà hoa tâm dính nhót, còn dính lên vật nóng của nam nhân, xuân thủy lan tràn, sưng đỏ chịu không được.

Ngọc Trạch cuối cùng cũng không đành lòng làm đau nàng, mới dừng tay, dựa vào cổ nàng mà thở dốc, đôi tay lại mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, không cho nàng cơ hội chạy trốn, ngoài miệng nói rất rõ ràng, “Cuối cùng ta đoán không sai, nàng có chút tình ý đối với ta.

Nếu không cũng không vì biết tin hấn chết, lại vội vàng chạy đến Phượng tộc.

Từ lúc tin tức hấn chết vì bệnh được truyền ra ngoài cho đến nay, hấn vẫn luôn canh giữ nơi này, con đường nhất định phải đi qua, chính là muốn đích thân bắt được nàng, không để cho nàng trốn thoát.

Mật Nhi nghe vậy, không nhìn được khó trong ngực hấn.

Phùng Mật- Vụ Vụ An Dích Thế Giới

Nàng khóc lóc, nhẹ nhàng thở hổn hển, hơi thở đều phun lên lỗ tai hắn, trái tim liền ngứa lên, Ngọc Trạch thật cẩn thận hỏi: “Nàng vì ta mà khóc?”

Mật Nhi không trả lời.

Ngọc Trạch lại từ trong mắt nàng biết được câu trả lời, bỗng nhiên cười lộ lên, vuốt ve ngực nàng nói: “Nơi này có ta.”

Mật Nhi đẩy tay hắn ra, vặn vẹo trong ngực hắn, “Người buông ta ra!”

“Không buông!” Ngọc Trạch càng ôm chặt nàng hơn “Nếu nàng không động nữa, ta liền nói cho nàng một bí mật.”

Mật Nhi nghe xong lời này liền chậm rãi dừng giấy giữa, hoang mang mà nhìn hắn, Ngọc Trạch nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng, đôi mắt sáng trong, bất giác động tâm tư, cúi đầu xuống hôn nàng.

Hắn nhu tình như vậy, làm Mật Nhi có chút không biết phải làm sao, nhất thời quên tránh né, liền bị hắn hôn hồi lâu, chờ hai người buông nhau ra, Ngọc Trạch đã đưa tay nắm trọn quả đào mật của nàng, không nhanh không chậm mà xoa nắn, chậm rãi đánh tan ý chí của nàng, “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Hắn chậm rãi nói, trong giọng nói còn mang theo lưu luyến cùng ôn nhu “Không phải bên cạnh bờ sông, mà là lần đó nàng bị mãng xà cắn bị thương, nàng trốn trong bụi cỏ hấp hối, là ta đã đưa nàng về nhà, cẩn thận mà nuôi dưỡng mấu thán, sau đó lại lại bị

trận lửa lớn kia huỷ hoại, nàng cũng đã đi rồi, làm ta cô đơn ba năm, ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có....”

Hắn kể chuyện cũ này, trái tim Mật Nhi tựa như dao cắt, dường như tâm liền tâm với hắn, liền biết hắn chưa từng nói dối, lập tức ngậy ngấn mà nhìn hắn, vừa kinh sợ vừa vui mừng, bờ môi run rẩy, sau một lúc mới nói: “Người làm sao biết?”

Ngọc Trạch lau sạch nước mắt trên mặt nàng, ôn ôn nhu nhu nói: “Ta đương nhiên biết, ta không chỉ là Phượng tộc Ngọc Trạch, mà ta còn là Lệ Nhuận Du thành Chuông Dương. Sau khi nàng đi, ta ở nhân gian tìm nàng mười năm, tìm không thấy liền nghĩ nên quay về nhà xem sao, nghĩ nói không chừng nàng đang ở trong nhà đợi ta....”

Lời chưa nói xong, Mật Nhi đã chịu không nổi, nắm chặt cánh tay hắn: “Vậy vì sao người lại không về?”

“Trên đường về, bị lật thuyền, ta chết đuối dưới đáy sông, sau đó cảm giác hồn phách xuất ra, lang thang giữa trời đất, trước sau cũng không tìm được nàng, mãi đến khi Phượng tộc tìm được một phần hồn phách còn thiếu hụt nơi nhân gian cùng địa ngục tìm về, ta mới trở lại bản thể, lại lang thang suốt sáu trăm năm, đánh mất ký ức, lúc này mới không nhớ đến nàng.” Khoé mắt Ngọc Trạch nổi lên hồng hồng, lại cầm tay nàng ấn lên ngực mình: “Nhưng là nơi này đều không quên được nàng, chỉ nghĩ muốn cùng nàng thân cận.”

Mật Nhi thút tha thút thút nói: “Bây giờ sao lại nhớ ra?”

Ngọc Trạch lại nói: “Ta cũng không biết, chỉ nhớ ngày đó nàng vứt bỏ ta nơi sơn cốc, lòng ta thật khó chịu, lại nhìn không được đau lòng, hôn mê ngủ một giấc, vì thế mới nhớ được những ký ức này, nhưng ta lại không tìm thấy nàng, vì thế mới nghĩ ra cách dụ nàng đến đây.”

“Người tự mình đi tìm ta, mấy vị thúc thúc của người

có đồng ý hay không!

“không đồng ý cũng phải đồng ý.” Trên mặt Ngọc Trạch tỏ rõ thái độ, “Không nói đến lúc trước là ta cố ý với nàng, hiện tại lại nhớ chuyện xưa cũ, liền từ bỏ vị trí Phương Quân, cũng chỉ muốn cùng nàng bên nhau.”

Mật Nhi buồn bã ứa mắt “Chỉ là....”

Ngọc Trạch chán mỏi nàng “không có chỉ là.” Lại thấy sắc mặt buồn rầu của nàng, thế lương đáng thương, làm trái tim hắn mềm nhũn, hắn không thể moi ra dưng trước mặt nàng, lại có tình dục đốt thân, liền ôm lấy Mật Nhi chậm chậm nằm xuống, cởi bỏ quần áo của nàng, đến cuối cùng chỉ còn lại một chiếc yếm màu trắng tinh khiết.

Mật Nhi nằm ngửa, hai đoá hồng mai sừng sững thẳng đứng, hắn cúi đầu ngậm lấy, đầu lưỡi lướt qua hồng mai sưng to, làm cho Mật Nhi run rẩy kịch liệt, hắn ôm chặt vòng eo của nàng, lại đem chân nàng tách ra, đỡ lấy gáy thịt từng chút một chen đi vào, cho đến khi toàn bộ cắm vào trong, liền nâng nàng dậy, mặt đối mặt, ngồi kẹp chặt hông hắn, Mật Nhi dựa trên vai hắn, đã khó chịu lại vui thích, nước mắt đều tuôn ra, ngậm nga bảo hắn nhanh một chút.

Ngọc Trạch lại cố ý không động, nói: “Ta muốn phạt nàng. Ta đã trải qua sáu trăm năm dài đằng đẳng, tỉnh lại đã không còn kí ức, vừa nhìn thấy đã thích nàng, nàng lại lạnh lùng với ta, bỏ ta, càng muốn để ta thành thân cũng người khác, nàng thật là rất nhẫn tâm.”

Mật Nhi khó nhịn khóc ròn nói: “Là thiếp sai rồi.”

Lời tuy là nói vậy, Ngọc Trạch thấy nàng khóc đau lòng như vậy, lại không đành lòng, liền nâng khuôn mặt nàng lên, ôn nhu nói: “Vậy nàng hôn hôn ta đi, ta liền bỏ qua.”

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng

Mật Nhi nhấp nháy đôi mắt đầy nước, sợ hãi nói: “Vậy chàng có thể tha thứ cho ta sao?”

“ìm.” Ngọc Trách đáp, lại đưa mặt mình đến gần. Mật Nhi nhìn thấy nụ cười của hắn, ẩn chứa tình cảm, nhất thời buồn vui lẫn lộn, lại không nghĩ lúc này giây phút vui mừng đã đến, liền đè nén tâm tư, thẹn thùng ngượng ngùng mà hôn lên.

Miệng nhỏ sấp chạm vào mặt hắn, Ngọc Trách lại đột nhiên xiết eo nàng, bên dưới lại càng hung hung ra vào, đem đầu Mật Nhi đụng phải, suýt nữa là chạm vào đá, hắn lại ôm nàng đè lên thân cây, lấy cơn thịt ướt đầm rút ra, Mật Nhi khẽ kêu một tiếng, giọng đầy ngọt ngào cùng mị hoặc, muốn mà không được, liền lắc lắc cái hông đến gần hắn hơn.

Vật to lớn dưới thân nam nhân vẫn còn cứng rắn, lại không chút nóng nẩy, ngồi xổm xuống hôn một đường thẳng đến bên dưới hông nàng, đem hoa huyết lộ ra run rẩy kia ngậm vào trong miệng, giống như trẻ nhỏ mút sữa, một ngậm lại một ngậm mút nuốt, lại làm cho đầu ngón chân Mật Nhi đều ngứa lên, nắm lấy đầu tóc hắn mà cao trào.

Ngọc Trách liếm sạch sẽ cho Mật Nhi, mới đỡ nàng nằm xuống, cạy miệng nàng ra, đem gậy thịt cứng rắn đưa vào, cuối cùng để nàng uống hết một chén tràn đầy tinh dịch nóng ấm, sau khi rút ra cũng không mềm xuống, cũng so với lúc làm người, thân tiên càng có tinh thần, cũng càng không thoái mãn.

Ngọc Trách rút đầy hai cái miệng nhỏ tước sau, trên dưới của Mật Nhi, một mảnh trắng đục, lại ham mê đôi đào mật nở nang, liền vỗ hông mỹ nhân để nàng tự mình xia nắn, chờ cho đào mật căng tròn, căng phình, dường như có thể chứa đựng được sữa tươi nồng đậm, hắn mới đem cơn thịt đến khe ngực của nàng, tận tình mà bắn ra.

Cuối cùng lại còn muốn mỹ nhân hôn mình, lại còn muốn để gậy thịt ở lại trong thân thể nàng, nặng nề đi vào giấc

ngủ.

Chim chóc trên cây nhìn hai người bọn họ, mặt đỏ hồng, quần quýt ôm lấy nhau, thần thái cứ chỉ nhưu đôi uyên ương, thân mật triền miên, thật làm thần tiên cũng phải hâm mộ.

...

Hai người ở miếu sơn thần mây mưa ba ngày ba đêm, Ngọc Trách tâm bổ cho Mật Nhi bằng nững tình của mình, tựa như mật đào động lòng người, đôi ngọc đào tước ngực muốn xé toạt áo mà nhảy ra ngoài, làm hấn yêu thích không buông tay, cả ngày lẫn đêm đều muốn đặt trên tay mà đùa giỡn, lại mỗi khi mây mù đưa đến, khi màn đêm nặng nề buông, lại muốn xoa nắn hoa tâm của nàng, hai mảnh hoa môi cơ hồ đều sưng, kéo hấn ra ngoài.

Chuyện như vậy, Ngọc Trách cũng không về Phượng tộc, trước đưa Mật Nhi đi du ngoạn nhân gian, non xanh nước biếc, khắp nơi đều là một cõi yên vui của họ.

Chỉ là mây mưa qua đi, Mật Nhi tình triều chưa tan, nằm trong lòng ngực nam nhân, không khỏi nhớ đến, nhiều năm rồi chưa gặp ca ca, từ khi hôn sự giữa Thanh Khâu cùng Phượng tộc thất bại, hấn mang công chúa rời đi, cho đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng cùng tin tức, bất giác có chút lo lắng.

Có một năm, Ngọc Trách đưa nàng về thành Thượng Dương, ở lại Lệ Trạch ít lâu, nào biết được lão tam lại đến gặp họ. Mật Nhi kinh hỉ lẫn lộn, thiếu chút nữa khóc ròng, lại thấy lão tam chỉ có một mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc, lại nghĩ thế gian vạn vật đều có tạo hoá, không thể cưỡng cầu, liền cũng không hỏi,

Lão tam nhìn thấy nàng trắng hồng rạng rỡ, cử chỉ thái độ giống như thiếu nữ mười sáu, ngây thơ vô cùng, đáng yêu vạn phần, liền biết Ngọc Trách đối với nàng rất tốt, chỉ là trong lòng vẫn có chút chuyện, liền để Mật Nhi ra ngoài pha trà, liền nói với Ngọc Trách: “Mật Nhi nói linh hồn của Lệ Nhuận Du là trên người người, ta tin, chỉ là người thật sự có kỷ ức của hấn?”

Ngọc Trách biết không thể gạt hấn, “Lúc trước ta vô

tam, trái cuyen nậu tne, may vì tnuic tnuic tnen đến địa pnu
lấy sổ sinh tử, ta thấy được ký ức sáu trăm năm ký ức
trong đó.” Nói đến đây, hấn hơi mỉm cười, thần sắc khó
lường nói: “Lệ Nhuận Du là ta, nhưng ta chỉ có một nửa
là Lệ Nhuận Du, nửa còn lại vẫn còn lưu trên Vãng
Sinh sách.”

Một nửa lưu lại trên Vãng Sinh sách, cuối cùng là gì,
Ngọc Trạch cũng không nói rõ, lão tam lại chậm rãi hiểu
ra, hồn phách cùng ký ức có thể mất, giống như người luân
hồi ngàn kiếp, hồn phách vẫn là hồn phách, nhưng ký ức
mỗi kiếp đều phai nhạt dần theo kiếp luân hồi tiếp theo.

Ngọc Trạch trước mắt giữ một phần linh hồn của Lệ
Nhuận Du là không sai, nhưng mà ký ức...

Hấn không khỏi cười, thờ dài nói: “Đều là tạo hoá.”

Chờ Mật Nhi mang trà vào, lão tam đã không thấy bóng
dáng, Ngọc Trạch ôm nàng cười nói: “Ca ca, tìm được
chỗ của công chúa, vội vàng đi tìm nàng, nàng đừng quá
đau lòng, trước khi đi, hấn còn dặn dò riêng với ta, muốn ta
phải đối xử thật tốt với nàng.”

Mật Nhi nghe vậy cười: “Chàng có khi nào đối xử với ta
không tốt?”

Hoàng hôn xuống dần, ánh nắng chiều ta đều say lòng
người, trong Biệt Xuân viện, hai người không khỏi nhìn
nhau mỉm cười.

Đến những bí mật đó, đối với người trước mặt đều không
quan trọng.

Hoàn

Truyện được edit và chia sẻ tại Diễn Đàn Cung Quảng Hằng